

# Thê Tử Của Bạo Quân

## Contents

|                                              |          |
|----------------------------------------------|----------|
| <b>Thê Tử Của Bạo Quân</b>                   | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Bị Bắt . . . . .                | 1        |
| 2. Chương 2: Tiết Tắc . . . . .              | 7        |
| 3. Chương 3: Niên Niên . . . . .             | 11       |
| 4. Chương 4: Eo Nhỏ . . . . .                | 16       |
| 5. Chương 5: Gả Lần Hai . . . . .            | 22       |
| 6. Chương 6: Ban Thuởng . . . . .            | 28       |
| 7. Chương 7: Cày Ruộng . . . . .             | 33       |
| 8. Chương 8: Phúc Khí . . . . .              | 36       |
| 9. Chương 9: Chuyện Tốt (1) . . . . .        | 41       |
| 10. Chương 10: Quả Phụ (2) . . . . .         | 48       |
| 11. Chương 11: Mong Muốn . . . . .           | 53       |
| 12. Chương 12: Hung Ác Tàn Bạo (2) . . . . . | 58       |
| 13. Chương 13 . . . . .                      | 62       |

## Thê Tử Của Bạo Quân

---

### Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, cung đấu, gia đấu. 3s. HEConverter: Đào SindyEditor: Team 3SNgày mà Tiêu Ngự nàng lên kiệu hoa

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tu-cua-bao-quan>*

### 1. Chương 1: Bị Bắt

Chỉ tầm khoảng chừng nửa tháng, Tấn Thành đã dần khôi phục phần hoa của ngày xưa.

Vào tháng chạp, tia nắng ban mai yếu ớt, gió thổi lạnh rung, người qua đường hối hả.

Trước sạp hàng hoành thánh, nam tử trung niên tay cầm cán gổ cán đi cán lại lớp màn bên ngoài làm bột.

Dáng người ông ta hơi gầy, làn da hơi đen, còn có chút thô ráp, mặc trên người một bộ y phục cũ bạc màu, động tác thuần thục nhanh nhẹn, nước chảy mây trôi. Lớp màn bên ngoài lau kỹ đến mỏng như cánh ve, dùng đũa kẹp nhân thịt của bánh vào trong, tiện tay gói thành hình đỉnh vàng đẹp mắt.

Gói xong hoành thánh liền cho vào nồi lớn, nước đang sôi sùng sục, tiện thể cho bánh chín nổi lên cùng nhau.

Muôi lớn múc một cái, hoành thánh cùng nước chảy vào trong chén, rải một lớp hành lá lên, nóng hổi, thoảng thoảng mùi hương lan tỏa bốn phía.

”Mẫu thân, ta đói.”

Tiêu Ngự nghe thanh âm, nghiêng đầu nhìn nam hài tử mình đang dắt tay.

Thấy hán mi thanh mục tú, ngày thường trắng trắng mập mập, đáng dấp nho nhỏ, giờ đây lại chẻ thành hai búi tóc, buộc dây đỏ lên đầu, còn mặc một bộ váy rách nát. Trông như tiểu cô nương, nhưng lại không ảnh hưởng đến sự đáng yêu của hán. Tuổi nhỏ như vậy, giả thành tiểu cô nương ngược lại rất ra dáng, thanh âm ngọt ngào mềm mại, để người ta nhìn cũng sẽ không hoài nghi.

Mà một nam hài tử bốn tuổi, nửa tháng trước vẫn là tiểu Hoàng Đế Ngự Quốc Triệu Hoàng, kim tôn ngọc quý, đứng trên vạn người.

Tiêu Ngự biết mặc dù hán mới bốn tuổi, lại vô cùng hiểu chuyện, mấy ngày nay đều ngoan ngoãn khéo léo. Nhưng bây giờ trên người nàng không có đồng nào, có thể ăn màn thầu đã không tệ. Huống hồ toàn Tấn Thành đều đang truy lùng họ.

”Hoàng Nhi ngoan.” Tiêu Ngự thấp giọng trấn an, kéo tay nhỏ mập mập của hán chuẩn bị trở về.

Trước mắt họ đang tạm cư tại miếu hoang, trong ngực nàng cất hai cái màn thầu đủ cho họ ăn một ngày. Súc ăn của tiểu hài tử nhỏ, khẩu vị của nàng cũng không lớn, ngược lại không bị chết đói.

Mắt Triệu Hoàng như một cặp nho đen nhìn Tiêu Ngự, ngửi mùi thơm kia liền mấp máy cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch. Hình như rất muốn ăn, cuối cùng lại không khóc không nháo, gật đầu, theo Tiêu Ngự trở về.

Thấy chủ quán kia thương tiếc nhìn đôi mẹ con này, thở dài nói: “Thôi, vị phu nhân này ngồi lại đi.” Nói xong thì múc hai bát hoành thánh để trên bàn, nói với Tiêu Ngự: “ Nhân lúc còn nóng ăn đi. Một phụ đạo nhân gia\* một mình dẫn theo hài tử thật không dễ dàng, hoành thánh này ta không lấy tiền.”

Phụ đạo nhân gia: Phụ nữ chuẩn mực đạo đức

Tiêu Ngự sững sờ, cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa bên cạnh. Biết hán theo nàng trốn đông trốn tây đã nửa tháng, chưa được ăn món gì ngon, lại ngoan ngoãn khéo léo không khóc không nháo, thì không do dự nữa, nói với chủ quán: “Đa tạ đại ca.”

Cái bàn trong quán nhỏ ven đường, người đến người đi, tất nhiên sẽ không thể nào sạch sẽ được.

Gỗ làm thành bàn nhỏ, bốn cái ghế con cũng vậy, ở trong mắt người khác, đã được cho là ‘sang trọng’. Tiêu Ngự cúi đầu, thấy cái ghế cách mình không xa dính một ít mỡ đông, thì nhăn đôi mày đẹp tinh tế, dẫn Triệu Hoàng ngồi vào một bên khác.

Ngồi xuống, đập vào mặt là lớp da mỏng của hoành thánh cùng mùi thịt thơm lừng.

Bất giác Tiêu Ngự cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Thân thể nhỏ mập mạp của Triệu Hoàng ngồi thẳng, hai cái đùi ngắn ngủn, lúc ngồi còn không tới, lại vô cùng ngoan ngoãn, thành thành thật thật buông thông. Sau đó mắt đen lúng liếng nhìn vào chén hoành thánh đang tỏa ra mùi thơm kia, nhìn thoáng qua Tiêu Ngự, thanh âm ngọt ngào gọi nàng: “Mẫu thân...”

Đây cũng là nguyên nhân khiến Tiêu Ngự thích hẳn. Tiểu gia hỏa thật sự coi nàng thành mẫu thân mà kính trọng.

Tiêu Ngự đưa tay sờ lên đầu hắn, nói “Ăn đi”, lúc này tiểu gia hỏa mới cong môi cười một tiếng, cầm muống ăn từng ngụm từng ngụm một.

Nhìn Triệu Hoàng trước mặt vô cùng bần nhưng không chịu chút tổn hại nào, Tiêu Ngự không khỏi nhớ tới phủ Hộ Quốc Công... Cũng không biết hiện tại phụ thân, nương cùng huynh trưởng của nàng như thế nào?

Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công, là hoàng thân quốc thích số một số hai Tấn Thành. Tổ tiên Tiêu gia có tông long chi công\*, sau đó lại thay mặt Hoàng Đế lập nhiều chiến công hiển hách, một trăm năm nay, địa vị Tiêu gia ở Hoàng Thành ngày càng thuận buồm xuôi gió. Sau đó Tiêu gia lại liên tiếp có hai Hoàng Hậu, có địa vị này mới càng thêm cường thịnh. Có thể nói, ngoại trừ hoàng gia, không ai ở Đại Ngự tôn quý hơn Tiêu gia.

Tông long chi công: Công lao phò trợ vua lên ngôi.

Về phần hai vị Hoàng Hậu này, vị thứ nhất là cô cô nàng, mười lăm tuổi vào cung, phu thê ân ái cùng Hoàng Đế, sinh hạ Thái Tử Triệu Dục, là một Hoàng Hậu hiền đức sau này.

Mà vị thứ hai, chính là nàng. Lục cô nương Tiêu gia phủ Hộ quốc công, Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự là nữ nhi duy nhất của vợ cả, địa vị cao quý, bởi vì lúc nhỏ người yếu nhiều bệnh, mới lấy đại một cái tên. Đó là dựa vào suy nghĩ tên xấu dễ nuôi.

Nàng vừa ra đời đã là đích nữ phủ Hộ Quốc Công được sủng ái như Công Chúa, đúng lúc lại là thời kỳ cường thịnh của phủ Hộ Quốc Công, nàng lại là độc nữ, ăn mặc ngày thường so với nữ nhi hoàng gia còn

tinh tế hơn. Thời điểm nàng mười tuổi, cùng Thái Tử biểu ca Triệu Dục định hôn ước; mười bốn tuổi cập kê, gả cho Triệu Dục vừa đăng cơ không lâu làm Hậu.

Mặc dù thuở nhỏ nàng và Triệu Dục là thanh mai trúc mã, nàng một mực chỉ xem hắn là biểu ca. Nhưng nàng thân là nữ nhi Tiêu gia, từ lúc bắt đầu đã biết mình phải gả vào hoàng cung.

Gả ai cũng là gả? Huống chi Triệu Dục xem nàng như thân muội, luôn nói sẽ chăm sóc nàng chu toàn. Nàng từ nhỏ được nuông chiều đã quen, không chịu tí khổ cực nào, không có chức nào hợp với nàng hơn là Hoàng Hậu. Vả lại Thái Hậu nương nương là cô mẫu nàng, tất nhiên sẽ trông nom nàng. Trong cung, nàng không cần kiêng kị bất luận kẻ nào. Có thể nói, chỉ cần nàng không phạm phải sai lầm ngấp trời, đời này sẽ phú quý an nhàn hơn bất kỳ nữ nhân nào trên đời.

Không ngờ thời gian làm mẫu nghi thiên hạ còn chưa bắt đầu, đêm đại hôn, Hoàng Đế biểu ca đột nhiên băng hà.

Trong vòng một đêm, nàng thành quả phụ tôn quý nhất Đại Ngụy.

Triệu Dục tuổi còn trẻ, chỉ để lại hoàng tự duy nhất là Triệu Hoằng, cũng coi như có người kế tục.

Bởi vì không có tư tình nam nữ với Triệu Dục, nên sau khi hắn băng hà, nàng thu thập rất nhanh tâm tình phụ tá tiểu Hoàng Đế, buông rèm chấp chính.

Sau đó trịnh lúc nàng vừa vịn tay Triệu Hoằng ngồi lên long ỷ, giang sơn đã dần dần bất ổn.

Phản quân Tiết Chiến thế như trẻ che công thành đoạt đất, sau nửa năm, liền công phá Đế Đô Tấn Thành, tiếp theo xưng đế, đổi quốc hiệu thành Tề.

... Khí số Đại Ngụy đã hết, chính thức thay đổi triều đại.

Lúc Tiêu Ngự còn trong cung, thì nghe nói Tiết Chiến trời sinh tính cách hung tàn, thích nhất là sát phạt cướp giết. Lúc phản quân công phá cửa cung, nàng liền mang theo ma ma thiếp thân và Triệu Hoằng cùng nhau từ mật đạo lén chạy khỏi Hoàng Cung. Đáng tiếc nửa đường chia nhau đi lại lạc mất ma ma thiếp thân, chỉ còn lại nàng và Triệu Hoằng sống nương tựa lẫn nhau.

Chưa đến nửa tháng, dù bọn họ chưa bị thị vệ tuần tra bắt được, nhưng vì cửa thành đóng kín không cách nào ra khỏi thành. Với lại từ nhỏ nàng đã được nuông chiều, không hiểu chút nào về kế sinh nhai, Triệu Hoằng lại mới bốn tuổi, hai người không biết gì tự lại một chỗ lánh nạn, xem chút chết đói.

Hoàn Thánh da mỏng nhân mềm, nước dùm đậm đà, mùi thơm lan tỏa khắp miệng.

Một bát hoành thánh vào trong bụng, Tiêu Ngự chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái hẳn, tay chân bị đông

cứng đến lạnh buốt cũng dần dần khôi phục một chút ấm áp.

Thấy Triệu Hoàng cũng đã ăn xong hoành thánh, còn chép chép miệng, bộ dạng rất thỏa mãn.

Tiêu Ngự cảm thấy cũng có chút cảm khái.

Triệu Hoàng là hài tử do một nô tỳ ẩm giường của Triệu Dục sinh ra trước khi thành thân với nàng. Bởi vì việc này, cô mẫu nàng Tiêu Thái Hậu còn cảm thấy thẹn với nàng, nghĩ gả nàng vào Hoàng Cung sinh thật nhiều để đền bù tổn thất. Nhưng Tiêu Ngự biết, Hoàng Đế biểu ca đối xử với nàng tốt, nhưng cũng là Hoàng Đế, ngày sau không thể thiếu tam cung lục viện, trước kia nàng đã nghĩ thông suốt. Vì có Triệu Hoàng, Hoàng Đế biểu ca sẽ tồn tại một chút áy náy với nàng, với nàng mà nói thì không phải là chuyện xấu.

Nửa tháng đã qua, nàng và Triệu Hoàng sớm chiều ở chung, Triệu Hoàng thông minh nhu thuận, xem nàng như thân mẫu, tự nhiên nàng cũng yêu thích.

Ăn hoành thánh xong, Tiêu Ngự cảm ơn chủ quán. Lúc này Triệu Hoàng ăn no rồi, nở một nụ cười ngọt ngào vui vẻ, ánh mắt của hắn cong cong như vầng trăng khuyết, ngây thơ hỏi: “Mẫu thân, bây giờ chúng ta đi đâu? Đi tìm ngoại tổ phụ sao?”

Hài tử quan trọng nhất là bụng, ăn no rồi sẽ không có chuyện gì.

Ánh mắt Tiêu Ngự có chút dừng lại. Tất nhiên không thể đến Tiêu gia.

Sau khi tân đến lên ngôi, đem một số trung thần Đại Ngụy không chịu quy thuận chém chết hết, chỉ còn một số đã thần phục y hoàn toàn. Mà Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công họ, đời đời trung lương, hiện tại tân đế chỉ phái người bao vây phủ Hộ Quốc Công, chưa từng động vào một phân hào nào trong phủ.

Dù như thế, nàng cũng không thể về lại Tiêu gia.

Nàng không đơn thuần là nữ nhi Tiêu gia, còn là Thái Hậu Đại Ngụy, trong tay nàng có huyết mạch cuối cùng của Đại Ngụy. Toàn thành đều đang lòng bắt, nếu họ không may bị bắt, thì chỉ có một con đường chết.

Gió lạnh thổi khiến người ta run lấy lấy. Tiêu Ngự nắm tay tiểu hài tử, chuẩn bị trở về miếu hoang mấy ngày nay đang ở tạm để tránh gió. Mấy người mở cửa thành ngày đó, có ý định lên chuồn đi tìm nghĩa huynh của nàng là Vệ Đường.

Bỗng sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa “lộc cộc”, nghe tin chiến trận, số lượng ngựa còn không nhiều. Trong lòng Tiêu Ngự cả kinh, nắm tay Triệu Hoàng thật chặt, cúi đầu xuống một chút.

”Dừng lại.”

Sau lưng truyền tới một thanh âm, thô kệch mà trầm thấp, ă nói mạnh mẽ.

Tiêu Ngư ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi lên phía trước, vô thức bước nhanh hơn.

”Dừng lại!”

Lại thêm một tiếng.

Tim Tiêu Ngư đập bang bang trong lồng ngực, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến một ít chuyện.

Nữ quyền Hoàng Gia bị bắt, nếu như dung nhan xuất sắc chút, mười phần tám là không thoát khỏi vận mệnh bị lăng nhục. Tiêu Ngư cũng biết, một số nàng muốn giữ trinh tiết, thì có thể tự vẫn, tránh khỏi việc bị đám loạn thần tặc tử kia vũ nhục. Nhưng ngày phản quân công phá cửa cung, nàng tận mắt nhìn thấy cô mẫu nàng rút kiếm tự vẫn, máu tươi ba thước... Cô mẫu làm Hậu hơn mười năm, có thể thịnh sủng không suy, không thể bỏ được dung mạo tuyệt sắc này. Dù sống đẹp đến đâu, thì chết cũng chỉ là một thi thể lạnh băng, máu me đầm đìa, dữ tợn đáng sợ.

Chính mắt thấy cô mẫu chết, nên nàng không có dũng khí tự vẫn.

... Nàng sợ chết, nàng phải sống tiếp.

Tiêu Ngư càng chạy càng nhanh, đến khi bản năng chạy cuối cùng cũng hết, thở hồng hộc. Mà tiếng vó ngựa đuổi theo sau lưng vẫn không mất, càng đuổi càng gần.

Lúc Triệu Hoảng trong tay ‘búp’ một tiếng ngã xuống đất, nàng đưa tay định đỡ hấn. Thì dưới nách của nàng xuất hiện một bàn tay màu lúc mạch rắn chắc vươn ra, trực tiếp nắm ngang hông của nàng, dễ dàng nhấc người nàng lên.

Bay lên trời.

Cánh tay rắn chắc kia làm dưới ngực nàng đau đớn, hoành thánh vừa mới ăn vào bụng đều muốn phun ra. Cả người nàng bị xách lên lưng ngựa, không ngừng đụng vào lồng ngực của người sau lưng, lồng ngực đó cứng như đá, đụng vào đầu khiến nàng hoa mắt chóng mặt. Eo bị cánh tay sắt giữ chặt, không thể động đậy.

Ngay sau đó, cảm giác được thân thể của nam nhân nhích lên trước, hơi thở cực nóng phả vào tai nàng, là hơi thở cực bá đạo của một nam nhân, khiến người ta không rét mà run.

”Tiêu Thái Hậu, ngươi còn muốn chạy đi đâu?”

Nam nhân khổng vũ hữu lực\*, giọng điệu tựa như núi cao áp bức người khác. Bởi vì đang ở trong ngực của y, cơ hồ Tiêu Ngự có thể cảm giác được lồng ngực y chuyển động khi nói chuyện.

Khổng vũ hữu lực: rất mạnh mẽ, tràn trề sức lực.

”Hồi cung.” Nam nhân kia lại nói.

Đây là câu nói sau cùng mà Tiêu Ngự nghe được trước khi ngất.

## 2. Chương 2: Tiết Tặc

Trên tấm nệm trải giường màu đỏ thêu năm bức họa hoa trên mây, chăn gấm thêu hình phượng hoàng hướng về mặt trời, trên bề mặt chiếc gối có hoa văn cây thù du cùng màu sắc trang nhã tràn ngập hương Bội Lan, ngửi thấy mùi hương quen thuộc này, Tiêu Ngự mới từ trên giường ngồi dậy.

Nàng nghiêng đầu, quan sát bên ngoài màn trướng.

Là một bức tranh tứ bình sơn son khảm ngọc hình Bách Diệp Triều Phượng, bên cạnh treo một chiếc túi thơm màu vàng, được khảm trân châu và ngọc lam xanh biếc.

Đây là Phượng Tảo Cung.

Là nơi ở của Hoàng Hậu.

Ngày đại hôn nàng và Hoàng Đế biểu ca cũng ở nơi này, sau này vị biểu ca đoản mệnh kia băng hà, Triệu Hoàng lên ngôi, nàng trở thành Thái Hậu. Khi ấy đáng ra nàng phải đến Thọ Ninh Cung là nơi ở của Thái hậu. Nhưng mà cô mẫu của nàng là Thái Hoàng Thái Hậu lại đang ở đó, tiểu Hoàng Đế còn nhỏ tuổi, tạm thời sẽ không có Hoàng Hậu, cho nên nàng vẫn tiếp tục ở lại Phượng Tảo Cung này.

Chính điện Phượng Tảo Cung rộng 9 gian, dài 3 gian, ngói lưu ly vàng, từ đầu đến cuối ra hành lang, dưới hiên nhà làm 7 lớp đấu củng\*, gỗ trụ xà nhà là do Tô thị chạm trổ. Trong phòng bố trí chỗ ngồi, bình phong, bàn nhỏ để hương liệu, chiếc quạt cầm tay. Sườn đông dùng gỗ hoa lê điêu khắc đình đài hoa diêu rơi xuống bao phủ mặt đất, phía Tây dùng gỗ hoa lê chạm trổ tranh hoa diêu hình chim Khổng Tước đang bay vào lồng, giữa hai gian phòng cách nhau một tấm bình phong.

\* đấu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu.

Trước điện là bình phong hình Bách Diệp Triều Phượng, mái hiên trước chính điện còn có cả xích đu.

Về vấn đề chỗ ở, từ trước đến nay nàng luôn xem trọng, hậu cung vô sự, nàng liền trang trí Phượng Tảo Cung này thành dáng vẻ mà nàng thích. Nàng đã quen xa xỉ, tiểu Hoàng Đế kính trọng nàng, Thái Hoàng Thái Hậu cũng chiều nàng, bất kể nàng tiêu xài như thế nào, đều không hề quan trọng.

”Nương nương!”

Phụ nhân đang bưng thuốc vào thấy Tiêu Ngự đã tỉnh, vội vàng đi tới.

Thấy nàng mặc bộ trang phục cung nữ xanh thẫm thêu chữ phúc, ngày thường mập mập trắng nõn, tóc mai đã điểm bạc, chính là Nguyên mama hầu hạ Tiêu Ngự.

Phía sau bà ấy còn có hai tì nữ đi theo, là tì nữ từ nhà mẹ đẻ Tiêu Ngự đến, Xuân Hiểu và Xuân Trà.

Tiêu Ngự thấy bọn họ, há miệng, có phần không nói nên lời.

Ngày đó bọn họ vừa đi ra từ mật đạo Hoàng Cung đã gặp phải thị vệ tuần tra, nàng vì bảo vệ Triệu Hoàng liền tách khỏi đám người Nguyên mama. Nguyên mama đã hầu hạ nàng từ lúc còn nhỏ, có thể nói là người thân cận nhất bên người nàng, Xuân Hiểu và Xuân Trà đã cùng nàng lớn lên. Nàng thấy hốt mất Nguyên mama phiếm hồng, chợt nghĩ đến Triệu Hoàng, liền hỏi bà: “Hoàng Nhi đâu?”

Nàng bị bắt lại, còn Hoàng Nhi thì ở đâu? Hẳn là huyết mạch của hoàng thất Đại Ngụy. Tiết Chiến kia có phải đã bỏ rơi hẳn?

Nguyên mama nói: “Nương Nương yên tâm, Hoàng Thượng không sao. Lão nô nghe nói, sau khi Tiết Tặc mang Hoàng Thượng trở về, liền nhốt hẳn ở Cảnh Dương Cung, nhưng bên cạnh có người hầu hạ, người có thể yên tâm.”

Nguyên mama đau lòng thay Tiêu Ngự, dù Tiêu Ngự là Hoàng Hậu hay Thái Hậu, trong mắt bà, nàng vẫn mãi là một đứa nhỏ cần được chăm sóc. Hôm đó thấy dáng vẻ chật vật của nàng khi bị bắt về, bà nhìn thấy thì rất đau lòng.

Tiêu Ngự im lặng. Nàng không biết Tiết Chiến kia muốn xử trí nàng và Triệu Hoàng như thế nào, nhưng dựa vào tính tình tàn bạo của y, nếu đã cho người chăm sóc tốt cho Triệu Hoàng, có lẽ tạm thời sẽ không động đến hẳn.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Vậy phủ Hộ Quốc Công thì sao?”

Ánh mắt Nguyên mama sầu muộn, nói một câu: “Quốc Công gia lòng son dạ sắt, đến nay cũng không chịu ủng hộ lập tôn Hoàng, sợ là...”

Tiết Chiến kia lên ngôi xưng đế đã được nửa tháng, hiện tại toàn bộ Tấn Thành đều đã thần phục y, bởi vì những kẻ không phục đã sớm bị xử tử rồi. Tiêu Ngự biết, vài vị Đế Vương trước đây của Đại Ngụy ngu ngốc vô năng, đến thời của Triệu Dục, giang sơn Đại Ngụy đã lâm vào nguy khốn. Triều đại thay đổi, là điều không thể tránh được... Nhưng nàng không ngờ sẽ tới nhanh như vậy.

Hiện giờ đại thần trong triều đều đã thần phục, cho dù không phục, cũng không dám nói ra ngoài miệng. Chỉ là Tiêu gia bọn họ... Dựa vào tính tình của phụ thân nàng, sợ là khó mà khuất phục Tiết Chiến.

Nguyên mama lại nói với nàng, từ ngày nàng bị mang về, đã nằm trên giường được hai ngày. Tiêu Ngự luôn được chiều chuộng, trốn đông trốn tây bên ngoài nửa tháng, lại phải chịu trời đông giá rét lạnh lẽo, chịu đói, thân thể làm sao chịu đựng nổi?

Tiêu Ngự uống chén thuốc rồi đứng dậy khỏi giường, muốn chuẩn bị tắm rửa. Nếu đã bị Tiết Tặc kia bắt lại, giam lỏng ở đây, trước khi nàng nghĩ ra biện pháp, cứ an tâm mà lưu lại nơi này. Thường ngày nàng rất thích sạch sẽ, lúc này đã hơn nửa tháng không hề tắm rửa, cộng thêm mồ hôi toát ra trên người, chỉ cảm thấy cả người đều nhột nhột.

Xuân Hiểu và Xuân Trà chuẩn bị nước nóng để tắm, đỡ Tiêu Ngự tiến vào.

Trên người đã thay bộ áo tang vải thô mặc lúc gặp nạn, chỉ là làn da của nàng mềm mại, bộ váy thô ráp kia mặc nửa tháng, trên người nổi lên chút mẩn đỏ, Nguyên mama đã giúp nàng thoa thuốc cao hai ngày nay, bây giờ mới chuyển biến tốt một chút. Thân thể ngâm trong nước nóng, cả người Tiêu Ngự thoải mái vô cùng, nghĩ đến nửa tháng màn trời chiếu đất, e là cả đời này cũng không muốn nhớ lại cuộc sống khổ sở như thế.

Dùng khăn sạch lau mặt, lập tức hiện rõ một gương mặt xinh đẹp mỹ lệ như ngọc, khuôn mặt tươi mát như hoa Hải Đường.

Con gái Tiêu gia xưa nay đều xinh đẹp, Tiêu Ngự lại tuyệt sắc, đẹp nhất Hoàng Thành.

Bây giờ trong thùng nước tắm kia, chỉ lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh trắng trẻo đẹp đẽ, bờ vai tuyết trắng, phía dưới là hai khỏa đầy đặn thơm ngát được nước nóng bao quanh, hình dạng no đủ, vênh lên óng ánh ươn thẳng.

Nguyên mama giúp nàng tắm rửa, lúc lau đến ngực, chợt cảm thấy hơi đau.

Nguyên mama thấy lông mày Tiêu Ngự cau lại, nói: “Nương nương ở bên ngoài phải chịu khổ rồi.”

Tiêu Ngự cúi đầu nhìn lại, thấy trên làn da trắng như tuyết kia, có chỗ máu ứ đọng, gần sát dưới ngực. Trong thoáng chốc, nàng liền nhớ tới ngày đó khi bị bắt lại, nam tử kia trực tiếp nhấc nàng lên lưng ngựa, cánh tay kia thật sự cường tráng.

Tính tình Tiết Chiến tàn bạo, thủ hạ tất nhiên là một vài tên tiểu nhân thô lỗ, hạng người lỗ mãng.

Vào loại thời điểm này, Tiêu Ngự cũng sẽ không so đo loại chuyện nhỏ này, bị chiếm tiện nghi, cũng chỉ nhẫn nhịn chịu đựng.

Sau khi tắm rửa, Tiêu Ngự thay một bộ cung trang mới tinh.

Còn chưa kịp vấn tóc, đã sai Xuân Hiểu và Xuân Trà chuẩn bị giấy bút, nàng muốn viết một phong thư đưa tới phủ Hộ quốc công.

Đại Ngụy đã hết hy vọng, phụ thân nàng dù có trung can nghĩa đảm thế nào đi nữa, vào lúc này, nếu tiếp tục kiên quyết, không khác nào lấy trứng chọi đá. Phủ Hộ Quốc Công Tiêu gia là tướng môn thế gia, dũng mãnh thiện chiến, trù hoạch nơi màn trường, không ai bằng, huynh trưởng của nàng cùng vài vị đường huynh cũng là tướng môn tài giỏi anh tuấn, có lẽ bởi vì điểm này, Tiết Chiến kia mới không động đến Tiêu gia.

Tiết Chiến mặc dù đã lên ngôi, nhưng y chính là loạn thần tặc tử, nếu như lại bắt đầu chém giết, sợ là lòng dân không yên. Tiêu gia ở Tấn Thành lại là quý tộc hàng đầu, nếu như Tiêu gia cúi đầu xưng thần, với Tiết Chiến mà nói, giá trị mang đến so với việc đơn giản tiêu diệt Tiêu gia tốt hơn nhiều.

Đại trượng phu có được dân được, tạm thời giả vờ quy thuận, sau này nếu muốn tự tay giết Tiết Tặc, cũng có thể bàn bạc kỹ hơn.

Trước hết bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Tất nhiên, những tâm tư này, Tiêu Ngự sẽ không nhắc đến nửa phần trong thư, chỉ viết khuyên phụ thân nàng quy thuận. Nếu đã như vậy, lỡ như lá thư này bị Tiết Chiến chặn lại, cũng không có gì đáng ngại.

Sau khi viết xong, ở góc cuối cùng, viết lên nhũ danh của mình.

....

Đêm khuya, vị Đế Vương trẻ tuổi đang nghị sự cùng đại thần Đại Ngụy đã quy thuận trong Ngự Thư Phòng.

Đám cựu thần này, trước kia trước mặt Tiêu Thái hậu và tiểu Hoàng đế còn nói năng cứng cỏi đỉnh đạc, thao thao bất tuyệt, lúc này đối diện với Tân Đế hung tàn, đều yên lặng, không nói tiếng nào.

Chờ một khắc sau, khi các đại thần đã tản đi, cung nhân yên lặng chờ phía sau mới tiến lên, cầm phong thư chặn được trong tay đưa tới: “Hoàng Thượng, là vị kia ở Phượng Tảo Cung, muốn lên lút chuyển thư này ra ngoài cung...”

Phượng Tảo Cung...

Tiết Chiến híp mắt một cái, cầm lấy thư, mở ra xem, phía trên là nét chữ tiểu Khải duyên dáng, chính tề vui mắt. Xem lướt qua, ngón cái đầy vết chai nhẹ nhàng vuốt ve góc thư, môi mỏng lúc này mới nhếch lên, ném lá thư trên ngự án.

Nhàn nhật nói một câu: “Không cần ngăn lại, đưa đến Tiêu gia đi.”

### 3. Chương 3: Niên Niên

Editor: Maria Nyoko

Nguyên ma ma lau khô tóc giúp Tiêu Ngự, mới dùng cái lược ngọc Hòa Diễm chải nhẹ nhàng. Tiêu Ngự có mái tóc đen bóng mềm mại, bóng mượt đến mức có thể soi gương, trời sinh đoan trang và được chăm chút yêu thương những năm gần đây. Người giống như nàng, từ nhỏ được thìa vàng lớn lên.

Xuân Trà bưng đồ ăn đến. Rau cần xào măng, bào ngư đậu hũ, canh khoai sọ nấu vịt, thịt dê ninh táo đỏ... Nhìn thấy Tiêu Ngự, thì nhú mày thấp giọng nói: “Nô tỳ chỉ có thể lấy được những thứ này...”

Xưa đâu bằng nay, trước kia toàn bộ Hoàng Cung đều vây quanh Phượng Tảo Cung, nường nường muốn ăn anh đào, liền có người phụ trách Hạ Châu từ ngàn dặm xa xôi vận chuyển anh đào đến, ăn uống ngày thường, ngự thiện phòng gần như lấy hết tâm tư để nường nường vui lòng.

Bây giờ triều đại thay đổi, Tiêu Ngự chính là Thái hậu tiền triều, tự nhiên đãi ngộ kém xa lúc trước.

Trước mắt đồ ăn này, với bách tính mà nói, đã phong phú đến cực điểm.

Tiêu Ngự lại ở bên ngoài lang thang hơn phân nửa tháng, lại rõ ràng tình cảnh bây giờ, tất nhiên sẽ không quá bất bẽ, chỉ là nghĩ đến Tiết Chiến, cảm thấy nhịn không được nhắc tới vài câu.

Hoàng gia Đại Ngự biết hưởng thụ nhất, ăn cái gì hiếm có, mà tận đế đẳng cơ, nghe nói cũng không chú ý lắm về ăn uống, ngự thiện phòng tự nhiên cũng phải hợp ý.

Tiêu Ngự trầm nghĩ: Họ Tiết là hạng người lỗ mãng, bản thân quen qua quýt, bây giờ ngược lại muốn chinh Hoàng Cung đều cùng hấn ăn rau dưa.

Dùng xong, Xuân Hiểu đưa tin mới vội vàng tiến đến, Tiêu Ngự gác lại đĩa bạc hỏi: “Đã đưa ra ngoài rồi?”

“Vâng!” Xuân Hiểu làm việc ổn trọng so với Xuân Trà, Chuyện đưa thư, Tiêu Ngự mới để cho nàng đi. Ngày thường nàng dung mạo thanh lệ, lúc này vội vàng chạy về, cái trán lấm thấm mồ hôi, nói, “Nô tỳ tìm được bộ hạ cũ của quốc công gia ngày xưa Chu Thạc Minh, hiện tạ ihấn là thị vệ trong cung, trước đó vài ngày còn giúp nô tỳ cùng Xuân Hiểu.”

Tiêu Ngự gật gật đầu: “Vây là tốt rồi.”

Nàng nhận lô sưởi tay kim bách hoa trắng men từ Nguyên ma ma, thở dài nói, “Hi vọng thư này có thể thuận lợi đưa vào Tiêu gia.”

Phụ thân nàng ngày thường nghe nàng nhất, nếu là nhìn thấy thư, tất nhiên sẽ nghe nàng.

Sâu kiến còn sống tạm bợ, huống chi là phủ hộ quốc công lớn như vậy?

...

Bên ngoài Phượng Tảo Cung đều là thị vệ trấn giữ, Tiêu Ngự không thể tùy ý ra ngoài, dùng bữa tối xong, liền nghỉ ngơi thật sớm. Chỉ là ngày xưa đợi ở Phượng Tảo Cung, nàng an nhàn tự tại, bây giờ biến thành tù nhân, ai cũng không biết Tiết Chiến sẽ xử trí nàng như thế nào, trong lòng luôn có chút hoảng loạn. Nhắm mắt lại, còn có thể nghĩ đến hình ảnh ngày đó cô mẫu nàng tự vẫn, nhất thời cảm thấy khiếp sợ.

Cô mẫu tính tình cương liệt, bởi vì chỉ có một đứa con trai là Triệu Dục, từ nhỏ coi nàng nữ nhi ruột, nếu biết được giờ phút nàng đang hao tổn tâm tư, tham sống sợ chết dưới mắt tên Tiết tặc kia, sợ là sẽ không nhận chất nữ này.

Nguyên ma ma tuy là lo lắng, nhưng chỉ cần nàng còn hầu hạ bên cạnh Tiêu Ngự, sẽ tận tâm tận lực coi sóc nàng.

Đợi đến lúc đêm đã khuya, bên ngoài bỗng nhiên có chút động tĩnh. Tiêu Ngự giật mình liền tỉnh lại từ trên giường, Nguyên ma ma trông coi nàng mới vuốt mái tóc dài của nàng, để Xuân Hiểu ra ngoài nhìn một cái.

Không ngờ Xuân Hiểu ra ngoài một lát, liền mang vào một người nho nhỏ.

Chính là Triệu Hoảng.

Triệu Hoảng mặc bộ tiểu bào màu xanh lá, gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, cái trán lau sạch Cao Dục, hôm đó lúc ngã sấp xuống không cẩn thận bị thương. Triệu Hoảng nhìn thấy Tiêu Ngự, liền chạy nhào tới trước mặt nàng: “Mẫu thân...” Một đôi tay nhỏ ôm thật chặt cổ Tiêu Ngự.

Vẫn là hài tử bốn tuổi, lại hiểu chuyện như thế nào, cũng chỉ là đứa bé.

Tiêu Ngự cúi đầu cẩn thận nhìn Triệu Hoàng, nắm lấy tay hắn đánh giá một phen, mới hỏi hắn tại sao chạy tới nơi này.

Bộ dáng nho nhỏ cứ rúc vào trong ngực của nàng như vậy, dáng vẻ rất là ỷ lại, giương mắt mà nhìn Tiêu Ngự, ngoan ngoãn nói ra: “Mẫu thân bị bắt đi về, Hoàng nhi cũng bị bắt đi. Hoàng nhi bị giam lại, những người kia không cho phép Hoàng nhi gặp mẫu thân, Hoàng nhi liền khóc rống, không ăn cơm, sau được đưa đến bên mẫu thân.”

Tiêu Ngự dở khóc dở cười, hiểu được tất nhiên là hắn đói bụng, để Xuân Hiểu chuẩn bị đồ ăn khuya cho hắn, chỉ là chút bánh ngọt, hắn lại ăn rất ngon lành.

Đèn bốn góc rực rỡ ảm áp soi vào trên mặt Triệu Hoàng, quai hàm hắn phình lên, thật là đói thảm rồi, nghẹn đến đến mấy lần.

Tiêu Ngự cũng không phải là người trọng tình cảm, trong nội tâm nàng giả vờ coi là người nhà của nàng, tiện nghi nương của Triệu hoàng, lúc trước cũng là tình thế bức bách. Chỉ là người đều có cảm tình, thời gian lâu dài, nàng cũng xem hắn như con của mình. Tâm lý Tiêu Ngự vốn rất thấp thỏm, lúc này nhìn hắn mặt mày nho nhỏ, nghe thanh âm hắn ăn cái gì, ngược lại trong lòng lại cảm thấy thoải mái.

Mặt mày Triệu Hoàng cực kỳ giống phụ hoàng hắn Triệu Dục, chỉ là lần này nhìn gần lại không giống Triệu Dục lắm, đại khái là giống mẫu thân của hắn. Thân mẫu của Triệu Hoàng chỉ là cung tỳ bên người Triệu Dục, nàng cũng từng gặp mấy lần, an phận, ngày thường làn da trắng nõn mi thanh mục tú, vẻ dung mạo, trong cung cũng không thay đổi, lại không biết làm gì, liền bị Triệu Dục nhìn trúng.

“Mẫu thân.” Trong thoáng chốc, Triệu Hoàng nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng.

Trước kia đều gọi nàng là mẫu hậu, hôm đó xuất cung, nàng căn dặn hắn đổi cách gọi, ngược lại bây giờ quen gọi nàng như vậy.

Tiêu Ngự lên tiếng.

Đã thấy tiểu gia hỏa nhú mày, tựa như là ăn no rồi, muốn cùng nàng nói chuyện đứng đắn. Hắn nhỏ giọng nói: “Kỳ thật Hoàng nhi muốn xứng với ngôi vị hoàng đế này, cũng không có gì... Đúng không?” một đôi mắt sáng sủa, thận trọng thêm hai chữ.

Hắn vặn vẹo uốn éo cái miệng mập mạp ngồi xuống bên cạnh Tiêu Ngự, gần sát lại, hai tay vặn lại: “Lúc đầu ta cũng không thể làm Hoàng Đế.”

Sẽ không làm hoàng đế, không muốn làm Hoàng Đế, và bị người kéo từ hoàng vị xuống, là hai chuyện khác nhau. Tiêu Ngự biết tuổi của hắn không hiểu nhiều, nhưng nếu trưởng thành, tất nhiên sẽ không suy nghĩ như thế.

Tiêu Ngự ngồi song song với hắn, cười cười nói: “Ừm.”

Triệu Hoảng cũng cười cười, bởi vì coi như hắn không phải Hoàng Đế, mẫu thân cũng thích hắn. Về sau hắn tiếc nuối nói: “... không có cách nào cho mẫu thân châu báu đẹp mắt.”

Triệu Hoảng làm hoàng đế, toàn bộ quốc khổ đều tùy ý Tiêu Ngự chọn lựa. Hắn từ nhỏ mất mẫu thân, rốt cục có một mẫu hậu, tất nhiên là móc tim móc phổi với nàng.

Tiêu Ngự đành phải nói: “Mẫu thân không quan tâm.”

Nàng tự nhiên là quan tâm! Dù sao không có phú quý tiêu sái hơn so với khi làm Thái hậu. Chỉ là so với hiện tại, nàng không làm Thái hậu, nếu có thể trở về lúc nàng là Tiêu Lục cô nương, cũng đã đủ hài lòng. Cũng không biết Tiết Chiến kia có bỏ qua nàng không.

...

Đứng cạnh bàn Tiên hạc Đằng Vân linh chi đài hoa chúc, bóng dáng cao lớn thẳng tắp, thân hình kiện khang, chính là hộ quốc công Tiêu Hoài.

Giờ phút này Tiêu Hoài đã nhận được thư từ trong cung vụng trộm đưa ra, bên trong có trăm cái tóc cùng mảnh giấy viết chữ tiểu Khải, mở ra, nhìn cẩn thận.

Phụ nhân La thị vội vàng tiến đến, hỏi: “Đúng là Niên Niên cho người đưa tới? Nàng như thế nào? Trong cung có khỏe không?”

Niên Niên chính là nhũ danh của Tiêu Ngự, chỉ có người thân cận mới gọi nàng như vậy.

La thị mặc bộ váy áo màu xanh vải hoa tròn nhiều lớp thêu mẫu đơn bằng chỉ bạc đính đá, búi tóc Phao gia kế (tên của kiểu búi tóc), tuy nói tình thế phủ hộ quốc công nguy cấp, nhưng nàng là nhất gia chi mẫu, quả quyết không thể loạn trận cước, vẫn đoan trang như ngày thường như vậy.

Nàng chính là kế thất của Tiêu Hoài, trưởng tử của Tiêu Hoài là Tiêu Khởi Châu, đích trưởng nữ Tiêu Ngự cũng không phải là nàng sinh, nàng lại coi hai người như con đẻ. Nàng cũng không phải là thân mẫu của Tiêu Ngự, nhưng Tiêu Ngự kính nàng như mẫu thân. Những năm này toàn gia trôi qua cũng coi như ấm áp.

Tiêu Hoài rong ruổi sa trường hai mươi năm, tất nhiên là dù núi thái sơn sụp đổ thì cũng không thay đổi tác phong lạnh nhạt thản nhiên.

Hắn nhìn thư một lần, không nói gì.

La thị gấp vô cùng, lấy thư rồi nhìn, đáng tiếc nàng không biết chữ, cầm thư cũng xem không hiểu, một mặt nóng nảy nhìn Tiêu Hoài: “Quốc công gia, ngài nói chuyện được không?”

Tiêu Hoài thản nhiên nhìn La thị, mới nói ý tứ Tiêu Ngự cho nàng. La thị nghe xong, do dự trong chốc lát, thận trọng nói: “Thiếp thân ngược lại cảm thấy, lời này của Niên Niên có đạo lý. Thế cục trước mắt quốc công gia ngài cũng nhìn thấy, toàn gia Ninh quốc công, đều sớm hàng tân đế, tân đế tuy là hạng người lỗ mãng, nhưng cũng nói lời giữ lời, bây giờ Ninh quốc công phủ vẫn là Ninh quốc công phủ, giống trước kia. Mà chúng ta...”

Phủ hộ quốc công lại tràn ngập nguy hiểm.

Tiêu Hoài cùng Ninh quốc công là bạn thân, giao tình thâm sâu, La thị cùng giường chung gối với Tiêu Hoài sáu năm có thừa, biết tính tình hắn, nếu không phải sống chết trước mắt, tuyệt đối sẽ không nói lời này với hắn. Người nào không biết hộ quốc công Tiêu Hoài trung liệt? Chính là phụ tá đắc lực của Ngụy Đế, tại chiến trường giết địch vô số, tư thế oai hùng bề ngưỡn, trở về Tấn Thành liền chủ động giao ra binh quyền, nhàn rỗi ở nhà, một lòng nghiên cứu binh thư, lúc này mới được Thánh tâm.

Tiêu Hoài nhíu lông mày.

Đầu lông mày bên trái của hắn có vết sẹo nhàn nhạt, ước chừng dài nửa tấc, năm năm trước lúc giết địch vô ý để lại vết sẹo, nghe nói lúc ấy suýt chút là bị thương đến mắt, cũng may mắn. Nam nhi Tiêu gia đội trời đạp đất, vết sẹo này may mắn không hao tổn gì với khuôn mặt anh tuấn của hắn, ngược lại làm hắn thêm một chút sức quyến rũ của tướng soái.

Hắn cúi đầu nhìn thê tử trước mặt.

La thị là người dịu dàng quan tâm, những năm này đều là nàng chiều cổ phủ hộ quốc công to như vậy cùng nhi nữ, chịu một nhọc, không có nửa câu bất mãn. Sắc mặt của hắn liền nhu hòa, hiển lộ ra một chút nhu tình trong tính khí nam nhi, bất đắc dĩ nói: “Ta sao không rõ đạo lý này...”

Chỉ là cái này trái ngược với tín ngưỡng của hắn. Nếu như hắn chỉ là một người đơn độc, tất nhiên là thà chết chứ không chịu khuất phục, có thể nghĩ đến toàn gia, còn có nữ nhi bị cầm cung... Muốn bọn họ bồi tiếp chết cùng mình, trong lòng của hắn tự nhiên có chỗ không đành lòng.

La thị dần dần đỏ cả vành mắt, trước mặt hạ nhân, dù trong nội tâm nàng lại bối rối sợ hãi như thế nào, cũng phải duy trì lạnh nhạt, nhưng trước mặt tướng công của nàng, nàng lại không cần che giấu?

La thị nói: “Quốc công gia có biết? Thê tử Khởi Châu đã có thai ba tháng, chỉ là nàng biết được tính tình quốc công gia ngài, lúc này mới không nói tiếng nào. Ngài thật nhẫn tâm để tôn nhi chưa xuất thế bởi tiếp chúng ta cùng chết sao? Quốc công gia, ngày thường ai nói ngài cũng không nghe, nhưng bây giờ Niên Niên đều viết thư khuyên ngài, ngài nghe nàng một lần đi?”

#### 4. Chương 4: Eo Nhỏ

Con vợ cả Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công tam phòng, hiện nay do Tiêu Hoài làm đương gia, ông hành quân đánh trận đã quen, cả nhà trên dưới đều do ông định đoạt. Người trong phủ đều phải kiềm nén, ở trước mặt Tiêu Hoài không ai dám lên tiếng.

Tiêu Ngọc Chi và mẫu thân Liễu thị ngồi kế bên lò sưởi.

Xuyên qua chiếc áo yếm bằng nhung thêu hoa, váy xếp hồng nhạt thêu hoa mẫu đơn, phác hoạ vòng eo tinh tế yếu điệu, nàng ta dùng vẻ mặt đưa đám nói: “Đại bá phụ cũng thật là, Đại Ngự đã vong, Tân Hoàng đăng cơ, ngay cả tiểu Hoàng Đế còn bị Tân Hoàng bắt cóc, giam trong thâm cung, ông ấy trung thành tuyệt đối như vậy, ai mà nhìn thấy đâu!”

Cổ tay Tiêu Hoài thể hiện sự thiết huyết\*, mạnh mẽ vang dội, Tiêu Ngọc Chi là đích nữ tam phòng, nhất định phải kính nể Đại bá phụ Tiêu Hoài này, bây giờ thời khắc sinh tử tồn vong, mới dám ở sau lưng nói vài câu.

\*ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

Tam phu nhân Liễu thị biết nữ nhi xưa nay phập phồng không yên, nhưng dưới thế cục này, bà ta cũng không mở miệng trách móc nặng nữ nhi. Dù sao nữ nhi nói không sai.

Lúc này nha hoàn đi đến, sau khi hành lễ thấp giọng bẩm báo với Liễu thị: “Phu nhân, nô tỳ nghe ngóng, tin kia là từ trong cung đưa tới...”

“Là Tiêu Ngự.” Liễu thị thì thào nói ra.

“Mẫu thân...”

Tiêu Ngọc Chi nhìn về phía Liễu thị, nghĩ đến nửa tháng trước, phủ Hộ Quốc Công bọn họ bị bao vây, mà Tiêu Ngự ở thâm cung, nghe nói trong đêm dẫn theo tiểu Hoàng Đế bỏ trốn. Nói là tình thế bức bách, vì che chở huyết mạch hoàng gia Đại Ngự, trên thực tế không phải sợ chết mới đào tẩu sao!

Tiêu Ngự thuở nhỏ ở trong phủ đã được sủng ái, có phụ thân là Quốc Công gia, nên cô mẫu xem nàng như thân nữ, vật gì tốt đều cho nàng... Rõ ràng nàng ta cũng là đích nữ Tiêu gia, cũng bởi vì chiến công của phụ thân nàng ta không bằng Đại bá phụ, thật bất công mà! Tiêu Ngọc Chi không phục, nghe nói Tiêu Ngự đào tẩu, bọn họ lại bị vây khốn trong Tấn Thành, mạng sống ngàn cân sợi tóc, hung hăng mắng Tiêu Ngự mấy lần. Đến hai ngày trước nghe nói Tiêu Ngự bị tìm được, còn bị Tân Hoàng bắt hồi cung, trong nội tâm nàng ta ngược lại là thăng bằng hơn hẳn.

Tả hữu muốn mọi người chết chung!

Nhưng bây giờ bọn họ rõ ràng có cơ hội sống sót. Tân Đế tính tình tàn bạo, lại có kiên nhẫn với phủ Hộ Quốc Công như thế, chỉ cần Đại bá phụ chịu thuận theo, từ đó thuần phục Tân Hoàng, phủ Hộ Quốc Công bọn họ tự nhiên có thể khôi phục vinh hoa trước kia.

Đại bá và phụ thân rong ruổi sa trường đánh đâu thắng đó, nên cứ thẳng thắn như vậy.

Bây giờ Tiêu Ngự lại lên viết thư cho Đại bá phụ...

Tiêu Ngọc Chi thả lỏng mặt, vội vã nắm lấy ống tay áo Liễu thị, cặp mắt lóe sáng nói: “Mẫu thân, chúng ta được cứu rồi.”

Nàng ta từ nhỏ đã không thích Tiêu Ngự, nhưng cũng hiểu rõ tính tình Tiêu Ngự mười phần, mỉm cười nói: “Lục muội muội của ta chắc đang tiếc mệnh, chắc chắn viết thư khuyên Đại bá phụ quy thuận. Đại bá phụ ai nói cũng không nghe, ngay cả lời nói Nhị bá phụ và phụ thân đều không nghe, nhưng Tiêu Ngự thì không phải như vậy...”

Trước kia Tiêu Ngọc Chi ghen ghét Tiêu Ngự có phụ thân lợi hại, chiếm thân phận trưởng tử, thuận lợi lên vị trí Hộ Quốc Công. Thái Hậu cô mẫu từ nhỏ đối với nàng có phần coi trọng, bởi vì lấy thân phận của nàng, mới hứa đưa chức Hoàng Hậu cho nàng. Nếu phụ thân nàng ta là Quốc Công gia, chức Hoàng Hậu tất nhiên sẽ của nàng ta. Vì thế Tiêu Ngọc Chi không phục lắm, rõ ràng nàng ta cũng thích Hoàng Đế biểu ca... Đến giờ phút này, nàng ta ngược lại là có chút may mắn Đại bá phụ yêu thương Tiêu Ngự.

Liễu thị cũng cảm thấy có đạo lý, nói: “Chỉ mong Đại bá có thể nghe.”

Tiêu Ngọc Chi cười, nói lầm bầm: “Ta cũng không muốn chết, ta mới mười sáu, còn chưa gả đi đâu.”

Tiêu Ngọc Chi lớn hơn, theo lý thuyết phải gả trước Tiêu Ngự. Nhưng Tiêu Ngự đính hôn với hoàng gia, tất nhiên không giống quy của bách tính bình thường, ngược lại sớm hơn Tiêu Ngọc Chi.

Liễu thị trêu chọc nàng ta: “Con đó...”

“Mẫu thân.” Tiêu Ngọc Chi bắt tri bắt giác đỏ mặt, lòng thấp thỏm nửa tháng nay, bởi vì một phong thư của Tiêu Ngự, ngược lại là xoa tán lo lắng trong lòng, dần dần bắt đầu mơ ước về tương lai sau này.

Nàng ta trẻ tuổi xinh đẹp, lại là đích nữ phủ Hộ Quốc Công, muốn lấy nàng ta có cả khối người.

Trái lại là Tiêu Ngự, nàng không đơn thuần là nữ nhi Tiêu gia, còn là Thái Hậu tiền triều, muốn sống sợ là sẽ không dễ dàng như thế? Có thể may mắn giữ được tính mạng, nửa đời sau đoán chừng cũng sẽ trôi qua rất thê thảm.

Vào lúc này, nàng ta ngược lại là có chút đồng tình với Tiêu Ngự.

...

Rất nhanh ngoài cung truyền đến tin tức, Tiêu gia phủ Hộ Quốc Công quy thuận Tân Đế. Long nhan Tân Đế cực kỳ vui mừng, chẳng những cho phủ Hộ Quốc Công tiền triều đãi ngộ, còn cho trưởng tử Hộ Quốc Công Tiêu Khởi Châu chức Binh Bộ Lang Trung.

Trở về từ cõi chết, cả phủ Hộ Quốc Công trên dưới đều thở dài một hơi, trong lòng khó nhịn mừng rỡ, nhưng trước mặt Quốc Công gia, lại không dám biểu lộ ra.

Thị vệ bao vây phủ Hộ Quốc Công đều rút lui, sắc mặt Tiêu Hoài lại âm trầm, tùy tùng bên người cẩn thận từng li từng tí, sợ chọc giận ông.

Trưởng tử Tiêu Khởi Châu biết trong lòng phụ thân khuất nhục, dựa vào tính tình của ông, có thể làm đến mức độ như thế, đã không dễ dàng. Với phụ thân mà nói, lần quy thuận này, so với muốn tính mạng của ông còn khó chịu hơn.

Tiêu Khởi Châu nói: “Nhi tử biết trong lòng phụ thân không muốn, vì trên dưới cả nhà mới hy sinh lớn như thế. Nhưng chỉ cần phủ Hộ Quốc Công chúng ta hoàn hảo không chút tổn hại, ngày sau lại tìm cách lật đổ Tân Đế, cũng chưa hẳn...”

“Khởi Châu.” Tiêu Hoài bỗng nhiên mở miệng.

Tiêu Khởi Châu nhìn về phía phụ thân, vừa nghe ông nghiêm nghị nói: ” Đại nghịch bất đạo đến dạng này, ngày sau không cho phép nói.”

Tiêu Khởi Châu cũng không phải người không có não, lập tức hiểu phụ thân nói lợi hại, vội nói: “Nhi tử biết.”

Tiêu Hoài nhìn nhi tử một chút, nhi tử này từ nhỏ bị ông nhét vào quân doanh, ông cũng có ý bồi dưỡng hần. Nhưng tướng lĩnh thủ hạ trong doanh, vẫn vì ông mà thiên vị hần. Nói thật, đứa con này của ông hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, không bị vấp ngã lần nào. Với ông mà nói, cái này cũng không phải chuyện tốt. Nhìn chăm chú một lát, ông nhíu mày nói: “Con cũng sắp là người lên chức phụ thân, làm việc nói chuyện, đều phải cẩn trọng.”

Thân hình Tiêu Khởi Châu khẽ giật mình, có chút ngoài ý muốn, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía phụ thân...

Phụ thân từ nhỏ đã đối với hần nghiêm khắc vô cùng, khi nhỏ hần còn chưa biết, còn có chút oán ông. Sau khi lớn lên, hần có chút hiểu, nhưng cuối cùng vẫn kính trọng ông, có đôi khi cũng ngưỡng mộ một muội muội.

Hần và thê tử Tú Thanh là thanh mai trúc mã, hần lại đi theo phụ thân ra bên ngoài chiến đấu, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi lần đều rất trân quý thời khắc ở cùng nàng. Thành thân ba năm,

nàng cuối cùng cũng có thai, trong lòng của hắn vô cùng sung sướng, trước khoảnh khắc sinh tồn. Phụ thân không chịu quy thuận, tất cả mọi người trong phủ Hộ Quốc Công chỉ có một con đường chết, nhưng thế tử cũng hiểu hắn khó xử, không lộ ra chuyện mình mang thai, hắn hỏi han ân cần như trước, chỉ có thời khắc bốn bề vắng lặng, mới nhìn không được lên rơi lệ.

Tiêu Khởi Châu cũng từng nghĩ tới, đi cầu phụ thân quy thuận Tân Đế. Nhưng hắn quá rõ tính tình phụ thân, hắn coi như phụ thân biết, cũng sẽ không vì tôn nhi chưa ra đời, từ bỏ tín ngưỡng mình luôn tôn theo.

Bây giờ lại...

Tiêu Khởi Châu trầm mặc một lát, hốc mắt hơi ướt, mới gật gật đầu: “Nhi tử đã hiểu.” Hắn lại nghĩ tới muội muội nói: “Niên Niên còn trong cung, phụ thân có tính toán gì không?”

Tiêu Hoài đứng dậy, bóng lưng thẳng tắp, từ từ nói: “Tất nhiên phải đòi lại.”

...

Tiêu Ngự đang dạy Triệu Hoảng viết chữ. Triệu Hoảng là Đế Vương, lúc trước bên người tất nhiên không thiếu người dạy bảo. Mà Tiêu Ngự đọc sách không nhiều, không kịp lão thần trong triều, nên không tới phiên nàng dạy tiểu Hoảng Đế. Bây giờ nhàn rồi, không có chuyện gì làm, mới dạy Triệu Hoảng viết chữ.

Triệu Hoảng tuổi còn nhỏ đã vô cùng thông minh, Tiêu Ngự dạy cũng bớt lo.

Dưới mắt tay nhỏ mập mập cầm bút, mỗi một nét bút, nhìn qua hữu mô hữu dạng\*.

\*Rất ra dáng.

Hắn nghiêng đầu ngẫu nhiên ngó Tiêu Ngự.

Trước kia hắn không thích đọc sách, nhưng vì giang sơn Đại Ngụy, hắn nhất định phải đọc sách thật tốt. Hiện tại mẫu thân tự mình dạy hắn, hắn cảm thấy chuyện đọc sách viết chữ này thật thú vị. Hắn viết rất chân thành, muốn mẫu thân vui vẻ, muốn mẫu thân khích lệ hắn...

Triệu Hoảng cúi đầu nhìn chữ mình viết một chút, vui vẻ cong môi.

Nếu như mãi mãi như thế này thật tốt, mẫu thân có thể mỗi ngày ở cùng hắn, không cần đối mặt với những đại thần làm khó dễ kia, cũng không cần sợ có loạn thần tặc tử tạo phản.

Lại nghiêng đầu, nhìn mẫu thân ăn điểm tâm từng miếng nhỏ, an nhàn tự tại.

Như thế này... Thật tốt.

Triệu Hoảng viết xong một chữ, nhẹ nhàng gác bút, muốn cho Tiêu Ngự xem. Xuân Trà lại chạy vào, vui vẻ nói với Tiêu Ngự: “Nương nương, Quốc Công gia cuối cùng cũng chịu quy thuận Tân Đế! Nghe nói thị vệ trước kia canh giữ bên ngoài phủ Hộ Quốc Công đều lui binh!”

Đúng là tin tức tốt.

Tiêu Ngự cũng vui vẻ. Nàng không làm được gì, cũng không thể làm, an an tâm tâm đợi tại Phượng Tảo Cung, đợi đến khi phụ thân nàng nghĩ thông suốt. Hiện tại tốt rồi. Nàng tuy là Thái Hậu tiền triều, nhưng thế nhân đều biết nàng và Triệu Dục vừa thành thân hần đã băng hà, mơ hồ thành Thái Hậu. Phụ thân đã chịu quy thuận, tất nhiên sẽ cầu Tân Đế buông tha nàng, Tân Đế kiên nhẫn muốn phụ thân quy thuận như thế, chắc sẽ đáp ứng yêu cầu này của phụ thân.

Mà Triệu Hoảng vuốt giấy tuyên, nghiêng đầu, một đôi mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm Tiêu Ngự, không nói tiếng nào, tay nhỏ bé hơi dùng sức, yên lặng siết chặt góc giấy.

Nhìn thấy trong mắt mẫu thân vui vẻ, hần rủ mắt xuống, an tĩnh buông giấy xuống.

Tiêu Ngự lúc này mới quay đầu nhìn hần.

Triệu Hoảng cúi đầu nhỏ giọng bảo nàng: “Mẫu thân...”

Nét vui vẻ trên mặt Tiêu Ngự được thu liễm, nhìn Triệu Hoảng, nàng liền biết đứa nhỏ này ý lại nàng bao nhiêu.

Thế nhưng Tiết Chiến có thể vì phủ Hộ Quốc Công mà buông tha nàng, nhưng tuyệt đối không có khả năng buông tha cho Triệu Hoảng. Nhưng nếu đứa nhỏ này muốn theo nàng xuất cung... Nàng không biết nên làm sao bây giờ. Lòng người toàn thật, huống chi lại là một hài tử luôn gọi nàng là mẫu thân.

Đã thấy tiểu gia hỏa này chậm rãi ngẩng đầu lên, yên lặng hỏi: “Mẫu thân sau này... Sẽ nhớ Hoảng Nhi chứ?” Hần muốn cười, thế nhưng cười không nổi, cặp mắt sưng mù mông lung, nước mắt đảo quanh tròn nói: “Hoảng Nhi không thể tận hiếu với mẫu thân. Nhưng chỉ cần mẫu thân sống tốt, Hoảng Nhi sẽ chiều mẫu thân.”

Tân Đế có lẽ sẽ diệt trừ tận gốc ‘bệnh’ của hần, nếu nhân từ chút, có thể sẽ cầm tù hần cả một đời.

Tiêu Ngự há miệng lại nói không ra lời, nàng không nghĩ tới, hần tuổi nhỏ như thế, lại hiểu. Hần hiểu nàng không có cách nào dẫn hần ra ngoài.

Tiêu Ngự cứ thế trong chốc lát, mới bế hần lên, để hần ngồi trên đùi mình, như thường ngày nói ra: “Đến

đây, để mẫu thân nhìn xem, chữ viết Hoàng Nhi thế nào?”

Triệu Hoàng cúi đầu, dùng mu bàn tay mập mạp ra sức chùi nước mắt, mới cong môi cười, nói lầm bầm: “Viết không được tốt, mẫu thân không nên cười Hoàng Nhi...”

Tiêu Ngự đưa tay vuốt khuôn mặt mềm nhũn của hắn, liền cúi đầu nhìn chữ viết của hắn. Không nhắc lại chuyện vừa rồi.

...

Tiêu Hoài quy thuận, Tiết Chiến tới nói, tất nhiên là chuyện tốt một đồng. Tiêu Hoài là cánh tay đắc lực của tiền triều, phủ Hộ Quốc Công lại là tướng môn trăm năm, nhân tài như vậy, giết thật sự đáng tiếc. Bởi vì phủ Hộ Quốc Công và hoàng thất Đại Ngự vui buồn có nhau, có thể nói, Tiêu Hoài là trụ cột tiền cuối cùng triều lưu lại, đau khổ chống đỡ, bây giờ ngã xuống, điều này thể hiện ý gì đã rõ ràng rành.

Trời đông giá rét, đổi lại thường ngày, trong ngự thư phòng đã sớm đốt địa long. Nhưng Tân Đế lại ngại nóng, bất luận là tấm cung hay Ngự Thư Phòng, cũng không đốt địa long và than.

Ngồi lâu trong Ngự Thư Phòng, liền đi ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên, cỏ thụ che trời, đình đài lầu gác, hỗ trợ lẫn nhau. Tuyết trắng mênh mang, giày đen thêu từng đám tường vân nặng nề dẫm trên nền tuyết.

Phía trước là ngự đài Tứ sơn. Tâm phúc của Tân đế Quách An Thái theo ở phía sau, cùng Tân Đế nói về chuyện của Tiêu Hoài: “... Hộ Quốc Công Tiêu Hoài quy thuận, đối với Hoàng Thượng mà nói, cứ như hổ thêm cánh, đích thật là một chuyện tốt. Nhưng mà...”

Câu kể tiếp không tiếp tục nói hết.

Giày đen dừng lại, sau đó là thanh âm trầm thấp của Đế Vương: ” Như thế nào?”

Quách An Thái vẫn còn trong độ tuổi xây dựng sự nghiệp, ngày thường nhã nhặn, tuần tú lịch sự, lại là người không thể nhìn bề ngoài, văn võ song toàn, lại là một hổ tướng bên người Tiết Chiến. Nhưng sau khi Tiết Chiến lên ngôi, luận công hành thưởng, hắn lại cầu Hoàng Thượng, muốn an tâm làm quan văn. Đây là tâm nguyện của hắn.

Trước kia hắn một lòng thi khoa cử, lại bởi vì quan lại quan trường bao che cho nhau, làm việc theo tình riêng, nhiều lần thi rớt, khó mà đạt được nguyện vọng, bây giờ đường đường là Lại Bộ Thượng Thư, đại quan chính nhị phẩm.

Hắn nói: “Nhưng mà... Lúc trước Hộ Quốc Công trung liệt như thế, bây giờ bỗng nhiên lại nghĩ thông suốt.”

Mặc dù thưởng thức Tiêu Hoài, nhưng dù sao Tiêu Hoài cũng là trung thần tiền triều... Nên có chút kiêng kị.

Tất nhiên không phải bỗng nhiên. Tiết Chiến nhớ tới hôm đó vị kia ở Phượng Tảo Cung viết lá thư này, nếu như y đoán không sai, phong thư này, mới là mấu chốt. Tiêu Hoài tung hoành sa trường hai mươi năm, là một nam nhi ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, lại là phụ thân hết mực yêu thương nữ nhi.

Tiêu Ngự.

Tiết Chiến nhìn mảnh tuyết mênh mông trước mặt, nghĩ đến thân thể thơm mát kiều diễm hôm đó trên tay phẳng phất như còn lưu lại một chút nhiệt độ, y hơi cong ngón tay, sau đó giãn khuôn mặt ra...

Tiêu Thái Hậu này, eo thật nhỏ.

## 5. Chương 5: Gả Lân Hai

Editor Hoa Trong Tuyết

Tiêu Ngự một mực lo lắng cho an nguy của Triệu Hoàng, mãi cho đến một ngày có thánh chỉ, tân đế chính thức phong Triệu Hoàng là An Vương, ban phủ đệ của Triệu Dục cho Triệu Hoàng.

An Vương An Vương, cái phong hào này có ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn Triệu Hoàng an phận sống dưới mí mắt của hắn, nếu như nghe lời một chút, hắn có thể tha cho một mạng.

Mấy ngày nay trong cung, mặc dù Tiêu Ngự chưa hề gặp mặt tân đế, thành thành thật thật đợi, nhưng không phải cái gì cũng không biết. Tân đế Tiết Chiến xuất thân từ dân đen, tính tình tàn bạo, thủ đoạn thô bạo trực tiếp, nàng vẫn nghĩ rằng, chắc chắn hắn sẽ không buông tha Triệu Hoàng.

... Bất luận như thế nào, kết quả này đều tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của Tiêu Ngự.

Thánh chỉ đã hạ, Triệu Hoàng phải xuất cung đến An Vương phủ. Tiểu gia hỏa này rất không nỡ xa Tiêu Ngự, Tiêu Ngự cúi người giúp hắn buộc lại dây lưng trên áo choàng, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn, ôn nhu nói với hắn: “Hoàng nhi đi trước, rất nhanh mẫu thân sẽ ra ngoài gặp con.”

Đưa hắn đi ra giaao cho thống lĩnh đại nhân, là vị nam tử trẻ tuổi, lưng thẳng, dung mạo đoan chính, chừng hai mươi tuổi.

Tiêu Ngự ngược mắt, nói với nam tử trước mặt “Thế chất của An Vương không tốt, đoạn đường này làm phiền đại nhân chăm sóc nhiều hơn.” Nói xong, người bên dưới mang hai thỏi vàng ròng đã chuẩn bị trước

nhét vào tay nam tử.

Tiêu Ngự cái khác không có, nhưng vàng bạc châu báu lại không thiếu.

Nhưng vị nam tử này cũng không nhận vàng Xuân Hiểu đưa đến, chỉ là nhìn vị Tiêu thái hậu đứng trước mặt, tóc như mây dung nhan như hoa, kiều kiều diễm diễm, làm cho hai bên tai không khỏi có chút nóng... vội vàng nhìn đi nơi khác, lại nghe âm thanh ngọt ngào của nàng, hơi ngu ngốc lấp bắp nói: “Nương nương cứ... yên tâm, chắc chắn tiểu nhân sẽ chiếu cố vương gia thật tốt.”

“... Ý tốt của nương nương tiểu nhân xin nhận, đây là lần đầu tiên tiểu nhân cùng Hoàng Thượng mang binh đi đánh giặc, xưa nay quân kỷ nghiêm minh, ý tốt này, tiểu nhân không thể tiếp nhận.”

Hành lễ xong, trực tiếp dẫn Triệu Hoàng ra ngoài.

Vàng cũng không nhận, cũng không phải cái kẻ ngốc mà!

Tiêu Ngự kinh ngạc, nhìn nhìn nam tử trẻ tuổi bướng bỉnh, hậu tri hậu giác cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng không nói gì nữa.

Triệu Hoàng lưu luyến không rời bị mang ra khỏi Phượng Tảo Cung.

Tiêu Ngự đứng dưới mái hiên nhìn hắn rời đi.

Tuyết lớn trắng xóa, Triệu Hoàng mặc áo màu bạc choàng áo choàng xanh thủy phỉ, trên eo mang một cái hà bao màu xanh ngọc, là nàng đưa cho hắn, nhấp nhô lên xuống. Dáng người nhỏ nhắn chân ngắn chậm rãi bước đi trong tuyết, rất nhanh biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Ngày xưa đường đường cũng là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, bây giờ nước mất, chỉ có thể ở dưới mí mắt Tiết tặc kéo dài hơi tàn. Biểu ca Hoàng Đế kia của nàng đoán mệnh, vào ngày thành bị phá cô mẫu cũng tự vẫn, ném cục diện rối rắm cho nàng, nhưng nàng bắt quá cũng chỉ là một nữ tử, làm sao có năng lực bảo vệ chu toàn cho Triệu Hoàng? Càng đừng nói đến phục quốc. Bây giờ bảo vệ được cái mạng nhỏ của Triệu Hoàng, cũng coi như nàng không thẹn với cô mẫu và biểu ca dưới cửu tuyền.

Nguyên ma ma cầm áo choàng gấm hoa phủ thêm lên vai nàng, nói: “Nương nương, bên ngoài lạnh lẽo, vương gia đã đi xa, ngài vẫn là đi vào đi.”

Vương gia... đúng vậy a, bây giờ thế gian này đã không còn hoàng đế Đại Ngự, có cũng chỉ có Đại Tề An Vương.

...

Triệu Hoảng vừa đi, Tiêu Ngự một mình trong cung chờ đợi cũng không an tâm. Ngày ngày dày vò, có thể nói là một ngày bằng một năm. Đợi ròng rã mười ngày, mới chờ được một cái phượng kiệu đưa nàng xuất cung.

Lúc Tiêu Ngự về đến phủ Quốc Công, bóng đêm đã bao phủ khắp nơi. Kiệu hạ xuống, nguyên ma ma vung màn kiệu lên, đã thấy có người không chờ kịp tiến lên.

“Niên Niên.”

Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt chính là đại ca của nàng Tiêu Khởi Chân. Bọn họ là huynh muội ruột, từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, một đường đi đến đây Tiêu Ngự rất vui, nhìn thấy Tiêu Khởi Châu, mới có cảm giác chân thực.

Tiêu Ngự ghen ngào lên tiếng “Đại ca.”

Bước ra khỏi kiệu, chân vừa chạm đất, nhìn thấy cổng chính Hộ Quốc Công phủ, nhìn hàng chữ to thiếp vàng, một bóng dáng cao lớn đứng thẳng tắp, như từng trước gió, ngạo nghễ mà đứng.

Tiêu Ngự nhìn thấy Tiêu Hoài, mới vội vã chạy tới, kêu lên: “Phụ thân.” Nước mắt lập tức liền dâng lên. Giống như rút cuộc cũng biết mình đã an toàn, lập tức buông lỏng.

Tiêu Hoài cúi đầu nhìn đến nữ nhi trước mặt, hốc mắt cũng nóng lên. Hắn đưa tay, chậm rãi hạ mũ trùm của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết dưới mũ trùm liền hiện ra, mặt mày tinh tế, dung mạo vô song.

Tiêu Hoài dung bàn tay thô ráp do cầm kiếm lâu năm tạo thành vuốt ve trán của nàng.

Đây chính là nữ nhi bảo bối của hắn, lông tóc cũng không tổn hao.

Hắn cũng chỉ có một nữ nhi này, tự nhiên cực kỳ sủng ái, bây giờ nhìn thấy nàng bình an xuất hiện trước mặt mình, bộ dáng mềm mại khóc sụt sùi, mới đau lòng nói: “Tốt, đừng khóc, sau này nhất định phụ thân sẽ không để cho con chịu nửa phần ủy khuất.”

Tiêu Ngự vành mắt đỏ đỏ gật đầu, trong cung nàng tỏ ra lạnh nhạt, nhưng thật ra trong nội tâm của nàng cũng rất sợ hãi, chỉ có khi ở trước mặt phụ thân, nàng mới có thể không cố kỵ cứ làm một tiểu nữ nhi cho người bảo hộ.

Tiêu Ngự theo phụ thân bước vào phòng, mẫu thân La thị và đại tẩu Đường thị đều ở đây.

La thị nhìn thấy Tiêu Hoài đưa Tiêu Ngự đến, vội vã tiến lên, đưa tay nắm lấy hai tay Tiêu Ngự, đôi mắt tinh tế nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá, cuối cùng đau lòng lắm bầm nói: “Gầy, gầy...”

Lại cảm thấy tay Tiêu Ngự lạnh lạnh, gọi nha hoàn mang lò sưởi tay đã chuẩn bị sẵn đưa đến, nhét vào trong tay Tiêu Ngự, nói với nàng, “Trở về là tốt rồi, phụ thân người ngày ngày ngóng trông con, cuối cùng đã đưa được con trở về.”

Tiêu Ngự biết được La thị là thật long quan tâm nàng, nàng là mẹ kế của nàng, mới đầu gọi nàng là mẫu thân cũng có chút không thuận, về sau La thị hết long chăm sóc nàng, nàng mới dần dần tiếp nhận La thị. Có thể làm cho Tiêu Ngự chấp nhận xem như mẫu thân, có thể thấy được La thị đối với nàng tốt bao nhiêu.

Bụng lấy lò sưởi trong tay, nhiệt độ vừa vặn, ấm áp dễ chịu, lại không phỏng tay. Tiêu Ngự nói: “Làm cho phụ thân cùng mẫu thân lo lắng, là nữ nhi không phải.”

Cả nhà đoàn tụ, trong lòng Tiêu Ngự liền yên tâm.

Mà đồng dạng, toàn bộ con cháu đều tập trung về cả nhà lại sum vầy như xưa.

Đêm khuya Tiêu Hoài từ thư phòng trở về, La thị bận bịu thả kim khâu trong tay ra, tiến lên hầu hạ hẩn thay quần áo. Từ sau khi binh lính bao vây phủ Hộ Quốc Công rút đi, tâm tình Tiêu Hoài vẫn luôn không tốt, hôm nay thuận lợi đưa Tiêu Ngự ra khỏi cung, trên mặt Tiêu Hoài mới hiện lên chút ấm áp.

La thị đưa tay cởi ra đai lưng của Tiêu Hoài, nhẹ nhàng nói: “Từ bây giờ về sau, cả nhà chúng ta đều bình an, chính là điều quan trọng nhất. Thiếp thân biết trong lòng quốc công gia khó chịu, thế nhưng sự thật đã định, mong rằng quốc công gia có thể nghĩ thoáng một chút.”

Tiêu Hoài nói: “Phụ nhân nói đúng.”

Hắn nghĩ tới mấy ngày nay tiếp xúc với tân đế, mặc dù tân đế xuất thân thấp, cũng không nho nhã giống con em quý tộc, nhưng cũng là người có thực lực. Tiêu Hoài một lòng hiệu trung với tiền triều, cũng không thể không thừa nhận, tân đế này xử lý chuyện triều chính tốt hơn nhiều so với hoàng đế Triệu Dục.

Nhưng có tài năng thủ đoạn thế nào, cũng là loạn thần tặc tử!

Tiêu Hoài cúi đầu nhìn thê tử, lại nói: “Bây giờ cả nhà chúng ta đoàn tụ, nhưng ngọn nguồn giang sơn đổi chủ, Tiêu gia chúng ta không thể khôi phục lại vinh hoa như ngày xưa, trên dưới cả nhà làm việc cũng phải cẩn thận một chút.”

La thị gật gật đầu.

Nàng chỉ là một nữ nhân không hiểu chiến sự triều chính, nhưng Tiêu Hoài nói cái gì, nàng nghe cai đấy, chỉ cần cả nhà bình an. Sau một lúc lâu, La thị nhìn trước mặt trượng phu, nhỏ giọng hỏi: “Quốc công gia cảm thấy, tân đế này là người thế nào?”

Ánh nền lay động chiếu vào mây kiếm anh khí của hắn, Tiêu Hoài nghĩ tới điều gì, mới chậm rãi nói: “Dùng mãnh thiện chiến, loạn thể kiêu hùng... thế nhưng muốn ngồi vững trên ngai vàng, vẫn phải nhìn bản lĩnh của hắn.”

...

Tiêu Ngư trở về phủ hộ quốc công, đương nhiên không phải là việc nhỏ. Ngày hôm sau nhị phòng tam phòng và hai vị đường tỷ đều đến thăm nàng.

Phủ hộ quốc công có tất cả sáu vị cô nương, còn lưu trong phủ, là nhị tiểu thư của nhị phòng Tiêu Ngọc Cẩm và ngũ tiểu thư của tam phòng Tiêu Ngọc Chi.

Tiêu Ngọc Cẩm dịu dàng hiền thực, tự nhiên hào phóng, mà Tiêu Ngọc Chi thì hoạt bát hiếu động hơn. Hôm qua Tiêu Ngọc Chi nghe được tin Tiêu Ngư về phủ, chỉ là bây giờ không còn là cái gì Thái Hậu, trở về cũng chả vẻ vang gì, còn bày ra thế cục đón tiếp long trọng như vậy?

Mặc dù cảm thấy bất mãn, nhưng từ nhỏ Tiêu Ngọc Chi đã thấy tiêu Tiêu Ngư xinh đẹp hơn người, bây giờ rốt cục cũng có lúc nàng ta bị chật vật như vậy, tự nhiên là muốn đến thật sớm để nhìn xem.

Nàng ta trang điểm tỉ mỉ, mặc áo gấm hoa màu lựu đỏ thêu tơ vàng, vạt váy màu xanh nhạt thêu trúc lan hai bên, búi tóc chu hoàn thúy, bởi vì trẻ tuổi, dung nhan tươi tắn, nhìn cách ăn mặc khỏe khắn trẻ trung, tất nhiên là phá lệ xinh đẹp.

Trịnh trọng như vậy, nhưng đi cùng nàng ta Tiêu Ngọc Cẩm nhan sắc nhạt nhẽo hơn nhiều.

Vừa vào nhà, liền vui vẻ kêu một tiếng: “Lục muội muội.”

Đã thấy Tiêu Ngư ngồi trên giường bên cửa sổ phía nam. Bên trong lò sưởi đốt địa long, cũng không lạnh, Tiêu Ngư chỉ mặc áo màu xanh nhạt, thân hình xinh xắn nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng muốt lớn cỡ bàn tay, mi cong khê chớp, là điểm sắc kinh người.

So với nửa năm trước càng thêm xinh đẹp... cũng không hề có chút nào đáng vẻ ghê tởm như Tiêu Ngọc Chi suy nghĩ.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Chi cứng đờ, có chút thất vọng.

Nhưng vẫn đi tới, cười nhẹ nhàng nói ra: “Hôm qua đã nghe nói Lục muội muội trở về, vốn là muốn qua thăm người, tiếc rằng sắc trời quá muộn, sợ quấy rầy Lục muội muội nghỉ ngơi, cho nên hôm nay sáng sớm liền đến.” Nàng đến gần, nhìn Tiêu Ngư tươi cười rạng rỡ, thần thái sáng láng, khắp khuôn mặt đều là vẻ xinh đẹp của tiểu nữ tử.

Rõ ràng là quả phụ, lại như các cô nương chưa xuất giá. Tiêu Ngọc Chi hừ một tiếng.

Tiêu Ngự cười cười, sao không biết Tiêu Ngọc Chi đến sớm là muốn nhìn dáng vẻ chật vật của nàng? Nhưng nàng Tiêu Ngự cứ muốn cho nàng ta thấy mình thật tốt, không được làm hoàng hậu, không được làm thái hậu, nàng vẫn có thể là đích nữ tôn quý của Tiêu Gia. nàng lên tiếng: “Nhị tỷ tỷ, ngũ tỷ tỷ.” Sau đó phân phó Xuân Minh dâng trà.

Xuân Hiểu thì dời hai cái ghế con, để hai vị cô nương ngồi xuống.

Tiêu Ngọc Cẩm là thật lòng muốn tới thăm Tiêu Ngự, lúc này thấy được nàng vẫn tốt, khí sắc cũng không tệ, cuối cùng trong lòng mới yên tâm, liền nói với Tiêu Ngự: “Lúc trước nghe nói người trốn khỏi cung, lừng khập cả thành để bắt người, thật dọa ta chảy mồ hôi.” Nàng sao lại Không biết Tiêu Ngự, từ nhỏ đến giờ chưa từng chịu qua chút ủy khuất, bao nhiêu thời gian trốn đông trốn tây như vậy, nàng sao có thể chịu được?

Tiêu Ngự nói: “Để Nhị tỷ tỷ lo lắng.”

Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy hai người tỷ muội tình thâm, liền nói: “Còn không phải sao? Chẳng qua hiện nay Lục muội muội trở về, thật sự là quá tốt... dù sao thì trong nhà mình vẫn tốt hơn, sau này nhị tỷ cũng có người làm bạn.”

Tiêu Ngự thản nhiên nhìn Tiêu Ngọc Chi một chút, không nói gì.

Tiêu Ngọc Cẩm đã mười chín, không phải tự nhiên tuổi lớn như vậy mà vẫn chưa xuất giá. Nàng mười lăm tuổi đã xuất giá, lúc gả đi cũng là vinh quang gả cho một Thám Hoa, không ngờ tiệc vui chóng tàn, mới thành thân được ba năm, Thám Hoa lang người này nhiễm bệnh qua đời. Nhị thẩm thẩm của nàng đau lòng cho Tiêu Ngọc Cẩm, muốn đón nàng về, nhà chồng nàng cũng hiểu rõ phải trái, biết được Tiêu Ngọc Cẩm tuổi còn trẻ, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, nên cũng đồng ý trả về Tiêu gia, sau này tái giá, tuyệt không dị nghị.

Nữ nhi Tiêu gia không lo không gả được, chính là gả lần hai, lấy điều kiện của Tiêu Ngọc Cẩm, cũng có thể có được vi lang quân như ý, nhưng mà Tiêu Ngọc Cẩm lại khẳng khái vì phu quân đã mất để tang ba năm.

Giờ Tiêu Ngọc Chi lại nói nàng ở nhà làm bạn với Tiêu Ngọc Cẩm, là ý gì, Tiêu Ngự sao lại không hiểu rõ?

Muốn nói nàng trượng phu đã chết cũng chỉ là một quả phụ!

## 6. Chương 6: Ban Thưởng

Tiêu Ngọc Chi dứt lời, bên trong phòng bắt đầu yên tĩnh, nàng ta sững sốt trong chốc lát, sau đó cười cười nói: “Lục muội muội cũng đừng để ý đến lời của ta nói. Muội biết xưa nay ta rất ít khi nói chuyện.”

Cùng là người một nhà, thường ngày Tiêu Ngọc Chi cũng chỉ nói ở trong bụng vài câu, lại không dám nói ra khỏi miệng. Hôm nay, trong lòng cũng không kìm nén được sự vui mừng nên có chút không quản được miệng mình. Cho dù có làm sao đi chăng nữa, tóm lại Tiêu Ngư này đích nữ đích tôn duy nhất, là bảo bối của Quốc Công gia.

Tiêu Ngư cũng không nuốt nổi cơn giận này vào bụng, lập tức nói: “Không biết nói chuyện thì nên nói ít lại một chút, cũng không có ai buộc tỷ phải nói.”

Tiệc Đại Ngụy kết thúc, nếu muốn bàn về tổn thất, trước tiên hoàng gia là xếp số một, sau đó xếp thứ hai là Tiêu gia. Tuy nói thân phận ban đầu của Tiêu gia bọn họ cùng địa vị với tân đế kia, lại còn đề bạt đại ca nàng, nói cho cùng là tiên lễ hậu binh (ý nói ngoại giao trước, quân sự sau), quan hệ của Tiêu gia bọn họ cùng với tiền triều hoàng thất là một quan hệ không bình thường, sợ là ngày tháng sau này sẽ như bước trên băng mỏng, sẽ không lại giống như trước kia mà nở mày nở mặt rồi.

Thường ngày Tiêu Ngọc Chi cũng hay đối địch với nàng, đối với chuyện chê cười như thế này, thực sự là quá nông cạn rồi. Khi nàng không đảm đương được nổi vị trí Thái Hậu, đối với nàng mà nói nó cũng chẳng có lợi ích gì.

Tiêu Ngọc Chi càng không nghĩ đến Tiêu Ngư lại không nể mặt nàng như vậy, nên sắc mặt nàng liền thay đổi, đứng lên nói: “Người đừng có quá phận.”

Không phải chỉ làm Thái Hậu có nửa năm sao? Vậy mà ở trước mặt nàng ta lại bày ra bộ dáng nương nương đang tới.

“Nếu Ngũ tỷ tỷ nhàn rồi như vậy, thì nên đi học cách ăn nói một chút đi.” Tiêu Ngư nói thẳng, “Xuân Hiểu, tiền Ngũ tỷ tỷ đi ra ngoài.”

Đúng là Tiêu Ngọc Cẩm chưa để Tiêu Ngọc Chi vào trong lòng, đợi nàng đi rồi, Tiêu Ngư mới nói: “Tính tình Ngũ muội muội đã như vậy rồi, tỷ không nên để trong lòng. Mấy ngày nay tỷ chịu khổ rồi, đều là tỷ muội một nhà, nàng ấy nói chuyện như vậy, đúng là có chút quá đáng...” Nàng nhìn mặt Tiêu Ngư rồi mỉm cười nói, “Đánh hoàng gia, đó cũng chưa hẳn là một chuyện tốt. Lục muội muội trẻ đẹp, có trí tuệ, cũng không cần phải ưu sầu một số việc.”

Quả là, nếu muốn gả hai nàng, thì toàn bộ Tấn thành đều có nhiều người muốn lấy nàng. Có thể là nàng gả đến tiền triều hoàng gia, cho dù nam tử đó có ngưỡng mộ nàng như thế nào, thì phụ mẫu cũng sẽ không đồng ý cho lấy nàng cũng như chức Thái Hậu tiền triều.

Cũng may Tiêu Ngư nhìn thoáng được. Chỉ cần có đủ kim ngân châu báu, cho dù không có nam nhân thì đời này nàng cũng sống rất tốt.

Sau khi Tiêu Ngọc Chi tức giận trở về phòng, thì nhị phu nhân Liễu thị đang ngồi ở trước cửa sổ làm việc, nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi trở về với một khuôn mặt tức giận, bà mới đặt khung thêu xuống, nhú mào nói: “Sao vậy? Là ai đã bắt nạt con?”

“Là Tiêu Ngự chứ còn ai.” Tiêu Ngọc Chi quệt miệng nói, “Còn tự xem mình là nương nương nữa chứ.”

Xưa nay Tiêu Ngọc Chi và Tiêu Ngự vốn không hợp nhau, cũng bởi vì do sự việc năm đó, hai người lại ăm ỉ nên càng thêm không hợp nhau.

Ngày sau Tiêu Ngự phải gả vào hoàng gia rồi trở thành hoàng hậu, chắc cũng sẽ cho nàng chút thể diện, mà Tiêu Ngự lại chưa bao giờ để Tiêu Ngọc Chi vào trong mắt. Ở nhà nàng có tính khí như vậy, nàng nhăm vào người, người không vui, đối phương cũng không chĩa mũi nhọn vào người, nhưng người lại cảm thấy nàng không coi người ra gì, vẫn là không vui.

Những năm này Liễu thị biết trong lòng nữ nhi mình có nhiều bất mãn, dù sao cũng cùng Tiêu Ngự lớn lên từ nhỏ, cũng không tránh được việc so sánh. Vừa vặn lại được phân bày ở đó, tuy nàng là cô nương của phủ Hộ Quốc Công, so với những cô nương khác ở hoàng thành dĩ nhiên là cao quý hơn nhiều, nhưng cũng không thể coi Hoàng Hậu tương lai là như nhau. Nhưng mà trên dưới cả nhà, cũng biết mệnh của Tiêu Ngự rất tốt, trong lòng có chút không phục nhưng Tiêu Ngọc Chi cũng không có biểu hiện ra.

Nữ nhi này thật sự là quá kích động rồi. Cũng vì vậy mà những năm này, Liễu thị mới tìm kiếm chọn lựa những nhà khá giả, thật vất vả Liễu thị mới vừa ý được một nhà, nhưng lại bị Tiêu Ngọc Chi ghét bỏ vì thân phận quá thấp.

Có thể lấy nữ nhi Tiêu gia, thân phận thì đương nhiên không được chu đáo. Có thấy ánh mắt của Tiêu Ngọc Chi, đó là muốn so đo cùng Tiêu Ngự, có thể gả cho một người có phẩm chất giống để vương như Tiêu Ngự.

Liễu thị thở dài nói: “Tính khí của con như vậy, sau này khẳng định là sẽ rất thiệt thòi.”

Nhưng Tiêu Ngọc Chi không nghe lọt được câu nào, lầm bầm một câu: “Ngược lại ta lại không thích nàng ấy.”

Liễu thị ngồi suy nghĩ một chút, sau đó ngồi xuống cạnh Tiêu Ngọc Chi nói: “Trên dưới trong nhà đều biết chuyện này, con còn cùng Tiêu Ngự so đó cái gì? Thân phận của Tiêu Ngự bây giờ, nhà nào tốt đều nguyện ý lấy nàng?” Liễu thị đưa tay vuốt mặt nữ nhi mình cười nói, “Con thì không giống, tân đế đăng cơ, Tiêu gia vẫn trọng dụng, mặc dù trước có so sánh, nhưng phủ Quốc Công là phủ Quốc Công. Ngọc Chi chúng ta rất xinh đẹp, tự sẽ có nam nhân tuần kiệt cảm mến, ngày tốt lành còn ở phía sau.”

Ngược lại lời này làm Tiêu Ngọc Chi có chút vui mừng trong lòng.

Tiêu Ngọc Chi nhin không được cười cười, lúc này mới hết giận nói: “Vậy cũng đúng.” Hiện tại Tiêu Ngự có gì để mình hâm mộ.

Cũng đã hơn nửa tháng, phủ hộ Quốc Công làm lòng người bằng hoàng, trước mắt cũng đã khôi phục lại sức sống. Tiêu Ngự vừa nghe đại tẩu Đường thị đã có thai, càng làm đại ca nàng cảm thấy vui mừng, lâu như vậy rồi, cuối cùng phủ Quốc Công bọn họ cũng có một việc vui.

Sắp làm phụ thân rồi, Tiêu Khởi Châu cũng trở nên thận trọng một chút. Hắn đang trực ở bộ binh liền trở về, cả người mặc một bộ quan phục màu xanh, thêu hoa văn hình con gấu, trên eo buộc đai lưng có sừng màu đen, tinh thần rất là hăng hái, phong độ hiên ngang.

Đi vào nhìn muội muội và thê tử hòa thuận như vậy, rồi hắn liền tiến lên nói: “Huynh nghe nói hôm nay Tiêu Ngọc Chi lại chộc giặt muội rồi sao? Nha đầu này chuyên đi gây sức ép cho người khác.”

Tiêu Ngự có chút buồn cười, tỷ muội ruột ở chung lâu ngày ít gì cũng có chút mâu thuẫn, huống hồ là tỷ tỷ muội muội họ. Nàng cũng không có cái gì để cãi nhau với Tiêu Ngọc Chi, thế nhưng đây là chuyện của bọn họ, nếu trưởng bối và huynh trưởng nhúng tay vào thì không tốt.

Tiêu Ngự tự có chừng mực nói: “Nếu nàng ta có can đảm trêu chọc muội, thì cũng sẽ không chiếm được nửa phần tiện nghi ở chỗ của muội.”

Ngược lại nàng cũng đúng là... Tuy Tiêu Khởi Châu là vũ nhân (người lính), tâm tư có chút tinh tế, đại khái cũng đoán được Tiêu Ngọc Chi kia sẽ nói ra những lời nói thuộc dạng gì.

Hắn cuối đầu nhìn muội muội của mình, muội ấy là cục cưng quý giá được mọi người trong gia sủng ái, bây giờ rơi vào kết cục như vậy, đương nhiên hắn rất đau lòng.

Nhưng mà như vậy cũng tốt. Hoàng gia cũng không có thích hợp với muội muội của hắn. Ngày sau nếu không có nam nhân nào dám lấy muội muội hắn chuyện đó cũng không sao. Những người này cũng không cần gấp, hắn biết nếu muội muội của hắn muốn xuất giá thì nhất định sẽ có một người chịu lấy.

Tiêu Khởi Châu cũng không có chút lo lắng nào. Nhìn thấy đại tẩu Đường thị có thai, Tiêu Ngự liền nghĩ đến Triệu Hoàng, cũng không biết tên tiểu tử đó ở phủ An Vương có tốt hay không. Tuy hắn là Vương gia, nhưng hắn vẫn còn rất nhỏ, cũng không biết được những hạ nhân kia có tôn trọng lắm hay không?

Tiêu Ngự có suy nghĩ là muốn đi thăm Triệu Hoàng, vừa nghĩ tới cục diện Tiêu gia bây giờ, phụ thân nàng đã đón nàng ra từ trong tay Hoàng Đế, đã là rất mạo hiểm. Nếu nàng còn tiếp tục lui tới với Ngụy Hoàng thì chẳng những sẽ liên lụy đến Tiêu gia, sợ là sẽ không tốt đối với Triệu Hoàng.

Chờ một chút, để qua một thời gian, chờ tình thế đi qua một chút, nàng sẽ đến xem tiểu tử kia.

Tiêu Ngự không dám hành động, vẫn là Tiêu Hòa hiểu rõ nữ nhi mình nhất, ngày hôm đó liền gọi nữ nhi mình vào thư phòng, cùng nữ nhi nói về tình huống của Triệu Hoàng hiện tại: “Bên người An vương cũng đã có mấy người trong cung lúc trước hầu hạ, hắn là Vương gia, sẽ không có người nào dám bất kính với hắn, con không cần quá lo lắng.”

Tiêu Ngự cũng không nghĩ tới phụ thân lại còn quan tâm tới Triệu Hoằng.

Vào lúc này, chắc hẳn là Tiêu gia bọn họ muốn rửa sạch quan hệ với Triệu Hoằng. Tiêu Ngự suy sụp, thậm chí nghĩ phụ thân mình không phục tân đế. Nàng lẳng lặng nhìn trước mặt phụ thân mình, mở miệng nói rằng: “Lúc trước phụ thân đòi con từ trong tay Hoàng Đế, nhưng sẽ dẫn đến sự nghi ngờ của tân đế. Như vậy... Đối với Tiêu gia chúng ta, có thể sẽ không tốt lắm?”

Nếu ngày sau tân đế kia lấy nàng, nàng trở thành thái hậu Đại Ngự thì nàng cũng đã đắc tội với Tiêu gia rồi. Nhưng ở phương diện khác, nàng còn trông mong phụ thân giúp nàng xuất cung.

Nàng nghĩ nàng còn phải sống cho tốt, lại sợ đưa đến nhiều tai họa cho Tiêu gia.

Tiêu Hoài nghiêng đầu, nhìn người nữ nhi yêu kiều duyên dáng bên cạnh mình nói: “Con là nữ nhi của Tiêu Hoài ta, tất nhiên phụ thân muốn bảo vệ con chu toàn. Hằng năm, con không cần suy nghĩ quá nhiều, nếu tân đế thật sự muốn giết Tiêu gia chúng ta, cho dù không có con, còn có thể tới để tìm ra sai lầm khác.” Cũng giống như lời phu nhân hần nói, không có cái gì quan trọng hơn ngoài bình an của gia đình mình.

Tiêu Ngự gật đầu, sau đó nàng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của phụ thân mình, “Tuy con là nữ nhi của Tiêu gia, từ nhỏ đã được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng hôn sự của con, tuy phụ thân đối xử với người có chút thua thiệt. Hiện tại, nếu người con thích vẫn là Vệ Đường...”

“Phụ thân!” Đang êm đẹp như vậy, sao lại nhắc tới Vệ Đường?

Tiêu Ngự nói: “Con chỉ xem Vệ đại ca như ca ca ruột, đừng nói đến hiện tại dù cho con trở thành quả phụ, con cũng không muốn gả cho hắn.”

Vệ Đường chính là trẻ mồ côi là huynh đệ cùng vào sinh ra tử với phụ thân nàng, từ nhỏ đã được phụ thân dẫn vào phủ Hộ Quốc Công, đã nuôi dưỡng ở dưới gối. Tuy là nghĩa tử nhưng cũng xem như là nhi tử ruột. Nàng cùng Vệ Đường người nghĩa huynh này là thanh mai trúc mã, tuổi tác phát triển, tuổi cũng không tránh nỗi sự hiềm nghi, Vệ Đường rất là văn võ song toàn, ngọc thụ lâm phong, liền dẫn tới tâm hồn của Ngũ cô nương Tiêu gia Tiêu Ngọc Chi có chút động lòng mờ ám, cuối cùng cũng không biết sao lại kéo nàng vào.

Tiêu Ngọc Chi lại âm ỉ, ở trong mắt người khác lại trở thành nhị nữ tranh giành chuyên gây rắc rối.

Về sau Vệ Đường dứt khoát đi cho xong việc, rời khỏi phủ Hộ Quốc Công tự mình đi kiếm sống.

Tiêu Ngự đối với Vệ Đường chỉ có tình huynh muội, có thể ở trong mắt phụ thân và huynh trưởng, chỉ cho rằng bởi vì nàng hứa hôn cùng với hoàng gia là vì toàn bộ Tiêu gia, vì vậy mình mới bị oan ức.

Tiêu Hoài cũng không có hồ đồ, hình như cũng biết một ít. Chỉ là Vệ Đường là do một tay hần đưa đến, một tay hần dạy dỗ, nói về tư chất, so với Tiêu Khởi Châu thì hần ưu tú hơn. Nếu giao nữ nhi mình cho

Vệ Đường, cũng rất yên tâm. Chỉ là nữ nhi mình không thích, tự nhiên hẳn sẽ không nói gì, cho dù nam tử có tốt tới đâu, trước tiên phải để bản thân nữ nhi mình vừa lòng mới được.

Tiêu Hoài liền cười cười, “Được rồi, phụ thân không nói đến chuyện này nữa.”

Cùng nói chuyện với phụ thân ở trong phòng một lúc, sau đó liền thấy quản gia vội vàng chạy vào, vì chạy quá nhanh nên chân vướng ở cửa suýt ngã.

Sau đó hướng về Tiêu Hoài bẩm báo nói: “Quốc Công gia, thánh chỉ... Thánh chỉ đến rồi.”

Tiêu Hoài vốn đang ôn hòa nhưng trong nháy mắt vàng trán lại nhăn lại. Tiêu Ngự cũng căng thẳng nhìn phụ thân mình, cẩn thận từng ly từng tí nói: “Phụ thân...”

Tiêu Hoài lấy phong độ của một đại tướng nhân nhật nói: “Là phúc hay họa, cũng không có cái gì quá lo lắng, theo phụ thân ra ngoài đi.”

Tiêu Ngự gật đầu, sau đó liền theo phụ thân đi ra ngoài tiếp chỉ. Thời điểm đi đến tiền viện, người của tam phòng Tiêu gia cũng đã đến đông đủ, Tiêu Ngự theo sau Tiêu Hoài, rồi theo phụ thân hành lễ, quỳ lạy tiếp chỉ. Nàng cúi đầu, nhưng trong lòng cứ thấp thỏm bất an, nghe những lời công công đọc trong thánh chỉ kia, từng câu từng chữ, đến cuối cùng nàng mới dần thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không phải là thánh chỉ giáng tội gì.

“... Chúc mừng Quốc Công gia.” Sau khi đọc xong thánh chỉ, người công công đó liền đưa thánh chỉ cho Tiêu Hoài, nói thẳng là chúc mừng.

Tiêu Hoài giơ tay nhận lấy thánh chỉ. Hắn nhẹ nhàng xoa nhẹ thánh chỉ, sắc mặt hơi nghiêm nghị, mặt mày vẫn chưa có bất kỳ vẻ vui mừng nào.

Cũng không phải có chuyện gì đó không hay... Mà là muốn lập nữ nhi Tiêu gia bọn họ về sau làm mẫu nghi thiên hạ.

Tân đế đăng cơ, từ trước địa vị của phủ Hộ Quốc Công giống nhau, bổng lộc chức quan cũng không tồi chút nào. Nhưng nếu muốn nói đến, lại thiếu đi một hạng vô cùng trọng yếu. Vậy thì vị trí hoàng hậu này... So với việc ban thưởng nhiều còn trọng yếu hơn.

Địa vị Tiêu gia ở Tấn thành không bình thường, tân đế hậu đã như vậy, bất quá là muốn dựa vào danh tiếng lung lạc lòng người của Tiêu gia ngày xưa. Có thể sa khi làm cho lòng dân quy thuận, thì Tiêu gia sẽ mất đi giá trị lợi dụng, tiền đồ lớn như vậy cũng không có tốt đẹp gì. Nhưng bây giờ lại giao vị trí hoàng hậu năng cho Tiêu gia...

Việc ban thưởng này cũng hơi to một chút. Tiêu Ngự được nha hoàn đỡ dậy rồi từ từ đứng lên, trên mặt có chút ngưng trọng, quay ra chỗ Tam Phòng, nhìn Tiêu Ngọc Chi rất là vui vẻ, rồi lôi kéo tay của mẫu thân Liễu thị vui vẻ nói: “Mẫu thân, chuyện này... Đây có thật không? Ta làm hoàng hậu?”

Tiêu Ngự không nói gì. Nếu là thường ngày, tự nhiên cũng sẽ không tới phiên của Tiêu Ngọc Chi. Nhưng hiện tại, xác thực Tiêu Ngọc Chi là nữ nhi duy nhất của phủ Hộ Quốc Công bọn họ không có xuất giá.

## 7. Chương 7: Cày Ruộng

Edit: Đào Sindy

Tân Đế này xuất thân thấp kém, làm việc không có chút quy củ nào. Tuy đây là thánh chỉ tứ hôn, cần đích nữ Tiêu gia, lại không chỉ tên.

Đây mà coi là chiếu thư gì chứ? Rõ ràng mục đích không tôn trọng Tiêu gia bọn họ mà.

Nhưng mà không cần quan tâm có hợp quy củ hay không, đĩa bánh lớn quả thật rơi xuống đầu tam phòng Tiêu gia.

Tiêu Ngọc Chi mặt mày hớn hở, trông thấy Tiêu Ngự đang nhìn mình, nàng ta nhất thời quên đi mâu thuẫn hai ngày trước, mỉm cười, bước tới bên cạnh Tiêu Ngự. Nàng ta mặc chiếc áo rộng có những đường hoa văn màu đỏ tía, yểu điệu thướt tha, mi thanh mục tú, dù sao cũng là con gái Tiêu gia, nhan sắc dĩ nhiên không thua kém một ai.

Biết nàng ta muốn nghe gì, Tiêu Ngự nhân tiện nói một câu: “Chúc mừng Ngũ tỷ tỷ.”

Nàng hiểu rất rõ về Tiêu Ngọc Chi. Bây giờ vị trí Hoàng hậu rơi vào tay nàng ta, cái đuôi của nàng ta tất nhiên là muốn vểnh lên cao rồi. Đối lại là cô nương khác, đối với mâu thuẫn cùng đường tử đường muối, bọn họ sẽ đóng cửa lại để giấu việc nhà, bề ngoài trông vào tưởng như đang rất hòa thuận. Nhưng Tiêu Ngọc Chi thì chưa chắc đã như vậy, nếu như nàng ta vào cung, chỉ sợ nàng ta sẽ dựa vào địa vị của Hoàng Hậu để trút cơn giận của bản thân ngày trước..

Không đầu không đuôi, không biết được tiến cung là chuyện tốt hay chuyện xấu, nếu như trúng vào bất mãn của Tân Đế, toàn bộ Tiêu gia họ đều bị liên lụy. Nhưng mà... Tiêu Ngọc Chi quả thật có chút tự sắc, nói không chừng cùng tên Tân Đế kia ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã, nói không chừng Tân Đế lại thích kiểu xinh đẹp ngực to không nào như Tiêu Ngọc Chi đây.

Dù thế nào, chung quy Hoàng Hậu vẫn là Hoàng Hậu, sau này hành vi của Tiêu Ngọc Chi cùng họa phúc vinh nhục Tiêu gia xem như cùng một nhịp thở.

Tiêu Ngọc Chi lại cảm thấy trong lòng Tiêu Ngự chắc chắn không dễ chịu, lúc này chỉ miễn cưỡng vui đùa với nàng ta. Nàng ta cũng không phải loại người hung hăng, huống chi hôm nay người gặp việc vui, sao lại tức giận với người khác chứ? Có thánh chỉ này rồi, nàng ta đã không chỉ là cô nương tam phòng của Tiêu gia, mà là Hoàng Hậu chưa về nhà Tân Đế. Ngày xưa Tiêu Ngự tỏa sáng thế nào, về sau nàng ta có rất nhiều cơ hội tìm nàng gây phiền phức.

Linh chỉ xong, Tiêu Ngự theo đích tôn trở về.

Hỉ sự này, là phúc hay là họa của Tiêu gia còn chưa biết được.

Trên đường đi sắc mặt Tiêu Hoài ngưng trọng, vẫn không nói gì. Tiêu Ngự ở sau lưng ông, cũng yên lặng. Xuyên qua cửa thủy hoa\*, Tiêu Hoài mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua nữ nhi, nói: “Phụ thân biết người và Ngũ nha đầu không hợp, ta cũng biết tính tình của nàng, mấy ngày này trước khi nàng xuất giá, nếu nàng khi dễ con, con đừng nhịn, phụ thân sẽ thay con làm chủ.”

Cửa thủy hoa, cửa núp tua:một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buồng bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

Coi như Tiêu Ngọc Chi làm Hoàng Hậu, cũng không thể khi dễ nữ nhi của ông.

Tiêu Ngự cong môi, mặt mày linh động, nở nụ cười tựa hoa đào, băng tuyết chợt tan, mỉm cười từ từ nói: “Nữ nhi còn tưởng rằng... Phụ thân muốn con nhường Ngũ tỷ tỷ đấy.”

Đổi lại là phụ thân nhà khác, giữa gia tộc và nữ nhi, tất nhiên sẽ không chút do dự lựa chọn cái trước, dù sao sau này Tiêu Ngọc Chi lên làm Hoàng Hậu rồi, cố gắng vài câu, sẽ giúp ích cho Tiêu gia bọn họ. Lúc này, phụ thân nên hướng về Tiêu Ngọc Chi. Đối với Tiêu Ngự mà nói, coi như phụ thân thật sự nói như vậy, nàng cũng sẽ quan tâm đại cục

Không nghĩ đến giờ phút này. Ông vẫn còn che chở mình.

Tiêu Ngự chậm rãi đánh giá bóng dáng cao lớn của phụ bên cạnh, xuyên qua áo choàng rộng bằng tơ lụa in hình đoá hoa mai có màu sắc tối, bả vai rộng lớn, hai tay hữu lực, phảng phất chỉ cần ông che chở mình, ai cũng không khi dễ được nàng. Tiêu Ngự bỗng nhiên nghĩ đến mẫu thân mình, thời điểm trước khi bị bệnh mà chết, nhớ thương nhất chính là nàng và đại ca. Đại ca nàng là nam nhân tài tuấn, kế thừa võ nghệ, binh pháp của phụ thân, ngày sau nhất định có năng lực chèo chống Tiêu gia, mà nàng lại không mang đến vinh quang gì cho Tiêu gia, ngược lại khiến phụ thân ngày ngày lo lắng.

Tiêu Hoài đi lại nhẹ nhàng, lúc hành tẩu vạt áo có chút nhấc lên, trước sau như một rất có phong thái của thủ lĩnh, thần nhiên nói: ” Tam thúc con không phải người hồ đồ, Ngũ nha đầu muốn vào cung, tất nhiên sẽ dạy dỗ nàng thật tốt. Những thứ đã học trước kia không đủ dùng... Nữ nhi Tiêu gia ta vào cung, tuyệt đối không thể bụng dạ hẹp hòi, trong đầu luôn nhớ những chuyện nhỏ nhặt.”

Làm Hoàng Hậu, nếu lòng muốn tính toán chi li với tỷ muội nhà mình, thì không chỉ ném đi mặt mũi Tiêu

gia, mà còn cả Hoàng gia.

Đường Thị lên nghe ở sau lưng, sau đó trừng mắt lên.

Bà đến phủ Hộ Quốc Công cũng đã mấy năm, cũng từng được lĩnh giáo tính tình của Tiêu Ngọc Chi, dưới mắt đặc thế, quả thật đúng với lo lắng của Tiêu Ngự. Bà gặp qua tiểu cô tử khi còn sống, đó cũng là thời điểm độ tuổi đẹp nhất, lại có dung mạo tuyệt thế vô song... Nếu Tiêu gia không có Tiêu Ngự là đích nữ đích tôn, thì tước vị Hoàng hậu này đã không rơi xuống đầu Tiêu Ngọc Chi.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tiêu Ngự lại phải gả cho một người khác. Đáng tiếc.

...

Sau khi chiếu thư ban xuống, thân phận Tiêu Ngọc Chi tự nhiên đắt như vàng.

Lúc này Liễu thị cúi đầu nhìn chăm chú mặt Tiêu Ngọc Chi, đánh giá một lần từ đầu tới đuôi, càng xem càng cảm thấy nữ nhi xinh đẹp, cuối cùng mới nắm tay của nữ nhi nói: “Trước kia ta còn lo lắng về hôn sự của con, hiện tại lại tốt, Ngọc Chi của chúng ta sắp làm Hoàng Hậu.”

Liễu thị thường xuyên khuyên bảo Tiêu Ngọc Chi, chớ đối nghịch với Tiêu Ngự, bà ta thức thời, nhưng làm mẹ, sao lại hi vọng nữ nhi của mình bị khinh bỉ chứ? Trong nội tâm bà ta thật có chút không thoải mái, nhưng Tiêu tam gia rất kính trọng huynh trưởng, yêu ai yêu cả đường đi, nếu Tiêu Ngự và Tiêu Ngọc Chi có mâu thuẫn, chắc chắn sẽ che chở cho Tiêu Ngự. Dù đã quen, nhưng cũng không thể hiện điều gì, hiện tại thì tốt rồi, nữ nhi bà sắp làm Hoàng Hậu, không cần nhường nhịn Tiêu Ngự.

Trên mặt Tiêu Ngọc Chi vẫn luôn chứa đầy ý cười, nàng ta nói: “Mẫu thân, ban này người không nhìn thấy sắc mặt của Lục muội muội sao, nói câu chúc mừng có bao nhiêu không tình nguyện...” Tiêu Ngọc Chi cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể nở mày nở mặt, về sau nàng ta muốn tìm Tiêu Ngự gây phiền phức, xem xem phụ thân hướng về nàng hay là mình? Đại bá phụ có thể che chở cho Tiêu Ngự hay không?

Tuy nói đây là chuyện vui, nhưng Liễu thị vẫn không hy vọng mâu thuẫn giữa đường tử muội lớn quá mức, dịu dàng nói: “Làm Hoàng Hậu, không thể nông cạn như vậy, thứ gì là quan trọng nhất, con cần nhớ kỹ.”

Cái này... Tiêu Ngọc Chi suy nghĩ, quyết miệng nhẹ nhàng nói: “Còn không biết được, đáng đáp Tân Đế này ra sao?” Nàng ta nhún mày, chợt nhớ tới Vệ Đường.

Tiểu cô nương cả ngày đợi trong phủ, luôn luôn hiếu kỳ với chuyện bên ngoài, hướng chỉ là một nam nhân xuất thân ti tiện lại ngồi lên được long ỷ.

Trong Khê viện, Tiêu Ngự đang cùng Nguyên ma ma bàn luận việc này, nàng nghe Xuân Trà nhỏ giọng nói: “Nô tỳ từng nhìn thấy bóng lưng từ xa của bệ hạ... Cao hơn Quốc Công gia một chút, nhìn bóng lưng, xem ra rất cường tráng.”

Tiêu Ngự nhếch miệng lên.

Phụ thân nàng tung hoành sa trường không ai địch nổi, thế nhưng người có tiếng khôi ngô cao lớn võ nghệ cao cường ở Tấn Thành lại là huynh trưởng nàng Tiêu Khởi Châu, mặc dù kế thừa toàn bộ thiên phú của phụ thân, nhưng không thể trở giỏi hơn thầy, nhiều phương diện không thể giỏi hơn phụ thân.

Tiết Chiến này...

Cứ thế một Hoàng Đế “cổ đại” ra đời, chỉ sợ không khác bờ ruộng của nông dân là mấy... Nếu như vậy, dĩ nhiên sẽ làm khổ người hơn, không phải ở đâu cũng mượn sức trâu mà cày được?

## 8. Chương 8: Phúc Khí

Edit: Loveyoumore3112

Nguyên mama thấy chén trà bên cạnh Tiêu Ngự đã có chút lạnh, liền rót lại một chén mới.

Nghe bọn họ bàn tán về Tân Đế, cũng mở miệng nói: “Thật ra lão nô có nghe người ta nói, Tân Đế khôi ngô oai hùng, tuấn mỹ phi phàm...” Trở lại phủ Hộ Quốc Công này, Nguyên mama bọn họ tất nhiên cũng sửa miệng, quay lại gọi cô nương.

Bà tiếp tục cảm khái nói: “Không ngờ Ngũ cô nương này lại may mắn như vậy.”

Cũng không phải là ngưỡng mộ, trải qua mấy ngày trong cung, Nguyên mama cảm thấy, cô nương nhà bà có lẽ không tiến cung mới là chuyện tốt nhất. Mặc dù làm Thái Hậu sẽ nở mày nở mặt, nhưng những đại thần kia sao sẽ chịu phục tùng một tiểu cô nương nhỏ tuổi? Nếu không phải vì có nhà Quốc Công, sợ là chiếc ghế Thái Hậu này cô nương nhà bà cũng không ngồi yên ổn được. Ngũ cô nương này muốn làm Hoàng Hậu thì cứ đi đi, chỉ cần sau khi làm Hoàng Hậu rồi, đừng ức hiếp cô nương nhà bà là được.

Tiêu Ngự lắc đầu, cảm thấy những tin đồn này đều không đáng tin.

Từ xưa tới nay, thắng làm vua thua làm giặc, sử sách đều là do bên thắng viết, Tiết Chiến nếu muốn sử quan viết rằng y rất long ẩn phượng tư, cao lớn uy mãnh, người kia cũng phải làm theo, nếu không sẽ bị rơi đầu.

...

Tân Đế vừa lên ngôi không lâu, vị trí Hoàng Hậu này đã rơi xuống đầu Tiêu gia, vốn là kiêng dè quan hệ mật thiết giữa Tiêu gia và hoàng thất tiền triều, quý tộc Hoàng Thành, cũng dần dần bắt đầu tới cửa bái

phóng.

Mà Tân Đế đã quen việc ăn uống đạm bạc này, tuy đối với chuyện lập Hậu có phần qua loa, nhưng sau khi hạ chỉ, cũng cho Tiêu gia chút mặt mũi, tặng phẩm liên tục từ trong cung đưa ra ngoài, ban thưởng cho phủ Hộ Quốc Công. Có lẽ cũng có phần tôn trọng đối với vị Hoàng Hậu tương lai này.

Đuôi của Tiêu Ngọc Chi đều đã vênh lên trời.

Mà Tiêu Ngọc Cẩm lại lo lắng trong lòng Tiêu Ngư có chênh lệch lớn, đặc biệt đi đến an ủi nàng. Hai người cùng nhau đi tản bộ trong vườn, trong vườn toàn là hành lang núi giả, đình đài lầu các, kỳ hoa dị thảo... Phủ Hộ Quốc Công đã là thế gia trăm năm, bên trong phú quý tất nhiên nhà người thường không thể so. Mà bởi vì quan hệ quá mức gần gũi với hoàng thất, còn hơi thu liễm một chút, không dám rêu rao quá mức. Hơn nữa Tiêu Hoài chiến công hiển hách, trung thành vì nước, được người kính trọng, danh tiếng cứ như vậy tích lũy dần lên.

Nghe Tiêu Ngọc Cẩm an ủi mình, Tiêu Ngư lại khẽ mỉm cười nói: “Nhị tỷ tỷ không cần lo lắng, ta cũng không phải không vui... Ngũ tỷ tỷ làm Hoàng Hậu, đối với Tiêu gia chúng ta mà nói là một việc tốt, bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng ta vẫn biết chừng mực.”

Nàng khoác chiếc áo choàng Thúy Văn màu trắng bạc, cũng không phải là màu quá tươi sáng. Có phần khác biệt so với những trang phục diễm lệ sống động của nàng ngày xưa. Đây là chút hổ thẹn muộn màng của nàng với Tiêu Ngư.

Nàng trở lại phủ Hộ Quốc Công, cả người cuối cùng cũng an tĩnh hơn, lúc này mới nhớ tới hơn nửa năm trước nàng ấy vừa mất đi trạng phu, về tình về lý, nàng vẫn phải nhớ kỹ một chút. Chỉ sợ là không làm được mỗi ngày, nhưng đừng để trang phục quá tươi sáng, chuyện này nàng vẫn có thể làm được.

Tiêu Ngọc Cẩm thấy dáng vẻ nàng không có chút gượng gạo nào, mới biết là mình đã quá lo lắng. Suy cho cùng người đã từng là Thái Hậu, tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng không còn là tiểu cô nương chưa xuất giá ngày trước.

Đã hiểu được thế nào là đại cục.

Tiêu Ngọc Chi vừa từ khúc quanh hành lang bên kia đi tới, thấy Tiêu Ngư và Tiêu Ngọc Cẩm, liền nhoẻn miệng cười, đi lại gần nói với hai nàng: “Vốn muốn để hạ nhân đi một chuyến, không ngờ đúng lúc gặp được, vậy ta liền tự mình nói với Nhị tỷ tỷ và Lục muội muội vậy.”

Tiêu Ngư không tiếp lời, trái lại Tiêu Ngọc Cẩm vẻ mặt ôn hoà, hỏi: “Ngũ muội muội muốn nói chuyện gì?”

Tiêu Ngọc Chi liếc mắt nhìn Tiêu Ngư, cười nói: “Bởi vì chuyện lập Hậu, Hoàng Thượng cho người đưa thiệp tới đây, muốn nữ quyền Tiêu gia vào cung dự tiệc, tỷ cũng hiểu được, Tiêu gia nhà chúng ta tuy nói là sinh sôi nảy nở, nhưng các tỷ muội đều đã xuất giá, một mình ta đi sợ là không được hay lắm, nên muốn Nhị tỷ tỷ và Lục muội muội cùng đi với ta.”

Lời này ngược lại ý tứ rất rõ ràng, nữ quyến Tiêu gia vì nhờ vinh dự của nàng ta được mời đến, mà hai người bọn họ là bởi vì Tiêu gia thực sự đang không có đích nữ nào khác, mới miễn cưỡng đủ tư cách theo nàng ta cùng nhau vào cung.

Tiêu Ngự quả thực có loáng thoáng nghe nói qua chuyện này, nhưng nếu nàng nhớ không lầm, đích nữ Tiêu gia hoàn toàn có tư cách vào cung, cũng không phải do Tiêu Ngọc Chi định đoạt. Chẳng qua đây là chuyện nhỏ, Tiêu Ngự hiểu rõ nàng ta, chỉ vì muốn khoe khoang, vất vả cuối cùng đã lộ mặt. Liên nói: “Ta không có vấn đề gì.”

Nếu nàng không đi, phỏng chừng Tiêu Ngọc Chi lại muốn không thuận theo thì không buông tha, bữa tiệc này, sợ là tất cả mọi người đều phải vây quanh nàng ta, khó được một lần nàng ta huênh hoang, lúc nào cũng luôn hi vọng mình thấy.

Thấy Tiêu Ngự biết điều như vậy, trong lòng Tiêu Ngọc Chi hiển nhiên đắc ý, lại nói với bọn họ một chuyện: “Hoàng Thượng ban tặng một bộ cung trang, cực kỳ tinh mỹ, nghe nói tốn rất nhiều công sức, thời gian mới lấy được, ta dự định sẽ mặc đi hôm dự tiệc, Nhị tỷ tỷ và Lục muội muội có hứng thú tới nhìn chút không...”

Một bộ cung trang...

Hiện tại Tiêu Ngự còn có thể ứng phó nhẩn nhện như vậy với Tiêu Ngọc Chi, nhưng nếu đến chỗ nàng ta khen ngợi trang phục của nàng ta, chuyện này quả thật không làm nổi. Nàng từ nhỏ rất ít làm những chuyện trái với lương tâm, cung trang kia tất nhiên là không cách nào thưởng thức. Suy nghĩ một chút, nói: “Đã là hoa phục tinh xảo, không bằng chờ đến yến tiệc hôm đó, chúng ta sẽ được thấy phong thái Ngũ tỷ rồi.”

Dường như nói nghe cũng rất có lý... Bây giờ nhìn thấy, đến lúc đó độ kinh diễm sẽ ít đi một chút, hơn nữa hôm nay mặc thử, nàng ta cũng không có khả năng chuẩn bị trang điểm và búi tóc thật tỉ mỉ.

Tiêu Ngọc Chi mặc dù biết Tiêu Ngự nói vậy chỉ là lấy cớ, nhưng cũng có chút hưởng thụ, gật đầu nói: “Tốt lắm, vậy đến hôm đó lại nhìn vậy.”

Khoe khoang xong rồi, Tiêu Ngọc Chi liền đi về, nghe nói bởi vì nàng ta muốn vào

cung, Tam phu nhân Liễu thị đã mời vài mama chuyên môn đến dạy nàng. Tiêu Ngọc Chi được vây quanh trở nên bận rộn, trái lại có rất ít cơ hội gặp được Tiêu Ngự. Kể từ đó, bên tai Tiêu Ngự cũng yên tĩnh hơn hẳn.

Chờ sau khi nàng ta đi, Tiêu Ngọc Cẩm ở bên cạnh nàng nói: “Chỉ là một bộ cung trang, phản ứng của Ngũ muội muội này có hơi quá...”

Tiêu Ngự lại không cho là đúng, nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tiêu Ngọc Chi cách đó không xa.

Dù sao cũng là đích nữ của phủ hộ quốc công, Tiêu Ngọc Chi cũng không phải là chưa từng thấy qua sự đời, y phục thường ngày đảm chắc đều hoàn mỹ đắt đỏ hơn phần lớn quý nữ Tấn Thành, nàng ta khoe khoang như vậy, cũng đã nói lên, bộ cung trang này chắc chắn hết sức tinh mỹ.

...

Sau khi Tiêu Ngọc Chi trở về phòng, liền sai nha hoàn mang bộ cung trang kia lên. Nhìn đến bộ y phục hoa Hải Đường sơn son thếp vàng trên khay, kỹ thuật thêu lặn chất liệu... Tiêu Ngọc Chi giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve, lại tiếp tục lộ ra ánh mắt kích động, sau đó vội vàng thúc giục nha hoàn giúp nàng thay y phục.

Đám nha hoàn cẩn thận hầu hạ nàng thay y phục, vậy mà bộ y phục kia khi mặc vào, ở vùng eo lại quá chật. Ở hai bên eo đều có nửa bức thêu, nếu như có thể mặc vừa người, hoa văn vùng quanh eo sẽ tự hợp thành một bức hoa mẫu đơn được thêu tơ vàng, trông rất sống động. Nhưng nếu không hợp người, phần eo của y phục sẽ không thể nào hợp lại, bức thêu nhìn qua hiển nhiên cũng không hoàn chỉnh.

Eo của Tiêu Ngọc Chi so với những cô nương cùng lứa cũng coi như mảnh khảnh, nhưng bộ y phục này quá mức hà khắc với thân thể nàng ta, đặc biệt là vòng eo, chỉ sợ vòng eo nhỏ như nhành dương liễu mới có thể mặc vừa.

Tiêu Ngọc Chi chưa bao giờ gặp phải loại chuyện như vậy, nàng ta trời sinh quyền rũ, làm sao nghĩ tới, một ngày kia khi thử y phục, sẽ gặp phải quần cảnh như thế.

Nhất thời sắc mặt trở nên đỏ bừng, cho dù hít thở sâu thế nào, vẫn còn kém rất nhiều.

Sau đó nghe nha hoàn bên người nhỏ giọng nói: “Cô nương, trang phục này cắt may cũng quá hà khắc rồi, hiện tại còn có ba ngày, không bằng để cho tú nương trong phủ sửa lại một chút?”

Tiêu Ngọc Chi buồn bức đẩy nha hoàn ra, tự mình mở thất lưng, tức giận nói: “Ta có thể mặc vừa!”

Đây là y phục Hoàng Thượng ngự ban cho, dựa vào thân hình nàng để làm ra, nếu như mang đi cho tú nương sửa, chẳng phải là cả nhà trên dưới đều biết nàng mập? Mặc không vừa quần áo Hoàng Thượng ban cho. Hơn nữa đã là vật được ban thưởng, làm sao có thể dám sửa lại?

Lúc Liễu thị tiến vào, liền thấy Tiêu Ngọc Chi đang quát mắng nha hoàn. Tiêu Ngọc Chi tính tình vốn không tốt, sau khi thánh chỉ được ban, tính tình này lại ngày càng không che dấu.

Liễu thị ngay lập tức liền nhú mi, nhìn thất lưng, bước tới nói: “Làm sao vậy?” Biết được quần áo không hợp người, mới nói, “Chuyện nhỏ như thế đã tức giận, sau này làm sao có thể ngồi yên ổn trên ghế Hoàng Hậu?”

Tiêu Ngọc Chi cũng tủi thân, đối với một cô nương trẻ trung xinh đẹp mà nói, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ. Nàng ta cau mày nói: “Mẫu thân, Hoàng Thượng nói, y phục này là đặc biệt làm theo kích cỡ

của ta...”

Liều thị kéo Tiêu Ngọc Chi ngồi xuống, kiên nhẫn nói: “Chỉ nói ra bên ngoài như vậy, con thực sự cho rằng trong cung có số đo của con sao... Y phục nhỏ một chút thì làm sao? Giờ đã là mùa đông, lúc con đi ra ngoài thêm áo choàng bên ngoài, ai còn nhìn thất lưng con, hơn nữa không nhìn kỹ, cũng không nhìn ra được. Đến lúc nhập tiệc, vừa ngồi xuống, lại càng không nhìn thấy.”

Mặc dù như vậy, nhưng Tiêu Ngọc Chi vẫn còn có chút không thoải mái. Nghe lời mẫu thân, nàng ta không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu.

...

Ngày vào cung dự tiệc, Tiêu Ngự mặc y bào màu vàng nhạt xếp thành nhiều lớp bề mặt được điểm hoa văn tứ hỷ như ý, chiếc váy trơn màu trắng, áo choàng tổ cẩm màu trắng viền chỉ bạc bao bọc chặt chẽ thân thể của nàng, gió lạnh không thể mảy may thổi vào. Nguyên ma ma còn nhét chiếc lò sưởi cầm tay cầm thạch ba chân hai bên là hình song thú vào trong tay nàng.

Tiêu Ngự giống như thường ngày, muốn ngồi cùng xe ngựa với mẫu thân La thị.

Nguyên mama mới vừa giúp nàng vén rèm xe ngựa lên, thì có nha hoàn đi tới, thi lễ với La thị và nàng xong, nói: “Quốc Công phu nhân, Lục cô nương, cô nương nhà chúng ta nói trên đường có chút buồn bực, muốn trò chuyện cùng Nhị cô nương và Lục cô nương, mới sai nô tỳ tới mời Lục cô nương qua...” Lại bổ sung một câu: “Nhị cô nương đã ở trên xe ngựa, chờ Lục cô nương.”

La thị do dự chốc lát, nhìn về phía Tiêu Ngự. Sợ Tiêu Ngọc Chi được thể ức hiếp Tiêu Ngự, La thị chuẩn bị từ chối, lại nghe Tiêu Ngự nói: “Cũng được.”

La thị hé miệng: “Niên Niên...”

Tiêu Ngự cười cười với bà, nói: “Mẫu thân, nếu Ngũ tỷ tỷ đã mời rồi, vậy ta qua cũng không sao.”

Lúc này La thị mới gật đầu.

Khi Tiêu Ngự lên xe ngựa, liền nghe thấy giọng nói của Tiêu Ngọc Chi và Tiêu Ngọc Cẩm ở bên trong, sau khi tiến vào, Tiêu Ngọc Chi vui mừng gọi nàng một tiếng “Lục muội muội”, lúc này mới kéo nàng lại ngồi bên cạnh mình.

Tiêu Ngự có chút không quen lắm, nàng và Tiêu Ngọc Chi thật ra chưa bao giờ gần gũi như vậy.

Song sau khi ngồi bên cạnh nàng, Tiêu Ngự trái lại đã hiểu vì sao Tiêu Ngọc Chi muốn mình và nàng ngồi gần nhau như vậy.

Thấy Tiêu Ngọc Chi hôm nay mặc một thân cung trang tơ lụa màu đỏ thắm điểm xuyết những sợi tơ vàng, vô cùng hoa lệ, phía trên thêu hoa mẫu đơn trông rất sống động, bức thêu này khác biệt với loại bình thường, nhìn qua giống như một đóa hoa thật đang nở nộ, vô cùng chân thực sắc nét.

Đây chắc hẳn chính là cung trang Tân Đế ban thưởng rồi... Cô nương trẻ tuổi thích hoa phục nữ trang là chuyện thường tình, Tiêu Ngự cũng không ngoại lệ, y phục hôm nay của Tiêu Ngọc Chi, quả thực rất hợp với ánh mắt của nàng, là y phục thượng thừa. Khó trách lúc trước nàng ta khoe khoang như vậy.

Nếu nói trong lòng Tiêu Ngọc Chi còn có chút mất tự nhiên, thì sau khi nhìn thấy mấy phần tán thưởng trong mắt Tiêu Ngự, liền bình thường trở lại. Cười khẽ nói: “Tuy nói xuất thân của Hoàng Thượng không bằng con cháu quý tộc Tấn Thành, nhưng nghe nói rất anh tuấn uy vũ, không ngờ nam tử am hiểu võ nghệ như vậy, cũng cẩn thận như thế, hiểu được sở thích của nữ nhân...”

Hơn nữa sức lực lớn, cũng rất giỏi việc nhà nông.

Tiêu Ngự cười nói: “Ngũ tỷ tỷ thật là có phúc khí.”

## 9. Chương 9: Chuyện Tốt (1)

Editor: Maria Nyoko

Tiêu Ngọc Chi rất hưởng thụ, cũng cảm thấy mình thật là có phúc lớn.

Lại nhìn Tiêu Ngự bên cạnh. Phong quang vài chục năm thì tính sao? Không tới cuối cùng, ai cũng không biết được ông trời sẽ an bài như thế nào? Vốn tưởng rằng làm hoàng hậu sẽ nhất phi trùng thiên (một bước lên trời), làm sao biết, đang êm đẹp liền trở thành quả phụ, vậy cũng thôi đi, làm quả phụ cũng không yên ổn, toàn bộ hoàng gia đều bị lật đổ.

Tiêu Ngọc Chi nghĩ đến mấy ngày nay phụ thân dạy bảo nàng, muốn nàng thời khắc ghi nhớ mình là nữ nhi Tiêu gia, chớ có nhớ kỹ đối nghịch cùng Tiêu Ngự.

Phụ thân nàng ta quá nghe lời Đại bá phụ nói.

Tuy nhiên nàng ta làm Hoàng hậu, tất nhiên có thể là chỗ dựa cho phụ thân, ngày sau toàn bộ phủ Hộ Quốc Công, cũng đều phải dựa vào tam phòng họ.

Tiêu Ngự nói chuyện dễ nghe, tâm tình Tiêu Ngọc Chi tốt, nói với Tiêu Ngọc Cẩm và Tiêu Ngự: “Bất kể nói thế nào, vị trí Hoàng Hậu đã là của Tiêu gia chúng ta, chúng ta là đường tử muội, ta làm Hoàng Hậu, đối với các người cũng là có chỗ tốt.”

Thattj ra là nàng ta rất vui sướng làm mai cho hai đường tử muội, Tiêu Ngọc Cẩm ôn nhu hiền lành, có thể tìm một người tốt, Tiêu Ngự nha... Vừa nghĩ tới ngày sau có thể chi phối hôn sự Tiêu Ngự, trong lòng Tiêu Ngọc Chi phá lệ hưng phấn, đã có chút không kịp chờ đợi muốn xuất giá. (Nữ phụ ảo tưởng dễ sợ)

Chỉ là nàng ta chưa từng thấy bộ dáng tân đế, nghe người ta nói qua một hai, là nam tử cao lớn anh vĩ, cảm thấy cũng coi như hài lòng.

Tiêu Ngự khẽ cười cười, lúc giương mắt, đối diện ánh mắt Tiêu Ngọc Cẩm, nàng cũng mỉm cười. Đều hiểu rõ tính cách Tiêu Ngọc Chi, tất nhiên cùng nhìn nhau cười một tiếng, cũng không nói thêm.

Nữ quyến Tiêu gia đến Hoàng Cung, Tiêu Ngự cùng Tiêu Ngọc Cẩm xuống xe ngựa trước. Tiêu Ngọc Chi trong xe ngựa sửa sang dung nhan lại một phen, mới chậm rãi từ từ xuống, nha hoàn bên người bước lên phía trước nâng đỡ.

Sau khi xuống, Tiêu Ngự đi tới bên mẫu thân La thị. La thị mỉm cười nắm chặt tay của nàng, song song đi tới cùng nàng, thoáng nhìn qua mẹ con Liễu thị cùng Tiêu Ngọc Chi, mới hạ giọng hỏi nàng: “Ngũ nha đầu có khi dễ con không?”

Làn da La thị rất đẹp, ngũ quan thanh tú, là nữ tử dịu dàng như nước, gả cho Tiêu Hoài vì tục huyền (làm vợ kế của người khác), thành đương gia chủ mẫu phủ Hộ Quốc Công, mới chậm rãi có chút quyết đoán. Dù sao lời nói của nàng đại biểu cho phủ Hộ Quốc Công, tuyệt đối không thể làm phủ Hộ Quốc Công mất mặt mũi.

Những năm này lại đi theo bên người Tiêu Hoài, mưa dầm thấm đất, học khí độ lạnh nhạt tự nhiên của Đại tướng, La thị hiện tại, đã không thể so sánh với ngày xưa.

“Mẫu thân...”

Gió lạnh thổi chóp mũi Tiêu Ngự có chút phiếm hồng, đôi mắt nàng giống như những vì sao, sáng dịu dàng, nói, ” Người còn coi ta là hài tử ư. Người yên tâm đi, ngũ tỷ tỷ khi dễ ta không được.”

Trong mắt La thị, Tiêu Ngự không phải là tiểu nữ nhi. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hai mắt sáng ngời, cảm thấy Lục cô nương Tiêu gia sinh ra rất xinh đẹp. Bà đưa tay thắt chặt dây lưng áo choàng một chút giúp nàng, ôn nhu mà nói: “Vậy là tốt rồi.”

Tiêu Ngự đi theo bên cạnh La thị, cùng nhau đi dự tiệc. Nàng thuở nhỏ được cô mẫu Hoàng Hậu yêu thương, ngoại trừ phủ Hộ Quốc Công, ở lâu nhất chính là Hoàng Cung, đối với nơi này rất quen thuộc. Chẳng qua trước đây nàng thường vào cung, cung tỳ nội giám ân cần đủ kiểu đối với nàng, hiện tại Phượng Hoàng không bằng gà, từng người, nhưng cũng không dám ân cần đối đãi với nàng, ngược lại là chạy đến tam phòng bên kia.

Tiêu Ngự có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, tự nhiên hiểu được mấy kẻ nịnh hót. Nàng cũng không có tức giận, ngược lại có chút thông suốt, một là Thái hậu tiền triều, một là Hoàng Hậu tương lai, nếu là

nàng, cũng biết nên xum xoe đối với người nào. Chỉ là thông suốt thì thông suốt, chuyện này rơi vào trên đầu nàng, tóm lại trong lòng có chút không thoải mái. Chỉ là một chút không thoải mái, còn chưa tới mức chi phối tâm tình nàng.

Đi qua ngự hoa viên, xa xa, liền nghe thanh âm thanh thúy: “Mẫu thân!”

Ngẩng đầu nhìn lại, bên cạnh cây mai, có tiểu tử tròn tròn mặc cẩm bào màu xanh sẫm, bên cạnh là cung tỳ theo chân hắn. Đại khái rất kinh hãi ở chỗ này thấy được nàng, hồng hộc chạy tới, nhưng chạy trong chớp lát lại nghĩ tới điều gì, có chút do dự, liền đứng ở nơi đó, chăm chú nhìn nàng.

Tâm Tiêu Ngự đều mềm nhũn, thấp giọng van xin La thị: “Mẫu thân...”

Sao La thị không biết được tính tình Tiêu Ngự, trong cung hơn nửa năm, cô nhi quả mẫu cùng tiểu Hoàng Đế sống nương tựa lẫn nhau, hoạn nạn dễ dàng bồi dưỡng tình cảm nhất. Chỉ là thời điểm này, thật sự là không tốt có nhiều tiếp xúc cùng An vương... La thị do dự, nàng lẳng lặng nhìn mặt mày Tiêu Ngự, biết trong nội tâm nàng lo lắng, mới nhỏ giọng nói: “Đi thôi. Bất quá chớ có chờ lâu.”

Trong lòng Tiêu Ngự cũng rõ ràng, gật đầu với La thị, lập tức liền vui vẻ nói: “Nữ nhi biết.”

La thị cười cười, Tiêu Ngự đi tới phía Triệu Hoảng, vốn do dự đứng trong đông tuyết, nhìn ánh mắt Tiêu Ngự, lại chờ đợi lại tâm thần bất định, khi Tiêu Ngự đi qua, con mắt lập tức phát sáng lên.

Tiểu hài tử tươi cười dễ dàng cuốn hút người, La thị liền mỉm cười nói: “Đứa nhỏ này, đáng đáp thật là tốt...”

“Mẫu thân, Hoàng nhi nhớ người? Mẫu thân nhớ Hoàng nhi sao?”

Nhìn thấy Tiêu Ngự đi về phía bên mình, Triệu Hoảng không kịp chờ đợi chạy tới, hắn ôm cánh tay Tiêu Ngự thật chặt, ngược cổ nhìn nàng, tươi cười vô cùng xán lạn.

Tiêu Ngự cúi người, hắn mặc áo nhỏ màu xanh sẫm, che phủ nghiêm nghiêm thật thật, như quả bóng nhỏ, khuôn mặt mập trắng hồng nhuận phơn phớt, như phụ thân nói, hạ nhân phủ An vương chiếu cố hắn rất tốt.

Nàng cũng cười nói: “Đương nhiên nhớ, mẫu thân nhớ Hoàng nhi.”

Nghe xong mẫu thân nhớ hắn, trong lòng Triệu Hoảng như nở hoa, hắn còn sợ mẫu thân quên đây.

Tiêu Ngự lại hỏi hắn mấy ngày nay trôi qua trong phủ An vương như thế nào. Tiểu gia hỏa liền nhẩn nhẩn lông mày nho nhỏ, chững chạc đàng hoàng trả lời: “Chiều cố Hoàng nhi chính là Trịnh mama, mẫu thân biết, nàng đối với Hoàng nhi rất tốt. Trong phủ hạ nhân cũng rất nghe lời, tất cả mọi người rất cung kính

đối với Hoàng nhi, còn có tiên sinh chuyên môn, dạy Hoàng nhi đọc sách, ân... Chỉ là thanh tịnh một chút, có chút nhớ nhung mẫu thân.”

Trôi qua cũng không tệ.

Bất quá thanh tĩnh... nụ cười trên mặt Tiêu Ngư dần dần thu lại, nhẹ nhàng sờ lên mặt Triệu Hoàng. Hắn là Hoàng Đế tiền triều, có người nào dám lui tới cùng hắn?

“Bất quá ——” Triệu Hoàng nhớ ra cái gì đó, nói, “Tứ hoàng thúc đến xem Hoàng nhi, mang một chút sách thú vị cho Hoàng nhi.”

Tứ hoàng thúc.

Tiêu Ngư nghĩ nghĩ.

Chỉ thấy Triệu Hoàng sờ cái đầu nghi ngờ nói: “Mới vừa rồi còn nhìn thấy, cùng Hoàng nhi vào cung dự tiệc...”

Tiếp lấy lại hô một tiếng, “Tứ hoàng thúc.”

Trong ngự hoa viên hoa mai trắng hơn tuyết, ám hương phù động (nhẹ nhàng lan tỏa hương thơm). Nghe có âm thanh giày dẫm lên trên tuyết đọng, Tiêu Ngư mới chậm rãi đưa mắt lên nhìn.

Chỉ thấy sau cây mai kia, một nam tử trẻ tuổi đi tới, mặc áo màu lam nhạt, thân hình thon dài, dung mạo tuấn tú diễm lệ ([đẹp dễ mỹ mạo] vì là nam tử nên ta để nguyên âm Hán Việt nhé), ôn nhuận như ngọc. Có hoa mai và tuyết đọng vô ý rơi xuống trên vai của hắn, phong thái nhanh nhẹn. Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Ngư, Triệu Hoàng gọi hắn một tiếng Tứ hoàng thúc.

Đây là...

Tiêu Ngư có chút ngoài ý muốn: “Kỳ Vương.”

Sắc mặt Triệu Huyền lạnh nhạt, nhìn thấy Tiêu Ngư, liền kêu một tiếng: “Thái hậu nương nương.”

Quả thật là Kỳ Vương Triệu Huyền. Tiêu Ngư không quan tâm đối với chuyện của hắn lắm, vậy mà không biết khi nào Triệu Huyền về Tấn Thành. Nghe hắn gọi mình như vậy, liền nói: “Vương gia chỗ có lại xưng hô như vậy, ta đã không phải là Thái hậu.”

Thân hình Triệu Huyền cao lớn, đại khái là cảm thấy lời nói Tiêu Ngư có lý, dường như ngẫm nghĩ một lát, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng một chút, thanh nhuận mở miệng.

“Tẩu tẩu.”

Nàng đích xác là thê tử Triệu Dục cưới hồi đàng hoàng, chính là Triệu Dục chết sớm, Kỳ Vương Triệu Huyền xưng hô nàng là tẩu tẩu, ngược lại là không có khuyết điểm gì.

Chỉ là mặc dù nàng quen thuộc hoàng gia Đại Ngụy, nhưng Kỳ Vương Triệu Huyền, sáu năm trước rời Tấn Thành đi đất phong Thông Châu, tự nhiên có chút lạ lẫm, dưới mắt gấp lại, vậy mà không biết nói cái gì. Nàng không biết tại sao Triệu Huyền lại mạo hiểm tiếp xúc cùng Triệu Hoàng như vậy, nếu là lúc trước, tất nhiên nàng nghĩ đến sự tình hoàng gia tranh quyền đoạt vị, nhưng hôm nay Triệu Hoàng nghèo túng, Triệu Huyền tiếp xúc cùng hắn, căn bản không vớt được chỗ tốt gì.

Hắn là, thật là hảo tâm?

Nàng tinh tế nghĩ đến sự tình Triệu Huyền.

Hắn khác biệt cùng Triệu Dục, xuất thân không tốt, mẫu thân chính là cung tỳ thân phận thấp, sau đó sinh hạ hắn không lâu liền qua đời. Triệu Dục được phong làm Thái Tử, bất quá hắn là tiểu Hoàng tử không đáng chú ý trong cung. Nếu là nàng không nhớ lầm, khi còn bé Triệu Huyền ngày thường gầy gò nhỏ nhỏ, không quá thích nói chuyện, tính tình cũng rất cổ quái. Không nghĩ tới bây giờ...

Mặt mày của hắn cùng Triệu Dục có chút tương tự, bất quá càng thanh tú, nhưng không có nửa phần âm nhu của nữ nhi gia rất là tuần nhã. Lại nhìn hắn đơn bạc, cùng khí độ lạnh nhạt, đã không phải tiểu Hoàng tử ốm yếu lúc trước... Chỉ ít thân thể tốt, không sợ lạnh.

Tiêu Ngự cùng Triệu Hoàng nói chuyện một hồi, Triệu Hoàng liền muốn theo Triệu Huyền cùng nhau đi qua. Gặp nàng lưu luyến không rời, Triệu Huyền một mực trầm mặc ít nói mở miệng: “Dưới mắt thế cục bức bách, tẩu tẩu không nên chờ lâu cùng Hoàng nhi. Bất quá tẩu tẩu yên tâm, ta sẽ thường xuyên đi qua nhìn hắn.”

Điều này cũng tốt, nàng đang lo cái này, dù sao phụ thân nàng nghe ngóng tin tức Triệu Hoàng, nếu bị tân đế biết, sợ là đối với Tiêu gia không được tốt.

Mắt Tiêu Ngự sáng rực lên, khẽ mỉm cười ngẩng đầu nhìn Triệu Huyền: “Vậy làm phiền vương gia.”

Nguyên ma ma đã bắt đầu thúc giục nàng, Tiêu Ngự cùng bọn hắn nói tạm biệt, liền vội vàng đi dự tiệc.

Triệu Hoàng chăm chú nhìn bóng lưng Tiêu Ngự, yếu ớt kêu một tiếng mẫu thân, nghiêng đầu nhìn Tứ thúc bên cạnh, gặp hắn cũng đang nhìn, nhỏ giọng hỏi: “Tứ hoàng thúc, trước kia người... Nhận biết mẫu thân sao?”

Thân hình Triệu Huyền sừng sững, gió lạnh nhẹ nhàng buông thông vạt áo hắn, cúi đầu đối đầu mắt to đen lúng liếng của Triệu Hoàng, mới dùng tay thon dài nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn, nhàn nhạt nói:

“Nhận biết.”

...

Tiêu Hoài đang ở đình Bích Phù ngự hoa viên, cùng với những văn võ đại thần khác đi theo Đế Vương thưởng tuyết.

Tiêu gia có hoàng hậu, lúc trước một số đại nhân tránh hấn bắt đầu cùng hấn bắt chuyện. Mặc dù thuở nhỏ Tiêu Hoài ở tại quân doanh, nhưng cũng rèn luyện trong triều đã lâu, tuy là thấy rõ miệng của những người này, trên mặt lại là nửa điểm không lộ.

Hấn khê vuốt cằm nhìn đại nhân bên cạnh, ngẩng đầu, liền nhìn Đế Vương trẻ tuổi bỗng nhiên hào hứng, cầm cái ná của hài tử, bắn bắn mấy lần.

Trên cây đọng tuyết, giờ phút này tuyết nhao nhao rơi xuống, một cái ổ chim non rơi xuống.

Bên cạnh nội giám đi qua, nâng cái tổ chim kia lên, bên trong là hai con chim Tước màu xanh lục, còn nhỏ, còn chưa hoàn toàn học bay.

Đế Vương phảng phất có phần hứng thú đối với chim chóc, thả các văn võ đại thần sau lưng, chỉ để lại Tiêu Hoài. Tiêu Hoài đứng ở phía sau, gặp Đế Vương một lòng chơi với chim chóc, mới lên đi về trước một bước. Sau đó liền nghe được hấn gọi một tiếng: “Tiêu ái khanh.”

Tiêu Hoài ngẩng đầu nhìn, nam tử trẻ tuổi cao lớn tuấn mỹ trước mặt, bây giờ là quân vương bề ngoài thiên hạ.

Hấn cúi đầu nói: “Hoàng Thượng.”

Tiết Chiến nhìn lấy Tiêu Hoài, nói: “Trẫm nghe nói, Tiêu cô nương đã tiến cung... chim này có phần thú vị, người nói, nếu trẫm tự tay đưa chim cho nàng, nàng sẽ thích?”

Tiêu Hoài là vì cả nhà trên dưới phủ Hộ Quốc Công mới quay về cúi đầu loạn thần tặc tử xưng thần, mấy ngày này tiếp xúc, minh bạch người này có thể xưng đế hoàn toàn có đạo lý, nhưng trong lòng vẫn không có quy thuận.

Hôm nay nữ quyến Tiêu gia vào cung là thật, Tiêu Ngọc Chi sắp vào cung làm hậu cũng là sự thật, cũng mặc kệ là hoàng gia hay là người nhà bình thường, nhất là quy củ, còn chưa thành thân liền tự mình gặp mặt, có chút không hợp cấp bậc lễ nghĩa... Chỉ là, Tiêu Hoài biết hấn thủ đoạn thâm rèn gió cuốn, ngay cả lập thánh chỉ đều qua loa như vậy, chớ nói chi là giảng lễ phép.

Thôi.

Tiêu Hoài liền phân phó tùy tùng sau lưng, thấp giọng nói cùng hắn: “Đi gọi người tới.”

...

Tiêu Ngọc Chi như là được chứng tinh cùng nguyệt vây quanh, Tiêu Ngự ngồi ở một bên, bên cạnh quạnh quẽ rất nhiều, phi thường bình tĩnh nhìn Tiêu Ngọc Chi cười đến run rẩy. Đợi đến tùy tùng bên Tiêu Hoài người tới, nói cùng Tiêu Ngọc Chi, Tiêu Ngọc Chi mới thẹn thùng đỏ mặt, nhìn thoáng qua Tiêu Ngự, liền nói với tùy tùng: “Ta lập tức đi qua.”

Quý nữ giao hảo Cùng Tiêu Ngọc Chi, nhìn thấy Tiêu Ngọc Chi xấu hổ mang dáng vẻ xinh đẹp, liền đoán được mấy phần.

Tiêu Ngọc Chi đỏ mặt liên tục nói: “Chớ nói chi, chớ nói chi.” Tuy là nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt chưa giảm mấy phần.

Chỉ là tân đế như thế không kịp chờ đợi muốn gặp Tiêu Ngọc Chi, có thể thấy được đối nàng vẫn rất hài lòng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tiêu Ngọc Chi làm hậu sẽ phi thường được sủng ái.

Như thế là chuyện tốt. Tiêu Ngự thầm nghĩ.

Tiêu Ngọc Chi sửa lại dung nhan một chút, lại sợ Hoàng Thượng chờ lâu, liền cùng tùy tùng đi đình Bích Phù.

Đình Bích Phù chính là chỗ tốt thưởng tuyết thưởng mai trong ngự hoa viên, dọc theo hành lang quanh co, mỗi một bước Tiêu Ngọc Chi đi đều mười phần tâm thần bất định.

Sắp đến, Tiêu Ngọc Chi khó nhịn hiếu kỳ ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy hai bóng dáng cao lớn đứng thẳng trong đình, bên trong một người mặc quan phục nhất phẩm đại quan đỏ tươi, chính là đại bá của nàng Tiêu Hoài; mà một người khác, long bào thêu sắc tơ vàng, thân hình anh vĩ cao lớn, bóng lưng thẳng tắp, đứng chung một chỗ cùng Tiêu Hoài, dáng vẻ lại vẫn cao hơn một tấc.

Nhất thời tâm Tiêu Ngọc Chi nhảy loạn, cúi đầu bước khoan thai đi vào.

Tiến đình, hành lễ: “Thần nữ gặp qua Hoàng Thượng.”

Nàng buông tầm mắt xuống, khoe miệng mỉm cười.

... Thật lâu chưa nghe thanh âm Đế Vương.

Tiêu Ngọc Chi mới sững sờ ngẩng đầu lên.

Nam tử trước mặt là khí tức lạnh nhạt đặc hữu của quân vương, bề ngoài thiên hạ. Nam tử nhìn qua vô cùng tuổi trẻ, lông mày dài chạm tóc mai, đôi mắt thâm thúy, màu da hơi thẫm, ngũ quan tuấn mỹ vô song, ánh mắt kia vừa rơi xuống đến trên người của nàng, nàng liền cảm giác lấy có chút không thở nổi.

Đúng là nam tử anh tuấn như vậy...

Tiêu Ngọc Chi khấn trương lại mừng rỡ, gặp hãn cũng đang nhìn mình, chính khó nhịn mừng rỡ. Lại chợt thấy khóe môi hãn nhếch lên ý cười nhạt, cũng không phải là vui sướng, dường như... mỉa mai.

## 10. Chương 10: Quả Phụ (2)

Bỗng nhiên tuyết rơi. Ngoài đình Bích Phù tuyết trắng phủ dày, như sương như muối, đi về phía nam là Vạn Xuân Đình, phải đi qua một Tuyết hiên đỏ thẫm, hai bên đường trồng thương bách cổ hòe, dọc đường điểm tuyết mấy bồn cây kỳ thạch. Có gió rét luồn vào trong đình, làm áo choàng của Tiêu Ngự lay động, tua rua rủ xuống nhẹ nhàng lắc lư.

Vào độ tuổi thanh xuân của nữ tử, tuổi trẻ mỹ lệ, dung mạo tiên diễm, thân hình tinh tế thướt tha, thật ra có chút mong đợi Đế Vương, giờ phút này trên mặt lại không một chút ấm áp.

Tiêu Hoài nhíu mày một cái.

Làm phụ thân, tất nhiên cảm thấy nữ nhi của mình ngày thường đẹp mắt nhất, nhưng bình tĩnh mà xem xét, dung mạo Tiêu Ngọc Chi cũng là thượng thừa... Không khỏi phản ứng. Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, Tiêu Hoài cảm thấy, nếu như danh hiệu sau này hết hiệu lực, cũng không sao. Ông cũng không hy vọng Tiêu gia và hoàng gia có liên quan gì.

Tiêu Hoài muốn mở miệng, đã thấy Đế Vương nhìn mình.

Sau đó cong môi, chậm rãi nói: "Vậy mà trẫm không biết, khi nào Tiêu ái khanh lại thêm một nữ nhi?"

Tiêu Hoài liền chấp tay đáp lời, giải thích nói: "Thần chỉ có một độc nữ, đây là... Là chất nữ của thần."

Tiêu Ngọc Chi đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy lạnh cả người. Nàng ta không biết ý của Hoàng Thượng, thể nhưng nàng ta rõ ràng có thể cảm giác được, ý không thích mình. Nhất thời trên mặt không thể nặn ra nụ cười, không biết nên làm sao bây giờ. Luống cuống đứng đấy, đầu hướng về đại bá phụ và Hoàng Thượng... Nhưng Đại bá phụ cũng không nói gì nữa.

Hoàng Thượng cúi đầu tiếp tục chơi chim chóc, cũng không như trước, muốn đích thân tặng tước hiệu này cho Tiêu cô nương.

Tiêu Hoài không hiểu, nhưng cũng không phải không có có nhãn lực, ông hỏi thăm ý của Đế Vương: “Thần... Nên đưa chất nữ về trước?”

“Ừm.”

Thấy Hoàng Thượng gật đầu, Tiêu Hoài mới nhìn Tiêu Ngọc Chi. Mà Tiêu Ngọc Chi nước mắt lưng tròng nhìn vị Đế Vương lãnh cảm với mình, có chút không bỏ, Tiêu Hoài nói với nàng ta một tiếng, nàng ta mới chậm rãi đi theo ra khỏi Bích Phù đình.

Trên hành lang, Tiêu Ngọc Chi đỏ vành mắt, nước nở mở miệng nói: “Đại bá phụ, ta...”

Tiêu Hoài là nam nhi mạnh mẽ, không thích nhìn nhất là cảnh cô nương rơi lệ, thế gian này có thể khiến ông từ một lời nghiêm nghị hóa thành nhu tình, cũng chỉ có tiểu nữ nhi thiên kiều trăm sủng trong nhà. Ông nhú mày nói: “Đừng khóc. Đi về trước đi.”

Tiêu Ngọc Chi cũng không có lá gan khóc sụt sùi trước mặt Đại bá phụ, đầu đỡ hơn rồi, đi theo tùy tùng trở lại bữa tiệc.

Tiêu Hoài quay đầu lại, nhìn Đế Vương trẻ tuổi nơi xa trong đình. Thấy một bóng dáng đang đi về phía ông, hình như muốn tìm ông.

Tiêu Hoài thấy người kia, liền đứng nguyên tại chỗ chờ. Lúc hần tới thì cung kính nghiêng đầu hành lễ: “Tiêu đại nhân.”

Là hoạn thần bên người Tân Đế Hà Triều Ân.

Tể tướng quan thất phẩm, hướng chi là thân bên cạnh Đế Vương? Tuy bên trong cùng phẩm cấp với Ban Hoài, nhưng cũng phải cho ông mấy phần tình mọn. Hà Triều Ân đứng đấy, da trắng thanh tú, càng lộ ra vẻ trẻ tuổi, nhìn qua tính tình ôn hòa, thấy Tiêu Hoài cũng rất cung kính.

Tiêu Hoài cảm thấy có chút nghi vấn, thấy Hà Triều Ân, liền hỏi: “Ban này đến tột cùng Hoàng Thượng có ý gì?”

Không giữ lễ tiết muốn gặp Ngọc Chi, thấy người lại lãnh lạnh nhạt đạm, chẳng hề nói một câu. Đừng nói là đối với vị hôn thê, dù đối với thân tử chi nữ, cũng không phải thái độ như vậy.

Hà Triều Ân thấy Tiêu Hoài khôi ngô trầm ổn, cũng biết nghi hoặc trong lòng ông, mỉm cười nói: “Tiêu đại nhân còn nhớ đến lúc Tiêu Lục cô nương còn là Thái hậu, mang theo Tiểu Hoàng Đế bỏ trốn ở ngoài

cung nửa tháng không?”

Chuyện này đương nhiên ông nhớ rất kỹ.

Tiêu Hoài gật đầu, trong thoáng chốc nghĩ tới gì đó, nhìn mãnh liệt về phía Hà Triều Ân. Chỉ thấy Hà Triều Ân nói tiếp: “Hôm đó, là Hoàng Thượng bắt Tiêu cô nương lên lưng ngựa, tự mình mang về cung...”

Nhất thời sắc mặt Tiêu Hoài trắng xanh.

...

Tiêu Ngự ngồi trên ghế nói chuyện cùng Tiêu Ngọc Cẩm. Tiêu Ngọc Cẩm thấy nàng cười ngọt ngào, phảng phất cũng không vì sự chênh lệch này mà cảm thấy khó chịu. Trong bụng nàng còn có chút bội phục, thật ra sợ rằng Lục muội muội mềm mại tức giận, sợ sẽ chịu không nổi một chút ủy khuất, bây giờ xem ra, là nàng xem thường nàng ấy rồi. Đã có năng lực buông rèm chấp chính, tất nhiên không đơn thuần là một tiểu cô nương.

Tiêu Ngọc Cẩm tự thẹn không bằng. Nàng có thể vì vong phu giữ đạo hiếu, cũng đã phải bỏ ra dũng khí cực lớn. Vừa mới bắt đầu thì không sao, về sau nghe một số người nói về nàng, có đôi khi trong lòng nàng cũng khổ sở.

Tốp năm tốp ba quý nữ tập hợp một chỗ, rồi chợt phát ra động tĩnh. Tiêu Ngự ngẩng đầu nhìn lại ——

Quả nhiên thấy Tiêu Ngọc Chi trở về.

Có người đi tới, hâm mộ nói chuyện cùng Tiêu Ngọc Chi, nhưng trên mặt Tiêu Ngọc Chi lại không có nửa phần vui mừng như vừa rồi, mặt cương cứng, bộ dáng tâm tình không tốt. Hỏi vài câu, thấy Tiêu Ngọc Chi lạnh lùng trả lời, những quý nữ này tự nhiên cũng hai mặt nhìn nhau, không dám hỏi nhiều.

Tiêu Ngọc Cẩm xem xét, quay đầu nhìn nàng nói: “Lục muội muội, thấy Ngũ muội muội có chút không đúng, chúng ta có nên qua xem sao không?”

Nàng không đi đấy. Tiêu Ngự nói: “Muội không được, tỷ cũng biết muội và Ngũ tỷ tỷ xưa nay không hợp, nàng đang không vui nếu như muội đến, tất nhiên nghĩ muội đang chê cười nàng.”

Quả thật là đạo lý này, Tiêu Ngọc Cẩm cũng không nói nhiều, do dự một lát, liền tự mình đi qua nhìn Tiêu Ngọc Chi. Dù sao nàng là tỷ tỷ, luôn luôn phải che chở muội muội.

Xuân Trà nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Ngự: “Cô nương, ngài nói... Vừa rồi Ngũ cô nương còn rất tốt, cười tựa như hoa, tại sao không lâu sau liền ỉu xiu vậy?”

Tiêu Ngự nắm chặt hai tay, nói: “Ta cũng không rõ.”

Chuyện này làm sao nàng biết? Không lẽ Tân Đế thô lỗ trêu ghẹo Tiêu Ngọc Chi? Khả năng cũng không lớn, y sắp lập Tiêu Ngọc Chi làm Hậu, dựa vào tính tình Tiêu Ngọc Chi, nếu như Tân Đế không đứng đắn khi dễ nàng ta, xem chừng nàng cũng không phải biểu lộ như thế. Mà không giở ra một ít công phu chứ?

Lúc ngồi vào vị trí, Tiêu Ngọc Chi an vị bên cạnh Tiêu Ngự.

Bởi vì nàng ta đen mặt, quý nữ khác cũng không dám nói chuyện cùng nàng ta. Tiêu Ngọc Chi sắp làm Hoàng Hậu, các nàng đến lời kéo làm quen là một chuyện, nhưng các nàng cũng xuất thân quý giá là tỷ muội nhỏ nhắn xinh xắn, không nên làm chuyện quá thấp kém.

Tiêu Ngự tùy ý nhìn thoáng qua Tiêu Ngọc Chi.

Thấy nàng ta cởi áo choàng, y phục hoa mỹ trên người bại lộ hoàn toàn, y phục cùng nhan sắc nổi bật lên nàng màu da trắng nõn, nhìn gần, có thể nhìn thấy hốc mắt của nàng ta có chút phồng hồng. Tiêu Ngự không nhìn nhiều, nàng không thích lắm khi nhìn thấy nàng ta khổ sở, thời điểm đang muốn thu hồi ánh mắt, trong lúc vô tình lại lướt qua eo nàng ta.

Tiêu Ngự sửng sốt.

Từ nhỏ đến lớn nàng đã mặc qua vô số y phục hoa lệ, đối với y phục tất nhiên có chút hiểu biết. Đồ án hoa mẫu đơn trên người Tiêu Ngọc Chi thù thù tinh xảo, giống như hoa thật, lại kéo hơn đóa trên lưng. Tầng tầng lớp lớp cánh hoa từ từ nở rộ ra bên ngoài, nhị hoa vàng nhạt, mơ hồ có thể nhìn thấy phấn hoa, là một bộ cung trang thù thù đóa hoa mẫu đơn tươi đẹp nhất.

Nhưng hai bên hoa mẫu đơn có khe hở, không hợp hai làm một... Rõ ràng không vừa người.

Tiêu Ngự cảm thấy nghi ngờ, mà Tiêu Ngọc Chi bên cạnh, lại đang cảnh giác nhìn Tiêu Ngự, đợi lúc Tiêu Ngự dùng bữa, nàng ta mới hít một hơi thật sâu, một cái tay lặng lẽ đặt trên lưng, kéo vấy sát lại gần hơn một chút.

Ba ngày qua Tiêu Ngọc Chi không làm sao dùng bữa ngon miệng, vì muốn mặc y phục vừa người. Nhưng băng dày ba thước không phải chỉ nhờ một ngày lạnh hướng chi Tiêu Ngọc Chi vốn yếu điệu, làm thế nào có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến eo nhỏ đi nhiều như vậy?

...

Lúc xuất cung đã rất muộn. Tiêu Ngự theo mẫu thân La thị lên xe ngựa, không biết Triệu Hoàng đã ở đó khi nào, nói đến tạm biệt nàng. Nàng cười sờ lên đầu của hắn, Triệu Huyền bên cạnh hắn khẽ vuốt cằm, nàng liền quay người theo La thị trở về phủ.

Lúc này Tiêu Ngọc Chi cũng không muốn nàng đi chung xe ngựa, Tiêu Ngự chỉ có thể hầu ở bên cạnh La thị.

Hai mẫu tử ngồi cùng một chỗ lúc, La thị vung rèm xe nhìn ra ngoài, thấy An Vương Triệu Hoàng giờ lên bàn tay nhỏ bé, hướng về chỗ hai người, còn có Kỳ Vương bên cạnh... La thị buông rèm xuống, nói với Tiêu Ngự: “Có Kỳ Vương chiếu cố An Vương, con có thể bớt lo.”

Không phải sợ nàng thấy An Vương, liền muốn chạy đến phủ An Vương.

Tiêu Ngự cảm thấy có chút cảm xúc, thế gian này nhiều người dệt hoa trên gấm, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lác đác không có mấy ai, hướng chi nguy hiểm lại dâng cao như vậy? Kỳ Vương này, trước kia nàng đã xem thường hẳn.

Tiêu Ngự nói: ” Hoàng thất Đại Ngự đã như vậy, người kia cũng sẽ không nhanh mất nước như thế.”

Hoàng thất Đại Ngự, đều là thiếu gia ăn chơi, kẻ bắt tài, quan trường liên đới cũng là một mảnh chương khí mù mịt. Thủng trăm ngàn lỗ như thế, mới bị Tiết Tặc thừa cơ mà vào.

Tiêu Ngự nói như vậy, thấy La thị muốn mở miệng, nàng cười nói: “Nữ nhi biết, lời này sẽ không nói lung tung bên ngoài.”

La thị cười, cảm thấy mình quả thật đã suy nghĩ nhiều.

Nữ nhi này của bà thanh khiết thông minh, cũng không phải thiên kim tiểu thư kiêu căng. Không nói việc này nữa, vừa rồi Tiêu Ngự nói đến Kỳ Vương, dù sao Kỳ Vương ôn tồn lễ độ, không có giá đỡ Vương Gia, đối với phụ nhân như bà cũng rất tôn trọng. Trưởng bối đều thích hài tử lễ phép.

La Thị nói: “Nhìn số tuổi Kỳ Vương không nhỏ, cũng không biết lấy thê tử chưa?”

Kỳ Vương Triệu Huyền và Triệu Dục cùng tuổi, qua năm đã mười chín. Tiêu Ngự suy nghĩ nói: “Chuyện này con cũng không rõ...”

Cô mẫu nàng không thích Triệu Huyền, cho nên tiên đế đối với Hoàng tử Triệu Huyền này cũng vô cùng không thích, mới thiếu niên đã đưa hẳn lễ loai một mình đến Thông Châu, chuyện về thê tử, cũng chưa từng quan tâm nhiều hơn:“... Nhưng, lấy tuổi tác Kỳ Vương, hẳn đã có thê tử.”

La Thị cũng gật đầu, rất tán thành.

...

Tiêu Ngọc Chi trở về chỗ ở, Liễu thị mới lôi kéo nàng ta hỏi chuyện hôm nay. Rõ ràng vô cùng cao hứng tiếp nhận triệu kiến của Hoàng Thượng, tại sao khi trở về, liền thay đổi hoàn toàn thành bộ dạng khác.

Tiêu Ngọc Chi nhăn nhó không chịu nói, dù sao chuyện này thật mất mặt.

Nhưng suy nghĩ lại, nếu ngay cả mẫu thân của mình cũng không thể nói, nàng ta còn có thể nói cho ai nghe đây? Cũng không thể để nàng ta cứ kìm nén như vậy được?

Tiêu Ngọc Chi cúi đầu, kể lại chuyện ở Bích Phù đình một năm một mười cho Liễu thị. Sau khi Liễu thị nghe xong, nghi ngờ nói: “Hoàng Thượng... Nói như vậy sao?”

Tiêu Ngọc Chi gật đầu. Cũng lạ thật, rõ ràng muốn gặp nàng ta, tại sao nói với Đại bá phụ đưa Tiêu Ngự đến? Bỗng nhiên Tiêu Ngọc Chi nghĩ tới điều gì đó, sợ hãi nắm lấy tay Liễu thị, vẻ mặt đưa đám nói: “Mẫu thân, người nói xem.... Có phải người Hoàng Thượng muốn cưới là —— ”

“Sẽ không.”

Tim Liễu thị đột nhiên nhảy một cái, rất nhanh phủ định ý nghĩ to gan này của Tiêu Ngọc Chi. Bà ta nói nghiêm túc: “Lục muội muội mặc dù là đích tôn nữ duy nhất, nhưng nàng đã gả cho người khác. Cưới một quả phụ, là nam tử, đều phải kiêng kị ba phần, huống chi là Đế Vương?”

## 11. Chương 11: Mong Muốn

Tiêu Ngự trở về Lâm Khê viện, rồi liền nói lời từ biệt với Triệu Hoàng, hẩn lấy ra một tờ giấy nhét vào tay nàng.

Hẩn nói mấy ngày nay hẩn luyện viết chữ, nói là phải nhất định để cho nàng xem. Một hài tử bốn tuổi, thì việc cầm bút có chút khó khăn, đâu có thể viết ra chữ đẹp tới đâu. Nàng vừa mở ra xem, quả thực là nhìn từ đầu đến cuối toàn là chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, hẩn viết tên của mình, còn có tên của nàng, lúc đó nàng ở cung Phượng Tảo, hẩn cứ quẩn quýt lấy nàng đòi nàng dạy hẩn viết, không nghĩ tới hẩn lại còn nhớ như vậy.

Sau đó là... Tiêu Ngự lấy tay xoa nhẹ tờ giấy rồi thoáng dừng lại.

Dòng chữ cuối cùng, là tên của Kỳ Vương Triệu Huyền. Đây không phải là tên của thầy giáo dạy học ở An vương phủ sao.

Hôm nay là lần đầu Tiêu Ngự gặp mặt Kỳ Vương, trong lòng nàng có chút nghi hoặc, như vậy giờ phút này có thể thấy được Kỳ Vương dốc lòng dạy một đứa bé viết chữ như thế nào, những nghi hoặc còn sót lại trong lòng nàng cũng đều quên hết. Đây chính là con cháu hoàng gia bi ai, nếu Triệu Hoàng là đế

vương thì tất nhiên nàng sẽ không để Kỳ Vương tới gần Triệu Hoằng, nàng cảm thấy bụng dạ hắc rất khó lường, nhưng hôm nay Triệu Hoằng không còn là đế vương, ngược lại lại là trẻ mồ côi mà người người đều muốn tránh xa, có Kỳ Vương dốc lòng chăm sóc như vậy, nàng cũng yên tâm phần nào.

Trời ban đêm lạnh, khi đi dọc theo con đường này trở về, tuy trên tay có lò sưởi, có thể trên đường đến phủ Quốc Công cũng không có ẩm lạnh. Thân thể Tiêu Ngư có chút lạnh, Nguyên ma ma liền bưng trà gừng tới cho nàng uống sợ nàng bị cảm lạnh.

Tiêu Ngư uống trà gừng thì Xuân Hiểu liền đi vào bẩm báo: “Tiểu thư, Quốc Công gia tới đây.”

“Phụ thân.” Tiêu Ngư có chút bất ngờ.

Đã không còn sớm gì nữa, sao phụ thân lại còn đến đây? Vừa rồi khi rời bữa tiệc, nàng cùng mẫu thân và một đám nữ quyến rời đi sớm, phụ thân và những đại thần kia vẫn còn đang nói chuyện. Hiện tại hẳn là vừa mới trở về, rồi liền đi đến chỗ nàng.

Tiêu Ngư đang định đứng dậy ra đón phụ thân mình thì Tiêu Hoài liền đi vào.

Tiêu Ngư cười gọi một tiếng phụ thân. Tiêu Hoài ngẩng đầu, thì nhìn thấy đèn lồng dương giác (sừng dê) ở bên cạnh, ánh nến áp áp chiếu vào trên mặt của Tiêu Ngư, da thịt trắng hơn tuyết, mặt mày xinh đẹp, không hẳn là nữ nhi bảo bối nhất của hắc.

Hắc đáp một tiếng rồi đi tới, rồi tiện tay cầm lấy mấy tờ giấy ở trên bàn lên, nhìn trên giấy có chữ viết ngây thơ (trẻ con) trên mặt hắc không có chút biểu hiện gì.

Tiêu Ngư biết phụ thân luôn luôn uy nghiêm, cả nhà trên dưới ai cũng sợ hắc. Nhị thúc Tam thúc đều kính trọng hắc, duy chỉ có đối với nàng, hắc rất ít khi nghiêm mặt. Tiêu Ngư cười nói: “Hôm nay nữ nhi tiến cung gặp An Vương, hắc nói mấy ngày nay hắc đang luyện viết chữ, nên liền đòi đưa cho con xem.”

“... Tuy rằng chữ viết không được đẹp, nhưng mà tuổi hắc đang còn nhỏ nên tính cũng không tồi.”

Mặc dù Tiêu Ngư có nói thì cũng không thấy phụ thân mình có phản ứng gì, nàng mới hỏi: “Có phải phụ thân gặp chuyện gì phiền lòng? Hay là tân đế kia...”

“Niên niên.” Tiêu Hoài nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

Tiêu Ngư đáp lời nhìn về phía Tiêu Hoài. Nàng chưa từng thấy phụ thân mình như vậy, chắc hẳn là gặp chuyện gì khó giải quyết, chắc là cũng có liên quan đến nàng. Nhưng mà... Ngày ấy nàng trở về, nàng vẫn còn nhớ những câu nói mà phụ thân đã nói với nàng, đó là bởi vì nàng liên quan đến tại họa của Tiêu gia, đúng là phụ thân có chút không quan tâm. Vậy thì không phải là chuyện này, nhưng mà...

Còn có chuyện nghiêm trọng hơn sao? Tiêu Ngự không có nghĩ tới.

Tiêu Hoài nhìn nhìn nữ nhi mình, xác thực không biết làm sao phải mở miệng. Hắn hỏi: “Con và phụ thân nói chuyện một chút, xem ngày sau có tính toán gì?”

Tiêu Hoài hỏi cái này làm gì? Nhưng mà Tiêu Ngự vẫn chăm chú trả lời: “Nữ nhi cảm thấy, có thể tiếp tục ở chỗ này như vậy, cùng sống với phụ thân mẫu thân đại ca và tẩu tẩu đã là rất tốt. Còn cái khác...” Nữ tử đều phải lập gia đình, nàng cũng không ngoại lệ, phụ thân nàng cũng sẽ không trơ mắt nhìn nàng trở thành một tiểu quả phụ.

Vì vậy, nàng nói tiếp: “Chuyện nhân duyên, có hơn hai năm cũng không sao, trong lòng nữ nhi cũng không có tính toán gì.”

Nhìn nữ nhi mình nói chuyện nhân duyên bằng dáng vẻ bình thản như vậy, Tiêu Hoài vui mừng ừ một tiếng. Nếu là trước hôm nay, hắn nghe được những lời này, trong lòng rất là thoải mái. Nữ nhi này, được hưởng vinh hoa phú quý, cũng rất nhanh chịu được sự thay đổi, vậy mới là nữ nhi của Tiêu Hoài này. Nhưng hiện tại... Tiêu Hoài nhớ tới người để vương trẻ tuổi kia, mấy ngày này ở chung, đối với đế vương đó hắn có chút hiểu rõ, Tiêu Ngự là dòng chính nữ của Tiêu gia, nhưng mà tình thế bắt buộc hắn...

Tiêu Hoài kéo nàng vào ngồi bên cạnh mình nói: “Lúc trước trốn đi nửa tháng, con không nói với phụ thân lời nào, có phải chịu rất nhiều oan ức?”

Chính xác. Đối với Tiêu Ngự mà nói, nửa tháng đó nàng trốn đằng đông đằng tây ngày tháng đều rất gian khổ, mười mấy năm qua nàng trải qua rất là thê thảm.

Tiêu Ngự từ từ nói: “Vâng, đều do bình thường nữ nhi học quá ít, đều không có bước ngoặt quan trọng gì, bên người còn dắt theo một đứa trẻ, còn suýt chút nữa phải chết đói...” Trước thời gian sống một ngày bằng một năm, giờ phút này nói đến cũng chẳng có việc gì, ngược lại có chút thoải mái và thú vị, “Lúc đó nữ nhi nghĩ, có thể trở về là tốt rồi, nhưng lúc đó con lại không thể trở về.”

Nói một lúc, rồi Tiêu Ngự thoáng đánh giá nét mặt của phụ thân mình, nhẹ giọng hỏi: “Phụ thân, có phải người có lời gì muốn nói với nữ nhi không?”

Tiêu Hoài trả lời: “Không có gì, chỉ là ta đang nghĩ đến mẫu thân của con, nên muốn đến thăm con một chút.” Sau đó hắn nói tiếp, “Không còn sớm nữa, con ngủ sớm đi, phụ thân đi về trước.”

Tiêu Hoài nói như vậy, tự nhiên Tiêu Ngự cũng không có hỏi nhiều.

Tiêu Hoài đi ra từ Lâm Khê viện, dọc theo hành lang khúc khuỷu hướng về phòng của La Thị mà đi, trước thì có gã sai vặt giúp hắn xách đèn lồng, chiếc đèn lồng điêu khắc chạm trổ rất là vững chắc, gió ban đêm lạnh vù vù, ngọn lửa bên trong đèn thì lúc sáng lúc tối. Thân hình Tiêu Hoài rất là cao to thẳng tắp như cây tùng cây trúc.

Vào đến phòng, La Thị mới đi ra tiếp đón. Nàng là một thê tử hiền lành, bất luận Tiêu Hoài đi về muộn, nàng đều đợi hẩn. Ở dưới ánh đèn làm công việc thêu thùa, tuy có mệt mỏi nhưng cũng không có ngủ trước mà vẫn đợi hẩn về. Tuy Tiêu Hoài là võ tướng, nhưng cũng không có thương hương tiếc ngọc, chỉ có kêu nàng ngủ trước đi, nhưng nàng cũng không có nghe theo. Có lúc Tiêu Hoài cũng chịu vì cách rồi, nhìn một người ngoan ngoãn dịu hiền, tính tình còn rất quật cường. Làm phu thê mấy năm, liếc mắt một cái là La Thị biết Tiêu Hoài hôm nay có chút khác lạ.

Sau khi nàng hầu hạ hẩn tắm rửa xong, rồi giúp hẩn thay y phục để ngủ. Nàng nhìn người nam nhân trước mặt với thân hình thon dài rồi mở miệng hỏi: “Quốc Công gia, trên triều đình xảy ra chuyện gì sao?”

Không đúng... Coi như nước Đại Ngụy bị tiêu diệt, Quốc Công gia cũng chưa từng biểu lộ ra một vẻ mặt như thế, La Thị suy nghĩ một chút, rất nhanh liền nghĩ đến...

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hẩn, “Niên niên, con bé...”

Tuy La Thị không bằng Cố Thị, nàng ấy là phu thê của hẩn cũng là mẫu thân của Tiêu Khởi Châu Và Tiêu Ngự, tình cảm của bọn họ rất sâu đậm, coi như lòng hẩn có thận trọng tới đâu nhưng nàng rất hiểu rõ hẩn. Tiêu Hoài biết nàng đối xử với nữ nhi mình rất tốt, hẩn cũng không muốn giấu nàng, hẩn nói: “Hôm nay ta cùng với Hoàng Thượng dừng chân ở Ngự Hoa Viên, sau đó Ngũ nha đầu cũng đi qua...”

Chuyện này La Thị biết. Mặc dù không hợp lễ nghi, nhưng tân đế kia cũng đã làm nhiều chuyện không hợp lễ nghĩa rồi, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Tam đệ muội Liễu Thị rất là vui mừng. La Thị nhẹ nhàng hỏi: “Có cái gì không thích hợp?”

Tiêu Hoài nhàn nhạt nói: “Người tiết tặc kia muốn thành thân không phải là Ngũ nha đầu...”

Dừng một chút, mới nãy khuôn mặt hẩn còn nghiêm nghị, nhưng giờ hẩn lại cười rồi lại nói tiếp: “Người hẩn muốn chính là Niên Niên.”

...

Khắp nơi trong phòng đều là mùi hương thơm của lò sưởi, Tiêu Ngự gối đầu lên cái gối tràn đầy mùi hương, nhưng nghĩ lại về mặt của phụ thân hôm nay rất là kỳ quái. Trong lòng nàng có chút bất an, luôn cảm thấy hình như có chuyện gì sắp xảy ra, nhưng nàng không hề biết gì cả.

Đêm đó Tiêu Ngự ngủ cũng không yên. Cũng may nàng cũng không cần phải dậy sớm đi thỉnh an mẫu thân, thức dậy có muộn cũng không có chuyện gì.

Sau khi ăn sáng xong, Tiêu Ngự chuẩn bị đến xem chị dâu Đường Thị, còn chưa chuẩn bị đi ra ngoài thì Tiêu Ngọc Chi liền lại đây.

Xuân Hiểu vừa nghe ba chữ Ngũ tiểu thư, liền bất mãn rồi nói thầm với Tiêu Ngự: “Còn chưa làm Hoàng

Hậu, lại khoe khoang như vậy, nếu nàng ta làm Hoàng Hậu rồi, còn không biết sẽ như thế nào đây?” Tiểu thư nhà nàng cũng đã được làm Hoàng Hậu, lúc trước cũng không có khoe khoang như vậy. Ngũ tiểu thư này, cũng đã quá huyênh hoang khoác lác rồi.

Tuy Tiêu Ngư không muốn gặp Tiêu Ngọc Chi, dù sao nàng cũng cảm thấy đang tẻ nhạt thuận tiện Tiêu Ngọc Chi lại đến đây phải cùng với nàng ta đấu võ mồm mới được, có chuyện để làm, ai mà không cùng nàng tán gẫu chứ.

Thấy Tiêu Ngọc Chi một thân mặc một bộ y phục màu hồng đi vào, cảnh “xuân” đầy mắt, cũng không có nữa phần nhạt nhẽo như hôm qua gặp tân đế. Nàng ta tiến đến nói: “Hôm nay, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, nên tỳ đến chỗ Lục muội muội một chút, Lục muội muội đang tính đi đâu sao? Có phải tỳ đã quấy rầy muội rồi phải không?”

Hôm nay Tiêu Ngư mặc một bộ y phục rất là đơn giản, so với những y phục chưa xuất giá của nàng ta, nhìn rất là bình thường. Tiêu Ngọc Chi cảm thấy là nàng biết điều, không cướp danh tiếng của chính mình, cho nên mới trang điểm đơn giản như vậy. Chỉ là nhân sự việc hôm qua, trong lòng Tiêu Ngọc Chi có chút khó chịu, liền theo bản năng vòng qua eo của Tiêu Ngư.

Eo nhỏ như cây dương, cỡ bằng một nắm tay, tuy Tiêu Ngư nhỏ tuổi, nhưng cũng đã đến tuổi cập kê, bộ ngực hơi phình, nhìn có chút nảy nở lên, mà đường cong cơ thể rất là đẹp, chỉ là Tiêu Ngọc Chi không phục, cũng không thừa nhận dáng vẻ xinh đẹp này của Tiêu Ngư.

Nếu là... nếu là cung trang mặc để đánh xe (cái này ta cũng không hiểu nữa), nếu mặc ở trên người Tiêu Ngư, thì cái eo đó có thể thích hợp chứ?

Nàng đang muốn cái này để làm gì? Sắc mặt Tiêu Ngọc Chi hơi trầm xuống, trong lòng có chút không vui.

Tiêu Ngư nói thẳng: “Hiện tại đại tẩu muội có thai, đại ca muốn muội qua nói chuyện với đại tẩu cho vui, Ngũ tỷ tỷ tìm muội có chuyện gì không?” Nếu không có chuyện gì, thì cũng không cần lôi kéo nàng vào.

Đường Thị có thai, chuyện này Tiêu Ngọc Chi cũng biết. Nói thế nào cũng là Đường tẩu của nàng ta, Tiêu Ngọc Chi cũng nên đi cùng với Tiêu Ngư qua xem một chút.

Còn chưa đi tới cửa, thì nha hoàn ở trong viện Tiêu Ngư vội vàng chạy vào bẩm báo, tiểu nha hoàn này cũng chưa có từng thấy qua việc đời, đụng chuyện hơi lớn thì tay chân liền luống cuống, vì chạy quá mau nên suýt chút nữa liền va vào người Tiêu Ngọc Chi.

Cũng may nha hoàn bên cạnh nàng ta nhanh tay đỡ nàng ta được.

Tiêu Ngọc Chi nhìn thấy nha hoàn không biết lớn nhỏ, đang muốn quát lớn, lại nghe tiểu nha hoàn vội vàng nói: “Tiểu thư, Hoàng Thượng... Hoàng thượng phái người đến ban thưởng, Hà công công tự mình đi tới đây.”

Hà Triều Ân. Là hoạn thần (thái giám) thân cận bên cạnh Hoàng Thượng nhất, văn võ cả triều ai cũng bán mặt mũi cho hắn hết.

Lúc trước cũng được vài lần ban thưởng, bình thường đều là người đứng đầu hoạn thần đến, hôm nay sao Hà Triều Ân lại tự mình đến?

Nghĩ đến việc hôm qua, mắt Tiêu Ngọc Chi sáng lên, trên mặt rất là vui mừng, có phải Hoàng Thượng cảm thấy nàng bị thua thiệt, cho nên mới phái Hà Triều Ân đến đây.

Ngay sau đó cũng không truy cứu việc tiểu nha hoàn này xông tới nữa, nàng ta uốn cong môi lên cười, thấy không có chút rụt rè nào, nàng ta mới đè ép khóe môi cười cười nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên ta ban thưởng, có cái gì mà phải ngạc nhiên?”

“Không phải...” Tiểu nha hoàn nói là rất yếu ớt. Sau đó, tiểu nha đầu kia nhìn về phía Tiêu Ngự đang đứng sau Tiêu Ngọc Chi vội vàng nói: “Những đồ vật ban thưởng kia đều được đưa đến Lâm Khê viện rồi.”

## 12. Chương 12: Hung Ác Tàn Bạo (2)

Edit: Đào Sindy

Rất nhanh đã có người bưng đồ vật ngự tứ nối đuôi nhau vào, đưa đến Lâm Khê viện của Tiêu Ngự.

Nhìn thấy hai hàng người đồng loạt bưng đồ trang sức châu báu, tơ lụa... Chuyện phô trương này cùng Tân Đế trong cung trước kia ăn cơm rau dưa hoàn toàn khác biệt, ngược lại là số tiền khổng lồ. Khi còn bé Tiêu Ngự hay nhìn thấy những thứ này, đương nhiên so với người bình thường thì bình tĩnh hơn một chút. Chỉ hỏi thái giám dẫn đầu: “Đây là ý gì... Công Công đưa sai nơi rồi chăng?”

Thật ra Tiêu Ngự đã mơ hồ đoán được một số, còn bộ dạng phụ thân hôm qua, càng khiến toàn thân phát lạnh, có nên nghĩ đến chiều hướng xấu nhất.

Trong cung đều là nhân tinh, nhìn thấy vị chủ tử quý giá trước mặt, rất cung kính hành lễ, trả lời chắc chắn nói: “Tiểu nhân đi theo Hà đại nhân một đường tới đây, những vật này, là Hoàng Thượng ban thưởng cho Hoàng Hậu tương lai, cũng chính là Tiêu Lục cô nương ngài đấy.”

Hoàng Hậu mà tên Tiết Tặc muốn cưới không phải Tiêu Ngọc Chi mà hai người hôm qua vừa mới gặp qua. Tiêu Ngự cảm thấy tức giận không nhịn nổi, thế nhưng lại không tiện phát tác.

Ngược lại Mộc Mộc sau lưng Tiêu Ngọc Chi, có chút kịp phản ứng, nói với Công Công kia: “Người làm rồi phải không, rõ ràng Hoàng Thượng —— ”

Tiêu Ngọc Chi dừng lại, con mắt trợn to.

Muốn nói Hoàng Thượng rõ ràng là muốn lập nàng ta làm Hậu đấy, tại sao hiện tại bỗng nhiên đổi chủ ý rồi? Nhưng nàng ta cố gắng hồi tưởng lại, ý chỉ từ hôn hôm đó, đích thật nói là đích nữ Tiêu gia. Khi đó thân phận Tiêu Ngự là Thái Hậu tiền triều, mặc dù trước đó tiên đế chưa động phòng hoa chúc với Tiêu Ngự đã băng hà rồi, nhưng nàng quả thật đã gả cho người khác, là một quả phụ trường phu chết! Mà Tiêu gia lớn như vậy, Tiêu Ngọc Chi mới là đích nữ duy nhất chưa gả đi, cho nên Hậu vị mới là của nàng ta.

Tiêu Ngọc Chi không tiếp tục hỏi tiếp.

Nàng ta có ngốc, cũng biết là nghĩ sai rồi, nếu mình tiếp tục hỏi, sẽ càng mất mặt.

Công Công lại ngẫm hiểu, mỉm cười đáp lời: "Hoàng Hậu mà Hoàng Thượng muốn cưới vẫn chỉ có một mình Lục cô nương Tiêu gia, đương nhiên sẽ không lầm." Hắn chấp tay với Tiêu Ngự: "Chúc mừng quý nhân."

Tiêu Ngự nhìn bọn họ bưng từng mâm vào gian phía Tây, nhất thời chật chội, nếu không phải chỗ của Tiêu Ngự tương đối rộng, sợ là không chứa đủ.

Mà Tiêu Ngọc Chi đứng y tại chỗ sững sờ một hồi lâu, sắc mặt trắng xanh vội vàng rời đi, không nói câu từ biệt với Tiêu Ngự.

"Cô nương, cái này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Xuân Trà ở bên người nàng nhẹ nhàng nói thầm, đầu óc Nguyên ma ma và Xuân Trà mơ hồ, nhưng vừa nãy Công Công nói rất rõ ràng, Tân Đế muốn lập cô nương bọn họ làm Hậu.

Thật vất vả thoát thân từ trong cung, chẳng lẽ lại muốn cuốn vào?

Tiêu Ngự không nói gì, nghĩ một hồi, liền vội vã đi tìm phụ thân.

Tiêu Hoài đang ở phòng trước, nói chuyện với Hà Triều Ân.

Tiêu Hoài uy nghiêm trầm ổn, toàn thân là khí khái nam tử, mà Hà Triều Ân bên cạnh, mặc một bộ cung phục tím, thân hình thon dài thanh tú, bộ dáng bạch diện thư sinh nho nhã, chính diện mang ý cười, chúc mừng Tiêu Hoài.

Nhưng trên mặt Tiêu Hoài không có một chút vui mừng. Hôm qua đúng lúc biết được suy nghĩ của Tiết Tặc, ông cả đêm không ngủ, nghĩ đối sách, không ngờ hôm nay ban thưởng đã đưa đến phủ, còn có từ Hà Triều Ân tự mình đưa tới, nhất thời khiến ông trở tay không kịp, không có chút sức chống đỡ nào.

Tiêu Hoài nhàn nhạt nói: "Hoàng Thượng nên biết chuyện của nữ nhi, nàng là thê tử Triệu Dục, tước vị

Hoàng Hậu này, sợ là không thích hợp lắm...”

Hà Triều Ân thưởng thức Tiêu Hoài, biết tính tình ông đi thẳng về thẳng, cũng không vòng vo, nói thẳng: “Hoàng Thượng tất nhiên sẽ hiểu, nhưng do biết được, vẫn muốn lập nữ nhi yêu quý của Tiêu đại nhân làm Hậu, có thể thấy được Hoàng Thượng thật sự thưởng thức Tiêu Lục cô nương đấy.”

Tiêu Hoài cảm thấy tức giận. Ông chỗ nào không biết, chẳng qua là muốn mượn tước vị Hoàng Hậu và thanh danh của Tiêu gia ở Tấn Thành, có thể trợ giúp y sớm thu nạp dân tâm.

Thấy sắc mặt Tiêu Hoài tái xanh, Hà Triều Ân lại nói: “Hoàng Thượng tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, cả ngày chỉ nghĩ đến trị quốc, cùng nghiên cứu binh pháp, bây giờ đăng cơ cũng đã nhiều ngày rồi, hậu cung vẫn chưa phát huy tác dụng, nếu Tiêu Lục cô nương tiến cung, thì có thể độc chiếm thịnh sủng.”

Hoàng vị của Tân Đế là danh bất chính, ngôn bất thuận, xuất thân lại thấp, tính tình tàn bạo, nhưng sau khi ngồi lên long ỷ, một số phi tử trước kia của Triệu Dục, y lại không động vào ai, thưởng toàn bộ cho thủ hạ.

Đã như thế, Tiêu Hoài vừa nghĩ tới bộ dáng Tân Đế, rõ ràng nếu nữ nhi của ông tiến cung, tuyệt đối không phải là đối thủ của y. Sợ là phải bị y ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn!

Tiêu Hoài trầm mặt, không nói gì.

Hà Triều Ân dùng lời ngon ngọt dỗ dành, hết sức kiên nhẫn. Lại nói thêm một ít chuyện, muốn Hộ Quốc Công biết, Hoàng Thượng không phải là sai lang hổ báo, không có gì đáng lo lắng, lại nghe bên ngoài truyền đến một số động tĩnh.

Là Tiêu Ngự bước vào.

Hà Triều Ân vội vàng đứng dậy, hành lễ với Tiêu Ngự, thanh âm thanh nhuận nói: “Tiêu Lục cô nương.”

Dựa vào phẩm cấp và thân phận của Hà Triều Ân, hoàn toàn không cần hành lễ với Tiêu Ngự, nhưng vị này trước mặt, ngày sau là Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, lúc này mới nhún nhường mấy phần.

Tiêu Ngự nhìn bề ngoài của hắn, liền biết hắn chính là người tín nhiệm nhất bên cạnh Tân Đế hoạn thân Hà Triều Ân. Nhưng nàng không nghĩ tới, lại là nam tử trẻ tuổi bộ dáng thư sinh nhã nhặn. Tiêu Ngự khẽ vuốt cằm: “Hà Công Công.”

Tiêu Hoài lại cùng Hà Triều Ân nói chuyện một hồi, do tâm tình Tiêu Hoài không tốt, lúc nói chuyện cũng hơi có lạnh nhạt, đợi tiễn hắn rời đi, Tiêu Hoài mới gặp riêng Tiêu Ngự.

Nàng nhin không được hỏi: “Phụ thân, hôm qua người đã biết, đúng hay không?”

Đêm qua nàng nghĩ không ra chuyện khiến phụ thân ưu phiền, bây giờ đã rất rõ ràng. Phụ thân nàng mặc dù quy thuận Tân Đế, đó là vì bảo trụ tính mệnh người cả nhà, sao lại bằng lòng để nàng gả cho một người thô kệch dân dã mưu triều oán vị? Trong nội tâm nàng cũng không bằng lòng. Cùng là Hoàng Hậu, gả cho biểu ca Triệu Dục thanh mai trúc mã hoàn toàn khác biệt.

“Niên Niên, con đừng lo lắng, phụ thân sẽ thay con nghĩ biện pháp.”

Tiêu Ngư ngẩn người, nhìn về phía ông, há to miệng lẩm bẩm nói: “Phụ thân...” Ông có thể có biện pháp nào? Thật chẳng lẽ vì nàng, mà liên lụy toàn bộ phủ Hộ Quốc Công sao?

Nàng tự hỏi mình là một người ích kỷ sợ chết, qua nhiều người như vậy, tự nhiên là muốn sống, thế nhưng vì nàng mà hại thân nhân, vậy nàng tuyệt đối không làm được.

Tiêu Hoài nói: “Sẽ có biện pháp, để ta suy nghĩ kĩ lại.”

Niên Niên, phụ thân sẽ có biện pháp.

Ông tuyệt đối không thể trở mặt nhìn nữ nhi của mình rơi vào miệng hổ.

...

Tiêu Ngọc Chi ở trong phòng khóc sưng cả hai mắt, vùi vào ngực Liễu thị, thở không ra hơi kêu gào với mẫu thân. Liễu thị cau mày an ủi nàng ta.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, thay đổi rất nhanh, đừng nói là tiểu cô nương Tiêu Ngọc Chi này, dù là bà ta, trong lòng cũng chưa kịp phản ứng. Bà ta cũng không có cách nào tiếp nhận kết quả này.

Nhưng hôm nay Hà Triều Ân tự mình đến, giống trống khua chiêng đem người đưa đồ Hoàng Thượng ban thưởng đến Lâm Khê viện của Tiêu Ngư, nói cho Hoàng Hậu tương lai.

Trên dưới cả nhà, toàn bộ đều biết, lúc trước là bọn họ sai lầm, Tiêu Ngư là một quả phụ, Tân Đế cũng không thèm để ý. Tiêu Ngư là trưởng nữ đích tôn, kể từ đó, tước vị Hoàng Hậu làm sao đến phiên Ngư cô nương tam phòng Tiêu Ngọc Chi chứ?

Liễu thị lẳng lặng nghĩ một hồi, chờ đến khi Tiêu Ngọc Chi khóc đủ rồi, mới thay nàng ta rửa mặt. Tiêu Ngọc Chi nức nở, vành mắt ửng đỏ ngập ngừng nói: “Mẫu thân, bây giờ ta nên làm gì?”

Nàng ta thật sự không còn mặt mũi nhìn người! Mấy ngày nay nàng ta tuyên cáo bốn phía nàng ta sắp làm Hoàng Hậu, nhưng hôm nay Hoàng Thượng muốn cưới lại không phải là nàng ta, mà là Tiêu Ngư. Nàng ta không dám đương nổi tước vị Hoàng Hậu, ngày sau làm sao còn có thể ra ngoài gặp người?

Liễu thị nói: “Mất mặt là chuyện nhỏ, dưới mắt con còn có một chuyện cần hoàn thành.”

Tiêu Ngọc Chi lau nước mắt, sững sờ hỏi: “Là gì?”

Liễu thị nhìn xung quanh phòng Tiêu Ngọc Chi, cách bài biện trong phòng lộn lây hơn so với lúc trước nhiều lắm, những báu vật quý giá, đều là đồ vật ngự tứ. Bà ta cúi đầu nhìn nàng ta nói: “Con phải nhanh chóng đem những đồ vật ngự tứ này trả cho Lục muội muội..”

“Mẫu thân, ta không muốn.” Tiêu Ngọc Chi lập tức cự tuyệt.

Thanh âm Liễu thị nghiêm khắc hơn: “Nghe lời.” Thấy Tiêu Ngọc Chi an phận rồi, mới từ từ nói: “Vả lại con phải tự mình đi, coi như không có chuyện lúc trước, thoải mái đem đồ vật trả lại, nói vui vẻ một chút.”

Muốn nàng ta đi chúc mừng Tiêu Ngự, đó là một ngàn một vạn cái không bằng lòng đấy.

Thế nhưng Tiêu Ngọc Chi cũng chưa quá mức kiêu căng, hiểu được việc này không phải là chuyện nhỏ, liền bắt đầu dĩ nhiên nha hoàn thu dọn đồ đạc. Nàng ta giương một cặp mắt đỏ hoe mà nhìn, cắn môi, có chút không nỡ. Đợi đến khi nhìn thấy nha hoàn Hoàng Hoa, Lê Anh lấy cung trang từ chiếc trục tròn bằng gỗ ra khỏi cửa tử, mới bỗng nhiên đứng dậy đi qua, một mực níu cung trang lại, nói: “Không được, cái này không được...”

Đây là bộ y phục nàng ta thích nhất.

Nha hoàn khó xử nhìn về phía Liễu thị.

Liễu thị cảm thán một tiếng, đi qua nhìn Tiêu Ngọc Chi nói: “Y phục này vốn là Hoàng Thượng ban cho Lục muội muội, Ngọc Chi, nghe lời mẫu thân, buông tay...” Nhìn thấy nữ nhi còn chưa chịu buông tay, nước mắt lãnh tròng nhìn mình lắc đầu nói không muốn, Liễu thị mới vừa ngoan tâm, rút bộ cung trang từ trong tay Tiêu Ngọc Chi, nói với nha hoàn: ” Thu lại. Cùng nhau đưa đến Lâm Khê viện.”

Tiêu Ngọc Chi rốt cục nhịn không được, oa một tiếng khóc lên, tê tâm liệt phế.

### 13. Chương 13

Rất nhanh Tiêu Ngọc Chi đã đi tới Lâm Khê viện, mang theo cả đồ vật được Hoàng Thượng ngự tứ lúc trước. Khoác một chiếc áo choàng đỏ làm bằng da sóc thêu hoa, bên trong là một thân hồng với đường viền kim văn lệ sắc, bộ dáng tự nhiên hào phóng, nàng ta nói với Tiêu Ngự: “Vật này ta trả lại chủ cũ, đây là danh sách, nếu như Lục muội muội còn lo lắng, có thể kiểm tra lại từng thứ một.”

Vừa nói vừa để nha hoàn mang danh sách cho Tiêu Ngự.

Tiêu Ngự cũng không hề để ý những vật này, nhưng hiện giờ người Tân Đế kia muốn lấy là nàng, những đồ vật này nàng cũng không tiện nói cứ thế tặng cho Tiêu Ngọc Chi. Dù cho nàng không thích, vẫn phải đặt ở Lâm Khê viện.

Xuân Hiểu nhận danh sách được đưa tới, Tiêu Ngự không nhìn, chỉ nhìn bộ dáng Tiêu Ngọc Chi trước mắt, biết rằng nhất định là Tam thẩm thẩm nhà nàng đã khuyên bảo nàng ta kỹ càng một phen. Mặc dù Tiêu Ngự không thích Tiêu Ngọc Chi lắm, nhưng đối với chuyện này, cũng cảm thấy Tiêu Ngọc Chi thật sự xui xẻo, ai mà ngờ được, nam tử xuất thân từ nơi thôn quê kia, phớt lờ thế tục như vậy, lại lờ đi bao nhiêu cô nương chưa xuất giá như thế, hết lần này lượt khác muốn lấy một quả phụ như nàng.

Thật là chỉ có trang hán tử làm nông mới có thể không câu nệ thế tục như vậy.

Tiêu Ngự nói: “Không cần đâu, ta tất nhiên tin tưởng Ngũ tỷ tỷ.”

Tiêu Ngọc Chi trong lòng vô cùng buồn bực, nhưng lại không thể thể hiện ra, chỉ nghe lời của mẫu thân, thấp giọng nói một câu: “Chúc mừng Lục muội muội...” Đế Vương tuần mỹ tuổi trẻ tài cao như vậy, lại muốn cưới nàng.

Câu chúc mừng này, thật sự là bất đắc dĩ.

Hiện tại Tiêu Ngự vốn không hề có thời gian dây dưa gì với Tiêu Ngọc Chi, nàng ta vừa chủ động mang vật được ngự tứ tới, còn chúc mừng, theo như tính tình của nàng ta, có thể làm được đến trình độ như vậy, thật là không dễ dàng gì.

Tiêu Ngọc Chi vốn cũng không muốn tới gặp Tiêu Như, nàng ta rất không thích nhìn thấy bộ dáng đắc ý của Tiêu Ngự, nhưng mẫu thân muốn nàng ta tới, nàng ta không thể không tới, hôm nay đã đưa đồ đến, lời nên nói cũng đã nói, Tiêu Ngọc Chi liền cúi mặt rời đi.

Người đi rồi, Tiêu Ngự lặng lẽ ngồi trên sàng lụa, chân mày khẽ cau lại.

Nguyên mama hiểu được nguyên do nàng ưu sầu, nếu như đây là Triệu Dục, một nam tử thanh lịch nho nhã, lại là biểu huynh thanh mai trúc mã với cô nương nhà bà, tất nhiên là rất xứng đôi, nhưng trước mắt Tân Đế chính là một kẻ nhà quê lỗ mãng xuất thân ti tiện, thô thiển vô cùng, cho dù mang thân phận cửu ngũ chí tôn, cũng làm sao có thể lọt được vào mắt cô nương nhà bà?

Hơn nữa thân phận lại đặt ở nơi ấy, nếu vào cung, không thể không khúm núm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Nguyên mama nhỏ giọng an ủi: “Quốc Công gia nói có biện pháp, ắt hẳn có thể nghĩ ra được sách lược vẹn toàn, cô nương hãy yên tâm.”

Chuyện mà nàng tạm thời có thể yên tâm, chính là khi đó bị nhốt trong hoàng cung, nàng cũng biết được phụ thân nhất định có thể cứu nàng ra ngoài. Nhưng hiện tại chuyện này... Đã phát triển đến tình cảnh này, không có khả năng có thể khiến Tiết Tặc kia thu hồi thánh chỉ. Là Tân Đế, vốn bây giờ là thời điểm để lập uy, nếu ngay cả thánh chỉ cũng có thể dễ dàng thu lại, vậy làm sao có thể củng cố hoàng quyền đây?

Nhưng nếu kháng chỉ...

Lông mi Tiêu Ngư khẽ run rẩy.

Nàng thực sự đã từng nghe nói, lúc trước những trung thần Đại Ngụy không tuân phục Tân Đế, phải chịu kết quả thể thảm thể nào.

....

Hôm nay Hà Triều Ân vừa đi, toàn bộ mọi người đều yên lặng, sắc mặt không có chút vui mừng nào. Tiêu Hoài cau mày lo lắng, đang suy nghĩ biện pháp, Tiêu Khởi Châu không nhịn được nói: “Tiết Tặc kia xem Niên Niên nhà chúng ta là gì chứ, nói cưới liền cưới sao? Niên Niên là muối muối ruột thịt của con, con không thể nhìn nó nhảy vào hố lửa, vị trí Hoàng Hậu này Niên Niên không thể làm, nếu như Tiết Tặc kia ép buộc, cùng lắm thì lười rách cá chết!”

Đường thị nhẹ nhàng kéo góc áo của hần, thấp giọng khuyên nhủ: “Phu quân chớ xúc động.”

Đường thị cũng thích tiểu cô tử (cô em chồng) Tiêu Ngư, nếu như không có hài tử trong bụng này, nàng ta sẽ cùng tìm chết với Tiêu Khởi Châu, đều là cam tâm tình nguyện. Chỉ là hiện tại trong bụng là hài tử thật vất vả mới có được, trong lòng nàng ta có chút dao động. Nếu có cách nào vẹn toàn đôi bên thật là tốt.

Tiêu Hoài nhàn nhạt nói: “Được rồi, chuyện này ta tự có biện pháp, các con đi về trước đi.”

Trong lòng Tiêu Khởi Châu căm giận, nhưng cũng biết phụ thân thương yêu muối muối, sẽ không thể nào nhìn nàng chịu uất ức. Hần luôn nghe theo lời của phụ thân, cũng không nhiều lời, dẫn theo Đường thị rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hoài và La thị, La thị lặng lẽ đứng bên cạnh Tiêu Hoài, thấy nước trà của ông đã lạnh, liền muốn giúp ông đổi một chén trà nóng. Khi bà đưa tay ra, Tiêu Hoài mở miệng nói: “... Ta dự định ngày mai sẽ đưa Niên Niên ra khỏi Tấn Thành.”

La thị tuy là người phụ nữ trong gia đình, nhưng cũng hiểu đây là ý gì. Bà cũng không quá kinh ngạc, tiếp tục cầm chén trà lên, nói: “Cho dù Quốc Công gia đưa ra quyết định gì, thiếp thân cũng sẽ ủng hộ Quốc Công gia.”

...

“Ý phụ thân là...” Tiêu Ngự không nghĩ rằng phụ thân sẽ đưa ra quyết định nhanh như vậy, nàng ngẩng đầu nhìn phụ thân, đôi mắt mở to nói, “Nhưng nếu như con đi rồi, mọi người phải làm sao bây giờ? Chỉ bằng chúng ta cùng nhau...”

“Niên Niên.”

Tiêu Hoài gọi nàng một tiếng, chậm rãi nói: “Ta đã nhận lời mẫu thân con, sẽ che chở cho con cả đời.”

Trước khi mẫu thân nàng qua đời vì bệnh tật, điều bà không yên tâm nhất chính là nàng. Bởi vì nàng vừa mới sinh ra đã ốm yếu, mấy lần thiếu chút nữa đã không sống được, về sau khó khăn mà lớn lên, cuối cùng cũng không ốm yếu như vậy nữa, lại càng được cưng chiều vô cùng.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiêu Ngự đầy mâu thuẫn.

Sau đó lại nghe phụ thân nói: “Hôm nay con sắp xếp đồ đạc một chút, mang theo Nguyên mama và hai nha hoàn của con, trên đường đi sẽ chăm sóc tốt cho con. Sáng sớm ngày mai, phụ thân sẽ bố trí xe ngựa đưa con ra khỏi thành...”

Lại nói với cô chuyện Vệ Đường.

“... Mấy năm nay, mặc dù Vệ Đường chưa bao giờ trở về Tấn Thành, nhưng vẫn ngầm thư từ qua lại với phụ thân, phụ thân sẽ đưa con đi Phạm Dương, sau này Vệ Đường sẽ che chở cho con. Về phần sau này, con gả cho hần tất nhiên là tốt nhất, nếu không bằng lòng, hần là anh cả của con, con không cần khiến bản thân chịu khổ.”

Tiêu Hoài tin vào nhân phẩm của Vệ Đường, là đứa trẻ từ nhỏ lớn lên từ dưới gối mình, phẩm hạnh như thế nào, đối xử với con gái của ông như thế nào, ông đều hiểu rõ.

Cuối cùng Tiêu Hoài nói: “Niên Niên, bất kể sau này có xảy ra chuyện gì, cũng không được trở về Tấn Thành nữa.”

Chờ sau khi Tiêu Hoài đi, Tiêu Ngự liền cứng ngắc đứng tại chỗ, không biết nên làm gì. Nguyên mama và Xuân Hiểu Xuân Trà, biết trong lòng cô nương nhà mình đang hỗn loạn, cũng không tiến đến quấy rầy, chỉ làm theo ý của Quốc Công gia, đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị sáng mai lên đường.

Cả đêm, Tiêu Ngự không thể nào ngủ ngon được, chưa tới giờ Mão ngày hôm sau đã rời giường.

Nguyên Mama hầu hạ nàng mặc y phục, khoác chiếc áo choàng có mũ trùm đầu lên giúp nàng.

Tiêu Ngự nhìn động tác bận rộn nhanh nhẹn của Nguyên mama, liền hỏi: “Phụ thân đã dậy rồi sao?”

Nguyên Mama gật đầu: “Đầy tớ bên phía Quốc Công gia tới chuyển lời, sáng sớm Quốc Công gia đã thức dậy, xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong, sẽ chờ cô nương ra cửa.”

Hôm nay Tiêu Ngự ra ngoài vì đi dâng hương ở Nguyên Hoa tự ở ngoài thành, sẽ không khiến cho bất kỳ kẻ nào hoài nghi. Hơn nữa cũng không có ai dám đắc tội với phủ Hộ Quốc Công, kiểm tra xe ngựa của người nhà Tiêu gia.

Sau khi thu dọn xong, Tiêu Ngự đi đến Tiền viện.

Sắc trời còn rất sớm. Xa xa, đã thấy phụ thân đứng ở đằng kia. Ông mặc một chiếc áo trực chuyết viên lĩnh (cổ tròn), trầm ổn bình thản, như ngọn núi cao ngất. Bên cạnh là một chiếc xe ngựa có nóc bằng phẳng sơn đen, mà người phu xe kia, chính là thủ hạ mà phụ thân tín nhiệm nhất.

(Áo trực chuyết: Áo của chư Tăng chấp vá hay nối liền áo lót và quần, trên dưới thành một)

Nhưng để hấn hộ tổng mình... Tiêu Ngự hoảng hốt nhìn một lát, thấy phụ thân ngẩng đầu nhìn qua bên này, nàng mới đi tới.

Tiêu Hoài nhìn nữ nhi trước mặt, nói: “Tình huống đặc biệt, chỉ có một mình phụ thân tới tiễn con.”

Nước mắt Tiêu Ngự lập tức trào dâng, nhào vào lồng ngực ông: “Phụ thân.”

Tiêu Hoài cũng rất lo lắng, ông vẫn cho là mình có đủ khả năng bảo vệ nàng, nhưng đến hôm nay, vẫn xảy ra sự tình ngoài ý muốn khiến ông bất lực. Tiêu Hoài đưa tay khẽ vuốt ve lưng nữ nhi, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng khóc.”

Ông cúi đầu, dùng ngón tay thô ráp xoa xoa nước mắt của nàng, im lặng không nói gì.

Sau đó đưa tay lên thay nàng trùm mũ áo choàng lên, che đi gió lạnh, sau đó mới tiễn nàng lên xe ngựa.

Tiêu Hoài cũng không phải là một người thiếu quyết đoán, thấy nữ nhi không muốn, tự mình nhấn tâm ra lệnh cho phu xe điều khiển xe ngựa rời đi.

Ông đứng ngoài cửa, nhìn xe ngựa dần dần đi xa, qua một lúc lâu, mới chợt phản ứng kịp, cưỡi ngựa, đuổi theo hướng xe ngựa đã đi xa.

Tiêu Hoài cưỡi ngựa đến trên tầng cổng thành.

Ông đứng phía trên, gió lạnh thổi lạnh đến thấu xương, tận mắt nhìn cho đến khi xe ngựa thuận lợi ra khỏi cổng thành.

Ở trên tầng cổng thành nhìn một lúc lâu, Tiêu Hoài mới quay trở lại phủ Hộ Quốc Công.

Đến cửa, Tiêu Hoài còn chưa kịp xuống ngựa, đã thấy có một bóng người đứng ở đó.

Chính là La thị.

La thị đi tới bên cạnh ngựa của Tiêu Hoài, nhìn ông xoay người xuống ngựa, liền dẫn dò đầy tớ bên cạnh dẫn ngựa đi. Gương mặt bà dịu dàng khéo léo, quan tâm nói: “Quốc Công gia còn chưa dùng bữa sáng. Thiếp thân đã hâm nóng lại giúp người, đều là thức ăn người thích ăn nhất, người cùng thiếp thân vào trong dùng bữa sáng thôi.”

Tiêu Hoài nhìn bà một cái.

Khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, diện mạo dịu dàng trước sau như một... ông chợt mở miệng, nhẹ giọng nói một câu: “Niên Niên đã ra khỏi thành rồi.”

La thị gật đầu vâng một tiếng, rồi sau đó đôi mắt nhìn về phía Tiêu Hoài, mỉm cười nói với ông: “Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, thiếp thân đều vẫn sẽ ở bên cạnh hầu hạ Quốc Công gia, sống chết cùng người.”

Tiêu Hoài cũng không phải là người để tâm đến những chuyện nhi nữ tình trường, huống chi ông sớm đã qua cái tuổi này. Nhưng vào lúc nghe thấy La thị nói những lời kia, trong lòng lại có chút xúc động. Bà gả cho ông, đa phần thời gian ông đều ở trên chiến trường, bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng đã nhiều năm như vậy, bà ngay cả một đứa con cũng không có, lại chưa bao giờ có một câu oán hận.

Tiêu Hoài khẽ vuốt cằm.

Đến lúc Tiêu Hoài sắp sửa đi vào cùng La thị, chợt nghe sau lưng truyền đến một hồi tiếng xe ngựa. Thân hình cao lớn của Tiêu Hoài nhất thời đứng yên tại chỗ, La Thị cũng nhìn về phía sau, kinh ngạc khẽ gọi ông một tiếng: “Quốc Công gia...”

Tiêu Hoài xoay người đi xem, từ từ xem.

Bánh xe lộc cộc, chỉ thấy chiếc xe ngựa sơn đen dần dần tiến lại gần, phu xe chính là thủ hạ Đông Tín đã đi theo ông vào sinh ra tử mười mấy năm. Xe ngựa từ từ dừng lại trước cửa phủ Hộ Quốc Công, một lát sau, một bàn tay từ trong xe vươn ra, nhẹ nhàng vén màn xe lên.

Một bóng dáng nhỏ nhắn khoác áo choàng từ phía trên đi xuống.

Chậm rãi đi đến trước mặt ông.

Bàn tay nhỏ bé trắng thuần nhẹ nhàng kéo mũi đội trên đầu xuống, nhất thời lộ ra gương mặt xinh đẹp thuần khiết như hoa hải đường. Đôi mắt linh động của Tiêu Ngự lảng lảng nhìn phụ thân trước mặt, ánh mắt hàm chứa ý cười trong trẻo, chậm rãi, lại nghiêm túc nói: “Phụ thân, nữ nhi quyết định, nữ nhi nguyện ý vào cung.”

...

Bên trong Ngự Thư phòng, Tân Đế trẻ tuổi phê duyệt xong tấu chương, tùy tiện ném sang bên cạnh. Chữ viết rồng bay phượng múa, viết có phần ẩu, đều từ nhỏ đã tập viết, lại hoàn toàn khác biệt với nét chữ khéo léo đẹp mắt của con em thế gia, có cảm giác rất thẳng thắn, hào phóng.

Hà Triều Ân lảng lảng tiến đến, sắp xếp lại tấu chương gọn gàng, nhìn mặt mày Hoàng Thượng có chút buồn bực, mới nhỏ giọng nói: “Đã một canh giờ rồi, Hoàng Thượng nên nghỉ một chút đi?”

Cầm bào màu đen thêu hình rồng vàng cũng không che dấu được thân hình cường tráng của nam tử trẻ tuổi, Đế Vương trẻ tuổi mặt mày sắc sảo khôi ngô, nhìn về phía Hà Triều Ân, nói: “Vừa nãy ngươi muốn nói chuyện gì với trẫm?”

Hà Triều Ân kính cẩn đáp lời: “Lưu Đại Nhân bên Khâm Thiên Giám nói, mồng ba tháng sáu năm sau, mười sáu tháng tám, mồng tám tháng mười một, đều là ngày hoàng đạo thích hợp để cưới gả...”

Đế Vương thành thân, đương nhiên là một chuyện đại sự.

Thấy Hoàng Thượng mãi không nói gì, Hà Triều Ân ngược mắt nhìn lên, thấy mày kiếm Đế Vương thoáng nhíu lại, đôi mắt đen hơi trầm xuống, chậm rãi nói: “Vậy tháng giêng thì sao... Tháng giêng có thể có ngày cưới không?”

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tu-cua-bao-quan>*